

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 40

Dijous, 17 de març de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 48 i 49

Í N D E X

Sessió núm. 48

Projecte de llei

de la Conselleria en Cap o Conselleria Primera (tram. 200-00005/07) (p. 3)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (tram. 271-00011/07) (p. 12)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat (tram. 300-00932/07) (p. 13)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la protecció dels consumidors i els usuaris respecte a les entitats financeres de crèdit al consum (tram. 300-00936/07) (p. 18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'espai radiotelevisiu (tram. 300-00938/07) (p. 22)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el programa Xarxa Natura 2000 (tram. 300-00939/07) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la recerca (tram. 300-00940/07) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la valoració de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana (tram. 317-00108/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00109/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00110/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00111/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre els grans temes polítics plantejats actualment a Catalunya (tram. 317-00112/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre la tèrmica de Cercs (Berguedà) (tram. 310-00257/07) (p. 42)

→

al Consell Executiu sobre el manteniment dels camins rurals (tram. 310-00258/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el desdoblament de la carretera C-16, entre Berga i Bagà (Berguedà)
(tram. 310-00259/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la manca d'infraestructures escolars a la comarca del Garraf
(tram. 310-00263/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la impulsió de programes nous de coeducació als centres educatius
(tram. 310-00264/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre el futur codi civil de Catalunya (tram. 310-00271/07) (p. 47)

Projecte de llei

de contractes d'integració (tram. 200-00009/07) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment
pel que fa a la formació professional (tram. 302-00104/07) (p. 57)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ajuts a les pensions
(tram. 302-00105/07) (p. 59)

Proposta de resolució

per la qual s'insta el Govern a qüestionar la constitucionalitat de la Llei de l'Estat 1/2004,
del 21 de desembre, d'horaris comercials (tram. 250-00560/07) (p. 64)

Sessió núm. 49

Proposta de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre,
d'horaris comercials (tram. 212-00012/07) (p. 69)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 48

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de la Conselleria en Cap o Conselleria Primera (tram. 200-00005/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC, 121, 3; esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu: BOPC, 152, 9).
2. Projecte de llei de contractes d'integració (tram. 200-00009/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 156).
3. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (tram. 271-00011/07). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.
4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat (tram. 300-00932/07). Sr. Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la protecció dels consumidors i els usuaris respecte a les entitats financeres de crèdit al consum (tram. 300-00936/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'espai radio-televisiu (tram. 300-00938/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el programa Xarxa Natura 2000 (tram. 300-00939/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la recerca (tram. 300-00940/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
9. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional (tram. 302-00104/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'ajuts a les pensions (tram. 302-00105/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
11. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Per donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, es comunica que ha estat constituïda la Comissió d'Investigació sobre el Projecte, l'Adjudicació, l'Execució i el Control de les Obres de la Línia 5 del Metro, especialment al Pas pel Barri del Carmel, i també sobre els Procediments d'Adjudicació, Finançament i Gestió de l'Obra Pública a Catalunya, la presidència de la qual correspon a l'illustre senyor Joan Boada.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 62.4 del Reglament, es proposa l'assentiment per a modificar l'ordre del dia, en el sentit que el debat i votació del Projecte de llei de contractes d'integració es faci aquesta tarda després de les preguntes al Govern.

(Pausa.)

S'aprova, doncs, per tant, aquesta modificació per assentiment, i queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Projecte de llei de la Conselleria en Cap o Conselleria Primera (tram. 200-00005/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de la Conselleria en Cap o Conselleria Primera. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació, en nom del Govern, l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, passo a defensar el Projecte de llei que té com a objecte la regulació de la figura de la Conselleria Primera. Aquest era un compromís del Govern, que entenia la conveniència de promulgar un marc legal estable que donés contingut a la figura del conseller o consellera primer i que ho fes amb tota la cobertura legal necessària.

El marc legal vigent, l'article 36.4 de l'Estatut i la Llei 3/82 i els decrets de creació de la figura del conseller en cap avalen aquesta figura tal com s'ha anat exercint fins ara, però tot plegat no deixava de ser un marc molt general, per una banda, i una situació provisional, per l'altra. En efecte, l'Estatut i la Llei es limiten a preveure la possibilitat de la delegació de funcions executives del president, però no entren a precisar quines són aquestes funcions executives, ni de quina manera s'exercei-

xen, ni, en darrera instància, a qui es poden delegar, més enllà del fet que sigui un conseller o una consellera. La regulació actual del conseller en cap recull aquesta opció i fa ús de les possibilitats de delegació legals, però és evident que respon a un criteri voluntarista o discrecional, propi per altra banda de la capacitat de la Presidència de configurar el Govern.

El que fa la Llei que presentem avui és concretar i diferenciar aquesta capacitat de delegació, fins ara general, en la figura del conseller o consellera primer. Es manté, com no pot ser altrament, la llibertat de la Presidència de la Generalitat d'optar per tenir un conseller primer o consellera, però a la vegada es concreta el règim d'aquests, un cop el president hagi optat per tenir-ne. I això perquè entenem que cal dotar del contingut necessari aquesta funció amb el màxim suport legal, per singularitzar-la d'altres possibilitats de delegació o d'encàrrec de funcions específiques dins del Govern.

La Llei té una estructura molt simple, en la qual, per una banda, es concreten les competències pròpies i les competències delegables al conseller primer i el règim d'aquesta delegació, i, per altra banda, s'adapten diverses previsions de la Llei del Parlament, el president i el Consell Executiu, per ajustar-les al nou marc legal.

En el que és l'aspecte més important, la definició de les competències pròpies i de les competències delegables, hi ha hagut un debat sobre l'abast de la capacitat d'impuls i la coordinació de l'activitat dels departaments i, especialment, sobre si aquesta ha de ser una competència pròpia o delegada.

La conclusió del Consell Consultiu, prou coneguda, ha suposat la modificació del Projecte de Llei, a fi de deixar clar que la competència pròpia del conseller primer, pel que fa a l'impuls i coordinació de l'activitat dels departaments, és a partir de les directrius generals de l'acció de govern; i aquestes directrius generals no s'han qüestionat mai com a competència específica de la Presidència de la Generalitat.

Aquesta consideració de la capacitat de coordinació com a competència pròpia respon a la mateixa definició del conseller primer, és a dir, un conseller que no és un *primum inter pares*, sinó que té un paper preeminent sobre la resta del Govern per pròpia definició, i de la qual es deriva la capacitat –capacitat pròpia– de coordinar el Govern per al desplegament del programa de govern, responsabilitat de la Presidència de la Generalitat i de la qual la Presidència respon políticament davant el Parlament.

El debat que s'ha generat sobre l'abast de les competències pròpies i, en definitiva, sobre la responsabilitat exigible a cadascú reproduceix parcialment un debat molt intens en els antecedents d'aquesta figura. En aquest mateix Parlament, ara fa setanta anys –setanta-dos, si no ho recordo malament–, en debatir-se l'Estatut interior de Catalunya i la figura del conseller primer, hi va haver una llarga discussió sobre l'abast de la delegació del president i sobre el grau de responsabilitat política exigible en el cas de delegació. Així mateix, no hem d'oblidar que l'any 1982, durant el debat i la votació en el Ple de la Proposició de llei del Parlament, del president i el Consell Executiu de la Generalitat, va tornar a

obrir-se el debat en relació amb la figura del conseller primer, a partir de la pretensió del Grup Parlamentari del PSUC de recuperar aquesta institució per al Govern de la Generalitat, en la mateixa línia de funcions que ja es desenvolupava durant la Segona República. De fet, si reproduïm el debat és perquè en essència estem reproduint..., és per la semblança de les situacions.

En primer lloc, per la semblança de la situació institucional. Allò que és més generalitzat en els països de democràcia parlamentària és l'existència d'un poder moderador i d'un poder executiu, ambdós sotmesos a l'elecció i a controls democràtics. Té difícil encaix, aquesta situació, en les institucions d'autogovern de Catalunya. Catalunya no és un estat, i, per tant, històricament s'han buscat i avui tornem a buscar fórmules imaginatives.

En segon lloc, semblança pel que fa a determinat context del debat i, per extensió, en com ha estat tractada la figura del conseller en cap en la nostra història recent. Massa sovint s'ha analitzat no en funció de com havia de ser la figura, sinó segons la persona que n'ocupava el càrrec. A aquesta visió vol respondre precisament el fet de formular la Llei que avui presentem, de cara a regular de manera estable i permanent la figura de la Conselleria Primera, per situar-la per sobre de l'accidentalitat i de la mediatització personal.

També en aquest sentit ens pot servir d'il·lustració conèixer els debats dels anys trenta. Aleshores, davant de les acusacions de l'oposició de la Lliga, segons les quals s'estava legislant a mida de les conveniències de Francesc Macià, aleshores president de la Generalitat, una persona tan autoritzada com Antoni Rovira i Virgili, amb l'agudesia que el caracteritzava, deia: «Hi hauria una situació pitjor i menys legítima que el voler facilitar l'acció política pensant en un home, i seria la de voler dificultar-la pensant precisament en aquest home.» També ara volem que la regulació d'aquesta figura sigui feta més enllà de l'actual composició del Govern, amb vocació de permanència. Esperem aquesta altitud de mires en les diferents i legítimes consideracions de la Llei que es vulguin fer.

D'altra banda, no deixa de ser, la Llei que presentem avui, una peça més de la continuïtat de les institucions. Sense caure en cap ànim historicista, convé que recuperem els noms i les institucions, per fer evident que venim de lluny. I de la mateixa manera que vam recuperar les institucions, la Generalitat; que hem anat recuperant elements, des del mateix escut de la Generalitat fins a conceptes més sentits, com la Sindicatura de Greuges o els oïdors de comptes d'aquest Parlament..., i ara la figura del conseller primer, existent en bona part dels governs de la Catalunya autònoma dels anys trenta, amb protagonistes com Carles Pi i Sunyer, com Joan Lluhí i Vallescà i, ja més endavant, el mateix president Tarradellas.

La nomenclatura, és cert, ha anat canviant amb el temps. És significatiu, atès el contingut de la Llei que presentem, que es va iniciar com a «conseller delegat», que reforça el caràcter delegat de la funció, i es va consolidar en «conseller primer», que reforça la primacia d'aquesta conselleria per sobre de la resta del Govern, amb caràcter substantiu i no delegat.

Per acabar, voldria referir-me breument al fet que, en tot cas, la Llei que arriba avui arriba quan fa més d'un any que el conseller en cap n'exerceix les funcions. *(Pausa.)* Seria fàcil i fins i tot comprensible la pregunta de per què cal la Llei, si ja ha anat funcionant. Pense, però, que ja ha estat contestada al llarg de la meua intervenció. Sí que vull subratllar que aquest any d'exercici, de rodatge, de construcció de la mateixa figura del conseller en cap des del punt de vista institucional, especialment atenent la pluralitat del Govern, ha estat summament positiu –jo diria, molt, molt positiu– i una experiència que facilita l'aplicació dels principis de la Llei. Hi ha hagut una efectiva direcció del Govern, fora dels focus i sense que la discreció vagi en detriment de l'eficàcia, ans al contrari.

Amb la nova Llei, el conseller en cap revesteix com a pròpia una capacitat de coordinació i de direcció del Govern en els termes de la Llei que abans he explicat, que fins ara tenia només com a delegada i que en tot moment, abans i després, ha tingut reconeguda per tots els membres del Govern, començant pel conseller que els parla.

Senyores i senyors diputats, estic convençut que amb la Llei que avui aprovarem, amb aquesta Llei posem una peça clau en l'arquitectura institucional de Catalunya per avançar amb solidesa i amb rigor.

Res més, i moltes gràcies.

El president

D'acord amb l'article 111.1 del Reglament, l'aprovació d'aquest Projecte de Llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final sobre el conjunt del text. Aquesta votació final tindrà lloc aquest matí, i no abans de tres quarts d'onze.

Passem al debat per defensar les esmenes i fixar la posició. Té, en primer lloc, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, senyor conseller en cap –aviat conseller primer–, jo no em puc estar, abans de presentar les esmenes de Convergència i Unió, de fer-los notar que el Ple d'avui comença amb un punt a l'ordre del dia que, en el context del debat d'aquestes últimes setmanes, francament no sé si és un punt feliçment oportú o, tot al contrari, lamentablement inoportú. No ho sé; francament, jo no ho sé, no? Per una banda, i ateses les circumstàncies d'aquests últims dies, podria ben ser que per part d'algú fos considerat un punt feliç, perquè gràcies a aquesta Llei el president de la Generalitat haurà de prendre menys decisions. No ho sé; algú ho podria considerar d'aquesta manera, no? També es podria considerar que és un punt..., començar per aquí avui és una manera absolutament inoportuna, en la mesura que precisament és el pitjor moment, ara, de donar missatges a la ciutadania que encara debilitin més la figura del president de la Generalitat. No ho sé; això serien valoracions que es podrien fer, no?

El cas és que això ho discutim avui –avui. I ho discutim avui perquè és la iniciativa de vostès, del Govern de la Generalitat i, particularment en aquest tema –particularment en aquest tema–, és la iniciativa del seu president. De tothom és conegut –per dir-ho en termes col·loquials– que aquesta és i ha estat, durant aquests últims dos, tres anys, una dèria del president de la Generalitat. I aquí estem, no? I que cadascú, en qualsevol cas, en tregui, si vol, les seves conseqüències.

Entrant en matèria, de les esmenes presentades per Convergència i Unió, n'hi havia un paquet que feien referència a la figura del cap de l'oposició, no? Vostès saben que per part de Convergència i Unió, del Grup de Convergència i Unió, mai hem tingut com a prioritat regular el cap de l'oposició; de fet, els seré franc: mai ens ho havíem ni tan sols plantejat, no? Però, aprofitant que estàvem..., diguem-ne, que hi havia una ocasió per posar ordre, tal com ens ha explicat el conseller Saura, a la regulació de les nostres institucions, dels nostres punts de referència institucional, vàrem pensar que valia la pena aprofitar-ho i normalitzar una cosa des del punt de vista polític i institucional que és en aquests moments absolutament anòmala, no?, que és que la figura del cap de l'oposició, també per desig exprés del president de la Generalitat, estigui regulada per un decret del Govern i no per aquesta casa. I, per tant, en aquest sentit, vàrem presentar les esmenes que vàrem presentar, que no deixen de ser la recopilació del mateix text, o pràcticament tot sencer, del Decret aprovat per vostès, per l'actual Govern de la Generalitat, i mirar de situar-lo en el terreny on toca i superar una situació, des del nostre punt de vista, clarament anòmala en el sentit polític i institucional, que és que el cap de l'oposició estigui regulat pel Consell Executiu.

En aquest punt concret de la figura del cap de l'oposició hi ha un compromís del portaveu dels grups que donen suport al Govern de considerar que, quan es cregui convenient o quan s'escaigui, aquesta figura del cap de l'oposició es reguli per llei, en el moment més oportú i més indicat. I, si aquest compromís es ratifica en el Ple d'avui, per part nostra retirarem aquestes esmenes i ens donarem, en aquest punt concret, per satisfets.

La resta d'esmenes que nosaltres hem mantingut vives –en aquest cas, ja centrades en la figura o en el tema del conseller primer o conseller en cap– tenen a veure amb aspectes més d'opció política, no? Dic això perquè nosaltres creiem que les principals objeccions fetes pel Consell Consultiu hi han estat incorporades. És cert que nosaltres hauríem optat per incorporar-hi encara més algunes de les recomanacions que el Consell Consultiu feia, no? I això no ha set d'aquesta manera. Però podríem dir –i ja em disculparan l'atreviment, que és un atreviment– que, tal com queda aquesta Llei, en termes acadèmics, en termes, diguem-ne, jurídics, té un aprovadet justet. Podríem haver anat per nota, sobretot perquè teníem un informe del Consell Consultiu que ens donava llum, no? Podríem haver anat per nota. Però, en aquests moments, des del nostre punt de vista, amb tota la modèstia els ho dic, té un aprovadet justet des del punt de vista jurídic. Per tant, les observacions que nosaltres puguem plantejar se ceneixen en el terreny de l'opció política.

Em permetran un parèntesi respecte a això del Consultiu, no? Quan Convergència i Unió va decidir portar la Llei del conseller primer o conseller en cap al Consell Consultiu, se'ns va dir que això era una maniobra del Grup de Convergència i Unió obstruccionista i partidària, no? I, evidentment, jo no vull anar a posar el dit a l'ull de ningú, ni tinc cap intenció de fer cap retret, no?; però, valgui aquesta petita experiència, doncs, per fer notar que, com deia el president Tarradellas, en política es poden fer moltes coses, però s'ha de procurar no fer mai el ridícul, no? I és evident que, si Convergència i Unió no hagués pres aquesta decisió de portar aquest Projecte de llei al Consultiu, ara estaríem aprovant o s'estaria aprovant una llei que faria el ridícul, perquè contravindria preceptes de l'actual Estatut d'autonomia.

Tornant a les esmenes, d'aquelles que nosaltres hem decidit mantenir vives, en voldria subratllar tres, que, des del nostre punt de vista, són les més substancials, amb l'ànim, amb la intenció de mirar a veure si convenço els grups que donen suport al Govern, no?

Nosaltres plantejàvem la necessitat d'incorporar, com a funció del conseller primer o conseller en cap, la funció de fer de portaveu del Govern. Nosaltres plantejàvem això, no? I creiem que això ens semblava que seria lògic, que seria coherent i que, de fet, donaria a la figura del conseller primer, més enllà de les circumstàncies personals, més relleu, no? Això no s'ha acceptat –no s'ha acceptat. De totes maneres, jo, diguem-ne, no tiro la tovallola amb l'ànim de convèncer-los, no? Perquè valdria la pena que, donades les circumstàncies d'aquests últims dies també, el tripartit, això, s'ho replantegés. Ens ajudaria a tots plegats a clarificar qui fa de portaveu en aquest Govern, que crec que en aquests moments està una mica confós, almenys si un observa el que reproduïen els mitjans de comunicació.

La segona esmena que els voldria comentar, i que creiem que també té una significació política, és la que pretén eliminar, treure d'aquest Projecte de llei la referència que la sobrevinguda substitució interina del president recaigui en el càrrec del conseller primer, que trenca una lògica que és la que en aquests moments, fins a data d'avui tenim, que és que sigui el president de la cambra, que, en cas de, hi insisteixo, substitució sobrevinguda i interina del president de la Generalitat, doncs, que recaigui en el president del Parlament, no?

A nosaltres ens sembla que seria lògic mantenir aquest ordre de prevalença de la primera i segona autoritat del país. I, a més a més, ens evitaria una situació possible en aquesta legislatura –possible en aquesta legislatura, per posar un exemple– que realment acabaria sent estranya, que és que ens podríem trobar un president interí de la Generalitat que no fos diputat, contravenint, d'una manera clara i diàfana, l'article 152 de la Constitució espanyola, que, mal ens pesi, allà està escrit. I pensem que això ens evitaria aquesta possible situació –que personalment jo no espero que es produeixi mai, no?–, però que realment, si es produís, seria «engorrossa», per entendre'ns, no?

I l'última esmena que els volia comentar de les que hem presentat, i que especialment em sento en la necessitat de cridar l'atenció als grups que donen suport al Govern, particularment en les circumstàncies en les

quals ens trobem, és que, des del nostre punt de vista, no s'hauria de permetre que les preguntes orals dirigides al president puguin ser contestades, encara que de manera excepcional, pel conseller en cap o conseller primer.

No perquè jo pensi, ni el Grup de Convergència ho pensi, que el conseller en cap o conseller primer ho pugui fer malament, no? Però creiem que, vistes les experiències, particularment d'aquestes últimes setmanes, no és un bon missatge per donar, en aquests moments, que el que pretén el tripartit és evitar que el president de la Generalitat contesti preguntes de l'oposició, no? Perquè algú podria tenir la temptació –algú podria tenir la temptació–, vist de fora estant, que aquesta és una maniobra per evitar que el senyor Maragall contesti al senyor Mas.

Jo estic convençut que vostès no tenen aquest ànim, ni tenen aquesta voluntat i, per tant, haurien de manifestar clarament el rebuig a aquesta possibilitat. I això es fa votant a favor de l'esmena de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

Jo crec, de debò els ho dic, en aquest punt concret, que seria un gest d'habilitat i d'audàcia política per part del tripartit que vostès donessin suport a aquesta esmena de Convergència i Unió, i realment donarien un missatge molt clar que vostès no tenen cap intenció que el senyor Maragall s'amagui davant de les preguntes del senyor Mas.

Acabo. Sincerament els ho dic, amb aquestes tres esmenes que acabo de comentar, que són d'opció política, arrodoniríem veritablement la Llei. I crec, sincerament, també els ho dic amb tota la humilitat, que vostès, senyors del tripartit, posarien una bona dosi de sentit comú a la seva acció política.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors consellers, senyores i senyors diputats, intentaré ser breu, si més no per correspondre a la cortesia del conseller de Relacions Institucionals, que també ha sigut breu en la presentació, i les coses, més o menys, s'han de correspondre.

Jo creia que anàvem a fer un debat sobre la Llei del conseller en cap o conseller primer. M'ha semblat que es barrejaven dos debats sobre la Llei del cap de l'oposició, i demà passat n'hauré de fer un altre sobre la Llei dels portaveus parlamentaris, per exemple; però jo voldria centrar-me en el debat que ens ha portat aquí, i en l'única circumstància per la qual en aquest moment estem aquí que és per debatre sobre la Llei del conseller en cap, i tot l'altre em sembla que són afegitons.

Nosaltres considerem bé que el Govern s'organitzi, que el Govern millori la seva coordinació i que el Govern,

amb l'esperit, diguem-ne, de treballar més, de ser més efectiu i eficient, vagi generant aquells òrgans i aquelles maneres de coordinar que estimi convenient. I considerem bé, també, que el Govern, diguem-ne, intenti clarificar algunes funcions que, de fet, ja s'exerceixen, com és la de conseller en cap, en l'anterior legislatura –no em posaré amb quins motius i per quins motius–, com és la de conseller en cap en aquesta legislatura. I no hi tenim, per tant, tampoc cap objecció, ans tot el contrari; és lògic, ho podem fer i suposo que és raonable fer-ho.

Potser nosaltres tindríem o hauríem tingut una objecció, diguem-ne, de fons, que és la de si era necessari fer una llei del conseller en cap o conseller primer o si el que era necessari era fer una modificació de la Llei del Govern. Bé. En qualsevol cas, diguem, és un problema de tècnica jurídica, és un problema de sistemàtica. Continuem pensant –ho continuem pensant– que el lògic hauria estat modificar la Llei del Govern i no fer una llei específica per al conseller en cap; però també, en qualsevol cas, és millor que, si volem anar consolidant la figura del conseller en cap, del conseller primer un cop aprovada la Llei, si volem anar modificant la figura, en qualsevol cas, que estigui clarificada, que estigui regularitzada per llei, sigui en la forma que sigui. Per tant, diguem que, d'aquesta objecció de fons, no en farem cap problema.

Parlant una mica de temes concrets, nosaltres varem presentar tota una sèrie d'esmenes, un grup d'aquestes estaven en la línia que el conseller en cap es denominés «conseller primer». Bé. Han estat, diguem-ne, acceptades. Suposo que han estat acceptades perquè també era el pensament dels grups que donen suport al Govern..., sí, no dubto que haguessin estat acceptades, però, en qualsevol cas, a mi em toca dir, perquè és veritat, doncs, que han estat acceptades.

En segon lloc, vam presentar una esmena, l'esmena número 3, referent al fet que el conseller... –ara ja parlaré de conseller primer–, que el conseller primer tingués la consideració d'òrgan superior d'Administració de la Generalitat, que és una esmena en coherència amb la primacia que té el conseller primer dintre del Govern. Aquesta esmena també ha estat acceptada.

Vàrem presentar, com a conseqüència del Dictamen del Consell Consultiu, una esmena referent a la supressió de la lletra d, de l'article 4. Aquesta esmena ha estat acceptada, és conseqüència del Dictamen del Consell Executiu i no entrarem en més valoracions sobre ella.

I finalment, sí que considerem rellevant la transacció feta a l'esmena 12.1, referida a les funcions que assumeix el conseller primer del Govern en els casos de suplència del president de la Generalitat.

I, en aquest sentit, nosaltres valorem molt positivament la transacció perquè entenem que ha recollit, íntegrament, l'esperit de la nostra esmena, jo diria en un doble sentit: per un costat, perquè queda clarificat que les competències que només pot exercir en casos de suplència el conseller primer són les relatives a la mera gestió ordinària dels assumptes, d'acord amb les lleis, i, en segon lloc, perquè enfortim el principi de seguretat jurídica en exigir que es publiqui en el *Diari Oficial*

al de la Generalitat la resolució del president que acorda la suplència.

Bé. Creiem, ho he dit abans, que segurament hauria estat millor que fos una modificació de la Llei del Govern. No tenim cap inconvenient, perquè és tècnica jurídica, que al final sigui la Llei del conseller primer, com a tema a part. Creiem que amb les esmenes que s'han acceptat, doncs, entre tots hem contribuït –entre tots hi hem contribuït– a millorar el text de la Llei, però això, entre altres coses, és la tasca del Parlament, i quan un fa la seva tasca, tampoc té perquè fer-ne més..., diguem-ne, més rebombori sobre aquesta.

I, per tant, nosaltres donarem suport a la Llei, tal com ha quedat. I, en conseqüència, senyor president, retirem les esmenes número 6, la número 9, la número 23, la número 31 i les números 10, 12, 14 i 17, que, diguem-ne, si la nota que m'han fet està ben feta, doncs, són les esmenes que ens quedaven vives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la figura del conseller en cap, ara conseller primer, no està prevista, com s'ha dit molt bé abans, a l'Estatut vigent, tot i que també és veritat que l'actual Estatut faculta per un ampli marge el legislador per poder preveure aquesta possibilitat i també per configurar, també, l'estructura del Govern, i per poder preveure, també, la delegació de funcions executives, per part del president de la Generalitat, en un dels consellers, en un dels membres del Govern.

No va ser fins a la passada legislatura que es va omplir de contingut aquesta possibilitat, per raons perfectament conegudes, a través d'un polèmic decret, el Decret 12/2001, del 17 de gener, que va instaurar per primer cop des de l'any 1980 aquesta figura, o, si vostès ho prefereixen, va restaurar aquesta figura, per aquells que hi volen veure algun tipus de paral·lisme, lògicament, amb el que establia l'Estatut interior de l'any 1933; que, si em permeten una breu excursió històrica a l'entorn del que s'ha dit abans, Catalunya va tenir conseller primer, Miquel Santaló, el darrer trimestre de l'any 33; no el va tornar a tenir fins al període de l'agost de l'any 36 fins a l'abril del 37, en la persona de Joan Casanovas i de Josep Tarradellas. Però la història d'aquest càrrec acaba l'abril següent, és a dir, amb els vint dies que el va ostentar en Josep Tarradellas. Per tant, justet, justet, pràcticament un any; si hi sumem la figura del vicepresident i hi sumem també el període que va ser conseller delegat en Joan Casanovas, pràcticament podem arribar a una mica més d'un any, gairebé un any i mig.

El que passa és que la naturalesa del càrrec de l'Estatut del 33, de l'Estatut interior del 33, era una mica diferent de la que en aquests moments té o tindrà la figura del conseller primer, perquè el conseller primer osten-

tava la representació del Govern davant del Parlament, i en la pràctica el president de la Generalitat no venia a aquesta cambra. I dic que no venia a aquesta cambra, i ho dic al voltant del que comentava el diputat senyor Homs, perquè en Macià no venia pràcticament al Parlament, i qui assumia l'exposició del programa del Govern i la responsabilitat política i se sotmetia a confiança era el conseller primer. I suposo que vostè no vol creure, no vol pensar, que no es feia perquè el senyor Macià s'equivocava, sinó perquè evidentment el conseller primer tenia un especial relleu institucional que així ho aconsellava.

Paral·lelismes històrics a banda, l'opció del Govern de Convergència i Unió el 2001 va ser crear o establir, a través d'un decret, la figura del conseller en cap, com a què? Bàsicament com a simple destinatari de les funcions delegades temporalment i funcions de caràcter executiu del president de la Generalitat. I, per tant, es configurava com un conseller delegat, un membre del Govern que rebia o era destinatari de funcions..., d'algunes funcions executives. Tot i que sense que ho digués el Decret, la dimensió real d'aquest càrrec, i tot-hom ho sap, més enllà del normatiu, era entronitzar el conseller delegat com a autèntic, en aquest cas, candidat a la presidència de la Generalitat. D'aquí que algú qüestionés no tant, m'imagino, la legalitat o l'instrument que es va ser servir, sinó la legitimitat d'aquella decisió, perquè en definitiva s'estava contaminant aquell càrrec per fer-ne un ús clarament electoralista. Perquè el cert és que el conseller delegat el que feia en primer lloc era coordinar el programa normatiu del Govern a través del despatx amb els diferents consellers i després, sobretot, tenia la interlocució preferent per part del Govern en el terreny mediàtic i en el terreny parlamentari. Perfectament legítim, fins i tot diria legal, però evidentment contaminat per la instrumentalització electoralista que se'n va fer.

En l'actual legislatura –i això és el que cal entendre, i crec que hi ha algú que no ho vol entendre–, abans que arribés aquesta Llei fins i tot, el Decret 296/2003, del 20 de desembre, va establir tota una nova organització del Govern. I hi apareix per primer cop el Departament del Conseller en Cap. I, per tant, apareix un departament diferenciatiu del Departament de la Presidència, i a més a més apareix el conseller en cap com un autèntic òrgan de govern amb funcions i amb competències pròpies, al marge que estatutàriament se li pogués delegar algunes funcions executives per part del president. I això va configurar un esquema dual dintre dels marges, si vostès volen, estrets de l'Estatut per tal que el conseller primer irrompés en el nostre sistema institucional com un òrgan de govern, hi insisteixo, no únicament com a subjecte o com a destinatari de la delegació de funcions executives per part del president.

Haig d'admetre que posteriorment a aquesta solució normativa es va suprimir el Departament del Conseller en Cap –Decret 152 del 2004–; es van distribuir algunes de les seves funcions a altres departaments del Govern, i es va introduir transitòriament un esquema similar al del 2001, que ara és el que pretenem precisament esmenar o corregir, adequant-lo, per cert, també –i això cal tenir-ho en compte, ningú ho ha dit– a l'esquema que el futur Estatut preveurà pel que fa, en aquest cas,

al caràcter dualista de l'estructura institucional; per tant, amb l'aparició d'un president de la Generalitat, que és el representant ordinari de l'Estat, que és el cap de la nació, que fixa les grans directrius, però que qui les executa és l'autèntic cap de govern, que és el conseller primer.

Per tant, el que estem fent és incorporar en el nostre sistema institucional, a través d'aquesta Llei i a través del futur Estatut, la figura del conseller primer amb funcions pròpies, hi insisteixo, entre elles l'execució de les directrius del president i fins i tot amb la possibilitat, que l'Estatut probablement preveurà, que el conseller primer, igual que la resta de membres del Govern, pugui assumir directament, personalment, les seves responsabilitats polítiques.

Conseqüentment, el present Projecte de Llei, amb les esmenes que han estat recomanades per part de la Ponència, el que fa és introduir un element d'especial relleu polític dintre de l'organització i del funcionament del Govern, i que es caracteritza en primer lloc per una relació d'estricta confiança, d'especial confiança, entre el president de la Generalitat i el conseller primer, i també per una posició –s'ha dit abans per part del conseller Saura– superior i transversal del conseller primer sobre la resta de membres del Govern; per tant, quelcom més que un *primus inter pares*.

D'aquí que, al marge de les funcions delegades que són possibles, s'articulen unes funcions pròpies, que és el que perfila el paper del conseller primer com a protagonista principal del desenvolupament de les directrius generals de l'acció del Govern, i que li permet –i això és el que dóna sentit a la seva funció– de fer l'execució coordinada dels diversos departaments.

Si vostès volen parlar d'una coordinació de segon grau o de segon nivell, no hi ha problema. De fet, la solució que adopta finalment el Dictamen de la Llei que avui estem veient, i que s'ajusta fil per randa a allò que diu el Consell Consultiu, i també al que diu l'article 36.2 de l'Estatut, és que la coordinació de l'activitat dels departaments no és el mateix que coordinar el Govern –no és el mateix que coordinar el Govern. El conseller primer pot coordinar el Govern en la mesura que és necessari per executar les directrius que estableix o que fixa el president de la Generalitat. Per tant, si no és això el que pot fer el conseller primer, què ha de fer el conseller primer?

Per tant, el conseller primer té unes funcions pròpies, i té altres funcions que són delegades i que evidentment constitueixen la totalitat del nucli de les seves atribucions, per tant, del contingut funcional de la figura, fent per cert un plantejament molt coincident –molt coincident– amb els antecedents que tots coneixem i que han estat abans citats, i entre ells, lògicament, el fet de coordinar el programa legislatiu, de convocar també les reunions del Govern, de les comissions delegades, de facilitar informació al Parlament, etcètera.

Per tant, amb relació a les funcions del conseller primer hem atès totes i cadascuna de les consideracions fetes pel Consell Consultiu, i, per tant, hem adequat la Llei a la dicció literal del vigent Estatut.

Al marge de les competències pròpies i delegades, la Llei preveu també un seguit de funcions en l'àmbit de

les relacions amb el Parlament, perquè és lògic que la rellevant posició institucional, que probablement alguns no volen veure en el conseller primer, s'hagi de completar amb un reconeixement singularitzat de les potestats del conseller primer en la intervenció en els principals debats que es fan en seu parlamentària –ja s'ha fet així, es va fer en el passat, es continuarà fent– i de respondre també, eventualment i per causes justificades, en lloc del president de la Generalitat les preguntes en la sessió de control. No així, i ho admetem, i ho hem corregit, la facultat de convocar els debats. Hem suprimit aquesta facultat, probablement per exorbitant, que correspon al president de la Generalitat.

També s'hi inclouen funcions de suplència i de substitució del president, fent del conseller primer el destinatari en primera instància, en primer lloc, preferentment, de les funcions de suplència en cas de vacant, en cas d'absència i en cas de malaltia, i també per raó, en aquest cas, de mort o d'incapacitat. Per tant, la seva substitució.

Efectivament, hi ha una circumstància sobrevinguda, que podria motivar algun dubte de constitucionalitat, pel que fa al cas que el conseller primer no ostenti la condició de diputat. I això no ho vam advertir. El cert és que la solució que adopta la Llei, que és una solució *in extremis*, per tant, *pro tempore* i amb una eficàcia limitada, crec que també s'ajusta perfectament a la Constitució.

Finalment, pel que fa a l'estatut personal del conseller primer, la Llei garanteix, lògicament, la preeminència del càrrec i un règim especial quant al tractament.

Pel que fa a la denominació de la figura –conseller primer–, s'opta per recuperar el precedent històric de l'Estatut interior del 33 i sobretot... –perquè aquesta denominació en termes històrics, es vincula a la ciutat de Barcelona i no a la Generalitat de Catalunya–, però sobretot perquè en el cas present el major relleu, si vostès volen dir-ho així, del conseller primer vindrà versemblantment no tant de la seva condició de conseller delegat com del fet que és un òrgan de govern amb funcions pròpies; vull dir amb això que és un autèntic *premier*, un primer ministre, dintre dels marges, si vostès volen, limitats de l'esquema d'executiu dualista que preveurà el futur Estatut.

Si malgrat tot, pel que fa a les esmenes plantejades pel Grup de Convergència i Unió –i parlo en nom dels grups de la majoria i em posiciono amb relació a aquestes esmenes–, es mantenen algunes objeccions de fons, per exemple pel que fa a la denominació de l'òrgan, pel que fa a la necessitat de buscar encaix del conseller primer en un departament del Govern, pel que fa a un paquet d'esmenes que no tenen res a veure, pel que fa a la figura del cap de l'oposició, a l'estatut personal del cap de l'oposició, que estan introduïdes en aquesta Llei aprofitant que el Pisuerga passa pel parc de la Ciutadella, la veritat és que haig de dir –ja ho he manifestat privadament i ho faig ara des de la tribuna– que el nostre Grup i els grups que donen suport al Govern no les accepten.

I parlant de fer el ridícul, home, s'ha amenaçat públicament, i s'ha dit avui també, de presentar recursos d'in-

constitucionalitat contra aquesta Llei, que si té algun dubte, serà un dubte d'estatutarietat, però mai d'inconstitucionalitat. (*Veus de fons.*) Això s'ha dit –s'ha dit.

I escoltin, no sé qui interposarà aquest recurs, perquè ho farà, suposo, en nom de Convergència i Unió, el Defensor del Pueblo, perquè vostès no tenen els cinquanta diputats per poder-ho fer. I no deixa de ser curiós que un partit dit nacionalista amenaci de portar un tema d'autoorganització, per tant, de funcionament intern de la Generalitat, al Tribunal Constitucional. Això sí que és una autèntica cessió de sobirania per part de vostès. Probablement és perquè els motius són uns altres. (*Més veus de fons.*) Sí, sí, he escoltat i he llegit atentament tot allò que vostès han dit aquests dies, entre altres coses perquè, senyor Puig, jo he estat molt present en tot aquest debat i aquesta discussió.

Deia que si això és així, si es mantenen objeccions de fons sobre aquest tema, és perquè hi ha altres motius –altres motius–, i, per tant, perquè podem sospitar que a un grup d'aquesta cambra el que li molesta –el que li molesta– és l'alt relleu institucional que pugui haver adquirit la figura del futur conseller primer.

La qüestió és obtenir una altra contraprestació, regular l'estatut aquí del cap de l'oposició? Miri, jo he donat la meva paraula d'estudiar com regular l'estatut personal del cap de l'oposició, si a través de la Llei del Govern, si a través del futur Reglament del Parlament. El cert és que és una llàstima que vostès no regulessin la figura del cap de l'oposició. I és una llàstima perquè probablement és perquè no van preveure que passarien a l'oposició. Bé, en tot cas nosaltres ho farem; ja ho hem fet i probablement ho regularem com vostès probablement ho haurien pogut fer. Però en qualsevol cas –en qualsevol cas– ja li avanço que és una qüestió que s'ha de discutir en el futur Reglament del Parlament i, en allò que afecta el Govern –en allò que afecta el Govern–, en la futura Llei del Govern, que acabarà de completar el quadre de la nostra estructura institucional.

Pel que fa –i acabo– a les esmenes transaccionals, els diferents grups que donen suport al Govern han introduït unes esmenes transaccionals, juntament amb el Grup Popular, pel que fa a la publicació necessària en el *Diari Oficial* del Decret de delegació; cap problema.

Hi ha una altra esmena amb el Grup del Partit Popular, amb la majoria també, que se sustenta sobre l'article 8 i les funcions de suplència i substitució del president de la Generalitat, per tal que el conseller primer únicament assumeixi l'administració ordinària, en tant que les funcions executives i representatives, en el supòsit d'absència, malaltia, incapacitat o mort del president. Era evident que el conseller primer no dissoldrà el Parlament, però en tot cas ho deixem encara molt més clar.

I, finalment, hi ha una esmena tècnica, a través..., en aquest cas, sustentada en la transitòria única d'aquest Projecte de llei, que integra, mira d'integrar la solució d'aquesta Llei en el que serà el futur Reglament pel que fa a les intervencions del conseller primer tant en els debats generals com també en les sessions de control a l'hora de respondre les preguntes que es formulen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

I perdó, perquè m'he oblidat d'agrair –m'he oblidat d'agrair–, en el meu nom propi i en nom dels grups que donen suport al Govern, la feina important que ha fet el lletrat Ismael Pitarch, els diferents ponents –el senyor Vendrell, el senyor Homs, el senyor Bosch i la senyora Santos–, també el senyor Raimon Carrasco, com a secretari general del conseller en cap; a tots ells, per la seva disponibilitat i per la seva bona fe.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari... (*El Sr. Homs i Molist demana per parlar.*) Perdó, el senyor Homs...

El Sr. Homs i Molist

Per contradiccions, si m'ho permet...

El president

Li ho permeto. Té un minut.

El Sr. Homs i Molist

Senyor Ridao, jo en cap cas he dit que nosaltres portàrem aquesta Llei al Tribunal Constitucional. Ho vull deixar molt clar, i em remeto al *Diari de Sessions*. Jo he advertit, en nom de Convergència i Unió, en un sentit que em penso que vostè i jo compartim, que es podria donar el cas d'una situació que contravingués el que preveu l'article, em penso que és 152 de la Constitució espanyola, simplement ho he advertit, i en aquest sentit nosaltres presentem una esmena, que vostès poden votar o no. Si vostè es fia de les lectures als diaris, doncs, prengui opinió respecte a les lectures de diari, però faci cas –cregui'm– respecte al que jo he dit en aquesta tribuna, que en cap cas és que nosaltres portarem aquesta Llei al Tribunal Constitucional, només faltaria.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*)

El president

Senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Bé, senyor president, només constatar que el senyor Homs probablement no recorda haver fet aquestes declaracions a un mitjà de comunicació, però, en qualsevol cas, probablement l'intent de retractament en aquesta qüestió és perquè probablement després van advertir que no ho podien fer i que no tenien cap possibilitat material de fer-ho.

(*El Sr. Homs i Molist demana per parlar.*)

El president

Senyor Homs, però acabem-ho.

El Sr. Homs i Molist

Simplement, per fer constar en el *Diari de Sessions* que aquí no hi ha cap retractament, i que, escolti, que les

lectures que es puguin fer del que apareix als mitjans de comunicació, doncs, escolti, si no se'm poden imputar a mi directament ni a ningú de Convergència i Unió, com és el cas, i el que compta, finalment, és el que es diu en aquesta tribuna, crec que té sempre, per damunt de tot, més valor al que es diu en aquesta tribuna que qualsevol lectura que es pugui fer en un mitjà de comunicació, escolti, ni retractament ni decisió canviada, per entendre'ns.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula la senyora Santos, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Santos i Arnau

Molt honorable president de la Generalitat, president, consellers, senyores i senyors diputats, jo agraeixo la cortesia parlamentària del diputat Joan Ridao en acabar la seva intervenció, i diré que, igual que el diputat senyor Francesc Vendrell, jo pensava que venia aquí, també, a parlar de la Llei del conseller en cap. El senyor Joan Ridao ens ha tornat a situar en la matèria, per tant, jo continuaré en aquest punt, però no puc –i segurament no podré– deixar de fer alguna al·lusió a certes descortesies a què hem assistit.

Deia: «He de fixar la posició del meu Grup». Per cert, no sé quina és la posició –o l'he d'intuir?– del Grup de Convergència i Unió. I jo fixo la posició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi en el sentit favorable, evidentment, a aquesta Llei, a l'aprovació d'aquesta Llei. De fet, el simple..., simplement que estem parlant d'una llei que es diu «de conseller i consellera primera», doncs seria potser motiu suficient per considerar favorablement aquesta Llei.

Però a banda d'això, hi ha dues raons bàsiques que justifiquen sobrerament l'aprovació d'aquesta Llei. La primera respon a l'exercici d'autonomia, d'autoregulació de les institucions de Catalunya, i en aquesta autonomia, doncs, està contribuint a millorar l'organització de l'activitat del Govern, i ho fa amb voluntat d'estabilitat, amb voluntat d'eficàcia, amb voluntat de permanència. Tornaré sobre aquestes qüestions. I la segona, o potser la primera, perquè regula aquesta institució, i ho regula per llei, i per tant, amb totes i plenes garanties. Un exemple és el que estem fent ara, estem fent un debat sobre la Llei, hem tingut un debat sobre la Llei, s'han presentat esmenes, s'ha discutit, s'ha negociat, s'han acceptat esmenes. I per tant, s'ha millorat la Llei, s'ha tingut l'oportunitat de presentar o de sol·licitar un dictamen al Consell Consultiu, i el Consell Consultiu l'ha elaborat i ens l'ha presentat. Fruit de tot això és que ara tenim un bon instrument.

I algú ens deia, i per tant ara començo, diríem, a entrar en un terreny en què hauria volgut, sincerament, no haver de pronunciar-me, però alguns han dit en aquesta sala que aquesta Llei difícilment passava de l'aprovat justet. Home, com a mínim hi ha això, perquè és que resulta que alguns en el passat ni tan sols es van presentar a examen, i per tant, no vam tenir la possibilitat de poder dir no sé si dir «ni ase ni bèstia» al respecte. I no

només no vam tenir aquesta oportunitat, sinó que a més, en el passat, amb l'anterior Govern, quan es va aprovar un decret que regulava aquesta figura, es va fer, i la figura va néixer en aquesta, eh!, en aquesta segona etapa de la Generalitat renascuda, doncs, va néixer malament, va néixer molt malament, no sé si dir amb nocturnitat i traïdoria, en tot cas en període de vacances i amb la Diputació Permanent. I ho va fer –i ho va fer, a més– amb una intenció absolutament instrumental per donar vida, donar ales a una figura –donar ales electorals, s'entén–, a una figura que havia quedat segon en les eleccions en nombre de vots, però com el recolzament de legítim, evidentment, del Partit Popular, doncs, va aconseguir, van aconseguir el Govern.

En tot cas –en tot cas–, deia, al que hem assistit avui, –i jo pensava que aquests últims dies podien haver estat una lliçó per a tothom–, hem assistit una altra vegada a la recuperació per la intervenció que ha fet el representant del Partit Popular, ai!, perdó, el representant de Convergència i Unió, i m'ha tornat l'esperpent, l'esperpent que havíem viscut la setmana passada. No sé si sabrà, m'imagino que sí, la interpretació que fa l'autor de la paraula «esperpent», Valle-Inclán, quan diu que l'esperpent és la imatge que ens retornen els miralls deformats, ell diu «del callejón del gato». Aquesta imatge deformada i aquest esperpent és allò al que hem assistit, probablement fruit de la impotència –fruit de la impotència.

Efectivament –efectivament– fruit de la impotència, perquè davant de no tenir altres arguments, davant de no tenir altres arguments, el que fins ara havíem mantingut en el si de la Ponència era que no estàvem regulant al mateix temps la figura del cap de l'oposició, m'hauria agradat –m'hauria agradat– que en el passat haguessin tingut vostès l'actitud de respecte, de reconeixement cap al cap de l'oposició que té aquest Govern, perquè aquest Govern té... aquest Govern té un profund sentit institucional, cosa que no..., que falta en el cas de l'oposició. I vostès volen regular el cap de l'oposició, i la figura del cap de l'oposició és una figura que pertany... Home!, vostès diuen: «No tenim cap interès», però presenten i han posat com a condició fins ara per aprovar la Llei del conseller primer que es regulés el cap de l'oposició. I es llegeix el text que vostès presenten i tota la seva argumentació i sento «pompa y circunstancia» i poca cosa més. Però en els països anglosaxons, la majoria d'ells de la Commonwealth, tots aquells que tenen regulat el cap de l'oposició, aquesta oposició se la coneix també com «lleial oposició». No crec que sigui en absolut el cas de Convergència i Unió. Cap sentit institucional –cap sentit institucional.

Nosaltres votarem i hi votarem favorablement. Nosaltres votarem i votarem favorablement la Llei de conseller primer, i per acabar amb algunes cites literàries la intervenció del Grup de Convergència i Unió: *Much ado about nothing*.

(El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari, el senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per contradiccions evidents i clares.

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies. Senyora diputada, en cap moment el Grup de Convergència i Unió va demanar ni ha demanat que es regulés la figura del cap de l'oposició, no vam fer-ho quan governàvem i no vam fer-ho quan ens va tocar passar a l'oposició. Voldríem que això quedés molt clar. Però de la mateixa manera que vostè es veu autoritzada per atorgar la condició de lleialtat *urbi et orbi*, nosaltres entenem que –i repassi's també la jurisprudència que citava d'altres països– el cap de l'oposició no l'ha de regular el Govern. I si vostès van voler regular el cap de l'oposició, el que nosaltres exigim és que això es faci des del Parlament i no des del Govern, que ho té molt mal entès. En tot cas, vegi tots els antecedents que vostè citava.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, per mostrar el suport del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa al Projecte de llei, expressar l'acord amb la presentació que n'ha fet el conseller Saura i el posicionament que ha expressat també el diputat senyor Ridao. I si m'ho permeten dir, també, que em sembla que estem aprovant un projecte de llei important, també per ressaltar que tinc la sensació que, més enllà de temes conjunturals, és positiu que hi hagi el màxim consens possible en regular aquesta figura jurídica, i en aquest sentit crec que és de justícia reconèixer les aportacions tant del PP com de Convergència i Unió en aquest sentit.

Ens sembla que el projecte, a més a més, és coherent amb els posicionaments del Grup d'Iniciativa amb relació amb aquesta figura. Primer, per la denominació l'any 2001. El llavors diputat Rafael Ribó plantejava la conveniència d'adoptar la denominació de «conseller primer» o «conselleria primera», recordant –com ja s'ha dit– que la figura de conseller en cap anava vinculada històricament al Consell de Cent. En segon lloc, també, perquè la instauració de la figura l'any 2001 va anar vinculada a una opció política conjuntural, la qual estic segur –si m'ho permet amb to distès– que al senyor Homs no li faria d'aplicació els comentaris inicials que ha fet amb relació a aquesta figura.

En tot cas, el fet és que l'any 2001 es va regular per decret, ara es fa per llei, ho trobem positiu, ho trobem correcte. I encara més, el nostre Grup Parlamentari opina que la possibilitat que el president de la Generalitat designi un conseller o consellera primera ha de preveure's en el nou Estatut, i reservar en tot cas al pre-

sident, lògicament, les funcions de suprema representació de la Generalitat i de direcció de l'acció de govern.

Pel que fa a la regulació concreta, un cop estudiat el dictamen del Consell Consultiu, ens mostrem d'acord amb el Projecte, modificat a més a més per diverses esmenes transaccionals. I en volem ressaltar un parell de característiques. Una és que no creiem que aquest projecte, avui per avui, signifiqui instaurar un sistema basat en la diferenciació entre un president i un equivalent a primer ministre –en tot cas aquest és un tema a discutir en el nou Estatut–, perquè la funció d'impuls i coordinació que s'atribueix al conseller primer fa reserva expressa de les funcions presidencials i s'inscriu en el marc d'aquestes funcions i no al marge.

Segona característica, es fomenta un funcionament més col·lectiu, més col·legial, més solidari del Govern. És un tipus d'opció que s'adiu amb un govern de coalició. I això no cal amagar-ho, sinó que cal reconèixer-ho explícitament. Parlant d'aquesta figura, el professor Gerpe, en el marc de les jornades organitzades per aquest Parlament en motiu del vint-i-cinquè aniversari de l'Estatut, ens recordava reflexions del professor Isidre Molas, en el sentit que l'anàlisi institucional obliga l'estudiós a incorporar la política als preceptes jurídics per tal d'entendre les normes. Avui, la realitat política a Catalunya és la d'un govern de coalició, que l'activitat legislativa ho tingui present no és cap demèrit si s'utilitzen els instruments legals pertinents. Un govern de coalició és, a més, saludable si sap fer compatible la pluralitat amb la coresponsabilitat.

La figura del conseller primer ajuda en tots dos sentits: el de la pluralitat i el de la coresponsabilitat, i a més, cal recordar que el Projecte de Llei, i més endavant el nou Estatut, s'han de limitar a deixar la porta oberta a la creació d'aquesta figura, pendent de la voluntat del president de la Generalitat.

Finalment, dir que a nosaltres sí que ens sembla oportú discutir aquest Projecte de Llei avui. No ens sembla oportú, com ja s'ha reiterat en algunes intervencions, vincular-ho a la figura del cap de l'oposició. Pensem, fins i tot, que no és massa estètic vincular una cosa amb l'altra, però sí que expressem també la nostra voluntat que es reguli la figura del cap de l'oposició per la via que acordem els diversos grups parlamentaris.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Veus de fons.) En qualsevol cas, si li sembla, senyor Homs, el que podem fer és anar seguint el guió que vostès han pactat i si veu que no és correcte em corregeix.

(Pausa llarga.)

S'inicia, en primer lloc, la votació de les esmenes no recomanades. Votarem, per tant, les que queden vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 42 vots a favor i 84 en contra.

Entenc que les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular han estat totes retirades, llevat les que quedarien, que donen suport a les transaccionals corresponents.

S'inicia la votació, ara, de les esmenes recomanades pels ponents, que figuren en el dossier de la sessió. En primer lloc, votarem l'esmena 7.1.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 83 vots a favor i 43 vots en contra.

Passem, ara, a votar la resta de les esmenes recomanades pels ponents, que són: la 3, la 10.2, la 10.3, la 10.4, la 29.1 i la 40.1.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 126 vots a favor.

Votarem, ara, l'esmena transaccional amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

També ha estat aprovada per 126 vots a favor.

Seguidament, l'esmena transaccional amb el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 85 vots a favor i 40 vots en contra.

Seguidament, votarem l'esmena tècnica recomanada per la Ponència.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor i 42 vots en contra.

Votarem, ara, el text del Dictamen del Projecte de Llei en la part no esmenada.

Comença la votació.

El text ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap abstenció i cap en contra.

Farem, ara, una darrera votació del conjunt del text de la Llei, la qual ha d'assolir la majoria absoluta.

Comença la votació.

En haver assolit la majoria absoluta, la Llei del conseller o consellera primer del Govern de la Generalitat resta aprovada per 125 vots a favor.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil (tram. 271-00011/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil. D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple ha de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar.

La proposta dels grups parlamentaris és de tres diputats. Aquesta proposta, si no hi ha cap objecció per part dels grups, pot ser aprovada per assentiment.

Podem aprovar-la?

Per tant, atès que hi ha quòrum i que hi ha presents més de seixanta-vuit diputats i diputades, queda aprovada per assentiment.

Els diputats proposats per a defensar l'esmentada Proposició de llei són: l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca, l'il·lustre senyor Àlex Masllorens i l'il·lustre senyor Jordi Montanya. D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació, també, pot ser per assentiment.

Podem considerar designats els esmentats diputats i diputada?

Doncs, queden designats.

———— **Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat (tram. 300-00932/07)**

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de la ciutat de Barcelona, especialment pel que fa a les despeses de capitalitat, suplència i subsidiarietat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López Rueda.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, per fi podem realitzar aquesta interpellació, que ha quedat posposada per dos cops, sobretot per l'existència de dues sessions plenàries extraordinàries.

Senyor conseller, l'extraordinari procés de descentralització estatal que ha gaudit el nostre país, l'ha situat entre els estats més descentralitzats del món, fruit del consens constitucional i de la convicció descentralitzadora del Govern del Partit Popular. En els darrers vuit anys s'han traspassat recursos cap a l'Administració i cap a les comunitats autònomes per un import proper a 20.000 milions d'euros, això significa que, en termes de cost efectiu, el 40 per cent del total dels traspassos efectuats a les comunitats autònomes des de l'aprovació de la Constitució hagin estat amb els governs del Partit Popular. Aquest fet va provocar un canvi espectacular en la distribució de la despesa pública: l'Administració general de l'Estat ha vist minvar la seva participació, d'un 60 per cent l'any 1996 a un 45 per cent l'any 2004, i les administracions territorials han passat de gestionar un 40 per cent a gestionar-ne un 55 per cent.

Però tots sabem que tenim un repte molt important. Aquesta coresponsabilitat, aquesta voluntat descentralitzadora viscuda pel Govern del Partit Popular a nivell de l'Estat, per una ferma voluntat de compliment de la Constitució del 78, no s'ha vist corresposta per algunes comunitats autònomes. I no cal dir que aquesta

manca de coresponsabilitat ha estat especialment significativa a Catalunya; tots ho sabem, la Generalitat és una de les administracions més centralistes i centralitzades d'Europa.

Per aquesta raó, senyor conseller, una de les tasques més importants a què ens enfrontem és la vertebració territorial de Catalunya des del punt de vista dels municipis. Les administracions locals han de donar resposta a les demandes socials dels ciutadans i ciutadanes del segle XXI, esdevenir administracions democràtiques i transparents, reduïdes i simplificades, potenciadores del desenvolupament econòmic i social i còmplices en la millora de la qualitat de vida de les famílies. I sap molt bé, senyor conseller, que el gran problema que pateixen els ajuntaments és la manca d'un finançament efectiu de les competències efectivament assumides en el marc del desenvolupament d'una societat del benestar, on a l'ajuntament li ha tocat jugar el rol de responsable de l'aplicació del principi de subsidiarietat. I quan aquestes polítiques, que són, en definitiva, polítiques per a la millora de la qualitat de vida de les famílies del país, les hem d'aplicar a les grans ciutats, això esdevé un drama.

El problema no és que Barcelona hagi patit durant massa temps una concepció tancada i centralista del país, sinó que han estat les famílies barcelonines les que han patit un fre al desenvolupament de les polítiques de benestar, fruit d'aquesta concepció. Això és el que dèiem des de fa temps i això és el que ens ha recordat un informe de l'Ajuntament de Barcelona. Un informe, el de despeses de suplència i subsidiarietat de l'Ajuntament de Barcelona, 1996-2004, que ens indica que l'Ajuntament de Barcelona té un dèficit de despeses de suplència, és a dir, aquelles despeses que corresponen a la Generalitat, de prop de 600 milions d'euros; un dèficit de despeses de subsidiarietat, despeses no obligatòries realitzades per l'Ajuntament de prop de 144 milions d'euros, i un dèficit de finançament, per manca d'ingressos suficients, de 148 milions d'euros. A això s'ha d'afegir un deute municipal consolidat de 1.332 milions d'euros, per no parlar dels costos de capitalitat en immobles, en el municipi, que fan ús gent de fora de la ciutat, com són els sanitaris, que no es troben comptabilitzats.

I quan parlem de despeses de suplència de subsidiarietat –paraules que poden sonar molt tècniques als ciutadans que ens estan veient ara–, han de saber que són despeses per a les famílies, despeses en cultura, en educació, en joventut, en sanitat, en serveis socials, en escoles bressol, en residències, centres de dia..., és a dir, despeses que realment importen a les famílies perquè suposen una ajuda al seu desenvolupament diari; és a dir, aquelles despeses que posen l'Administració local al costat del ciutadà i la converteixen en còmplice de la seva vida.

Aquesta situació ha estat una reivindicació històrica per part del govern socialista i tripartit de l'Ajuntament. Permeti'm, senyor conseller que llegeixi un text del programa municipal socialista del maig del 2003: «Continuarem amb la reivindicació històrica del finançament per part de les administracions competents, de les despeses de suplència i subsidiarietat que històricament ha prestat l'Ajuntament.»

Què ha passat des de la redacció d'aquest programa fins ara? Doncs que, des del maig del 2003 fins al març del 2005, quasi dos anys després, el panorama polític ha canviat, el tripartit governa Barcelona, Catalunya i Espanya, i un té la sensació que totes aquelles reivindicacions, reclamacions i queixes, que tenien un caire més electoralista, victimista, d'enfrontament amb la Generalitat convergent i amb un estat popular, que no pas una profunda preocupació dels problemes reals dels ciutadans de Barcelona. I un té la sensació que, en aquesta interminable baralla entre els socialistes i convergents, entre Ajuntament i Generalitat, qui hi ha sortit perdent han estat els ciutadans.

I un té la sensació que ja no es pot culpar Madrid, com a vostès els agrada fer. Se'n recorden quan Madrid tenia la culpa de tot? I és que del panorama de la reivindicació s'ha passat a una situació de conformisme, perquè quan es pregunta al senyor Cuervo, en la Comissió de Presidència i Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, sobre les gestions realitzades per cobrir aquest dèficit acumulat, manifesta que a l'Ajuntament no li interessen ja els diners. Què ha canviat en dos anys, es pregunten els ciutadans?

O quan miren l'evolució de les transferències corrents de la Generalitat a l'Ajuntament de Barcelona, des del darrer any, convergent, 2003 fins a enguany veiem que l'evolució ha passat de 47,450 milions d'euros a 49,127 milions d'euros. A algú li pot semblar que aquest augment de quasi 2 milions d'euros és un volum molt important, però és que si comparem la població de Barcelona l'any 2003 amb la població d'enguany, segons les darreres dades del mateix Ajuntament, ens trobem que vostè ha augmentat l'aportació per ciutadà en vint-i-dos cèntims. Home, jo crec que vostè sap que hi ha autèntiques dificultats per trobar alguna cosa que els ciutadans de Barcelona es puguin comprar amb vint-i-dos cèntims.

Jo, just ahir, senyor conseller, quan preparava aquesta intervenció, vaig haver de sortir a comprar alguna cosa per sopar, i vaig anar al súper –un és..., un viu sol, per la qual cosa aquestes coses s'han de fer–, i un va anar al súper i amb aquesta dada dels vint-i-dos cèntims vaig intentar trobar alguna cosa que alguna persona de Barcelona, doncs, pogués comprar amb vint-i-dos cèntims. L'única cosa que vaig trobar va ser un iogurt, i natural, perquè si un el compra de sabors ja no li arriba el pressupost, perquè valia trenta-nou cèntims. Home, jo ja sé que el iogurt és molt sa, però vostè entendrà que, si comparem els vint-i-dos cèntims que vostè ha apujat amb els 69 euros de dèficit per habitant, la cosa no només se'ns queda curta, sinó que, a més, és ridícula. «Què ha canviat en dos anys?», es pregunten els ciutadans.

O, per exemple, al pressupost d'enguany trobem que les transferències de la Generalitat a l'Ajuntament per atenció a la immigració, malgrat que s'han apujat un 14 per cent, s'han mantingut iguals.

O podem parlar del contracte programa de Barcelona. Se'n recorda de quan el senyor Casas demanava tots els milions que demanava al Govern Popular? Doncs, ara ha acceptat un contracte programa 31 milions d'euros més baix que la xifra que ell deia que era mínima per a Barcelona.

O ja no ens en recordem, quan al programa electoral municipal deia que fa més de vint anys que «la Generalitat de Catalunya no ens deixa fer polítiques de Joventut»? –li llegeixo textualment el programa electoral. Sap quina és la resposta a una pregunta d'aquest diputat al Consell?: «En termes generals, el Govern no entén que hi hagi cap dèficit d'inversions a la ciutat de Barcelona respecte a la resta de Catalunya en matèria de joventut. És més, com les competències de joventut són exclusives de la Generalitat de Catalunya, tampoc és possible saber si l'Ajuntament de Barcelona assumeix despeses que pertocarien al Govern català.» Què ha canviat en dos anys?, es pregunten els ciutadans.

O ens en recordem, de la guerra dels solars per fer quelcom tan important com residències i centres de dia?, ens en recordem? –els ciutadans i les ciutadanes i les famílies de Barcelona se'n recorden. Doncs, escolti la resposta a una pregunta sobre on són i quins són els deu solars que l'Ajuntament de Barcelona es va comprometre a cedir al Govern de la Generalitat el juliol del 2002. Diu: «El Departament de Benestar i Família té coneixement del compromís de l'Ajuntament de Barcelona de cedir solars aptes per a la construcció de residències i centres de dia. Així mateix, el nombre de places vindrà determinat necessàriament per la superfície i l'edificabilitat dels solars que finalment s'acabin cedint.» És a dir, uns solars que havien d'estar el juliol del 2002, resulta que el març del 2005 no sabem quins solars són, no sabem on estan ubicats i no sabem quantes places s'hi podran crear. Què ha canviat durant aquest dos anys?, es pregunten els ciutadans.

O podem parlar de la revisió d'un mapa escolar que es va començar a revisar, en un procés de reflexió, el desembre del 2001. Ara ens contesten que la Generalitat de Catalunya manté converses amb l'Ajuntament de Barcelona i està treballant en la revisió del Mapa escolar dels ensenyaments dels tres als setze anys, és a dir, un procés de reflexió que continua tres anys i tres mesos després d'iniciat.

O si vol parlem del Govern de l'Estat. Honorable conseller, què em diria si el Govern del Partit Popular hagués dit que, si les lleis autonòmiques creen àrees metropolitanes, són les comunitats autònomes les que han de finançar-les, i no pas l'Estat? O de què ens haurien titllat si el senyor Aznar hagués dit que les despeses de capitalitat de Barcelona, en ser una capitalitat autonòmica, corresponen a la Generalitat? Què ens haurien dit? Centralistes?, anticatalanistes?, que no comprenem Catalunya? No sap de quin són aquestes paraules? Del senyor Sevilla, del Partit Socialista, crec; em sembla que sí. Una resposta del ministre Sevilla a una pregunta del Partit Popular de Catalunya. Deixi'm que la hi llegeixi: «Por lo que se refiere a la financiación específica del Ayuntamiento de Barcelona en concepto de gastos de capitalidad, es preciso subrayar que tratándose en todo caso de capitalidad de la comunidad autónoma le correspondería a esta la valoración de la dotación planteada.» Què ha canviat en aquests dos anys?, es pregunten els ciutadans.

Però el que és més preocupant, senyor conseller, és que un té la sensació que estan perduts. Miri, aquest diputat ha presentat, des de l'1 de desembre fins al 28 de

gener, vuitanta-set preguntes escrites sobre finançament de capitalitat, de despeses de capitalitat i Carta municipal; trenta-cinc, un 40 per cent, encara no tenen resposta. I preguntes –si vol després, en el torn de rèplica, li ho comentaré– molts concretes sobre què ha fet la Generalitat.

Miri, què ha canviat durant aquest dos anys? Jo li diré què ha canviat. Ha canviat que ara vostès governen, que ara vostès tenen responsabilitat de donar a la ciutat de Barcelona, a les famílies barcelonines, de Gràcia a Ciutat Vella i des de Sants a Sant Andreu, tot allò que van dir que farien. Ara sobren excuses, ara sobren pèrdues de temps, i cal que es posin a treballar, perquè la ciutat de Barcelona, la nostra capital, bé s'ho mereix.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Senyor president, senyors diputats... Senyor diputat, li agraeixo aquesta interpellació que permet abordar una qüestió de gran importància, com és la del paper que han de jugar els ajuntaments, els municipis, dins del conjunt de la nostra vida pública.

Vostè ha posat en relleu algunes dades. Efectivament, en aquests moments, dins de la distribució del conjunt de la despesa pública, sense comptar les pensions, el Govern central representa aproximadament el 30 per cent; les comunitats autònomes, el 50; els municipis, el 20 per cent. I si comptéssim les pensions la distribució seria: 55, 32, 13.

Els municipis estan, des del punt de vista del seu pes pressupostari, més o menys on eren fa vint anys, vint-i-cinc anys, de manera que aquest és un mèrit que, realment, no es pot atribuir a ningú en concret, no?, però tots aquells governs que han capitanejat, que han pilotat el procés de descentralització, són en part responsables que avui els governs municipals no tinguin encara el pes que haurien de tenir; entre altres, el Govern popular. El Govern del Partit Popular va parlar molt dels municipis, però va fer molt poc pels municipis. Els va atribuir competències, va pretendre que tinguessin responsabilitats que abans no tenien i, en canvi, els va retallar els recursos disponibles, i encara avui s'està negociant de quina manera es compensa l'eliminació de l'IAE, que era una font de finançament dels municipis que va desaparèixer durant el Govern del Partit Popular.

De manera que, és cert, avui tenim aquí un repte pendent, un repte molt important, que és potenciar els nostres municipis. I jo celebro saber que anirem junts, els socialistes, tots els partits que donen suport al Govern, el Govern socialista a Madrid i el Partit Popular, per arribar a aquest objectiu.

A Catalunya, la posició del Govern és ben clara. El Govern de Catalunya vol afirmar a la vegada el seu compromís en l'aprofundiment de l'autogovern –vol dir

que, tot allò que puguem decidir a Catalunya en matèria també municipal, ho decidim a Catalunya– i, a la vegada, a fer ús d'aquesta capacitat de decisió per reforçar i potenciar els nostres municipis. Aquesta és la posició del Govern de Catalunya.

Jo li puc assegurar que això ja s'ha notat, en aquest any que estem governant. S'ha notat d'una manera molt clara en l'augment de dotacions per als municipis, que ha estat molt important, tant a les transferències corrents, a través del Fons de cooperació local, com a les transferències de capital, amb la potenciació del PUOSC, de les ajudes que serveixen per finançar inversions. I s'ha notat en moltes altres coses; per exemple, en el fet de desbloquejar la Carta municipal de Barcelona.

Què ha canviat, en un any? Doncs, miri, han canviat dues coses: que a Catalunya governa un govern catalanista i d'esquerres i que a Madrid governa un govern socialista, i no el Govern del Partit Popular. I, gràcies a això, la Carta municipal, que havia estat bloquejada durant molt temps, ara en aquests moments està desbloquejada i s'està negociant. Avui tenim en negociació la Carta municipal de Barcelona, cosa que no havia succeït en els últims... Miri, es va aprovar l'any 98; doncs, imagini's vostè la quantitat d'anys que feia que no s'havia pogut discutir, amb governs de Convergència i Unió a Catalunya i del Partit Popular a Madrid. Això és el que ha canviat; i avui estem discutint i negociant la Carta municipal.

Una negociació que és complicada, per descomptat que és complicada, vostè ho sap molt bé –ho sap molt bé perquè, efectivament, durant tots aquests anys el Govern del Partit Popular no ha tingut cap interès a resoldre el problema–, però en què li puc assegurar que ens en sortirem. I ens en sortirem perquè anem junts el Govern de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona, i això és molt important. Aquesta és una qüestió en què cal anar junts, cal anar en la mateixa direcció, i ara hi anem. De manera que ara em permetrà que faci alguna referència a les qüestions més específiques de Barcelona.

Miri, en aquests moments, a Barcelona estem, com li dic, negociant la Carta municipal. L'Ajuntament de Barcelona ha plantejat tres tipus de reclamacions, fonamentalment. Vostè feia referència, i el coneix bé, a aquest estudi sobre despeses de suplència i de subsidiarietat.

Planteja, per una banda, el finançament d'un conjunt de despeses de suplència, que són despeses que realitza l'Ajuntament i són competència o responsabilitat d'altres administracions. Aquí hi ha un càlcul que ha fet l'Ajuntament, que inclou, per una banda, el que era un deute històric i, per altra banda, el que representaria actualment, cada any, el finançament d'aquests serveis, tenint en compte que una part d'aquests serveis ja els cofinança el Govern de Catalunya. Hi ha una part molt important d'aquests serveis que és salut, és educació, són serveis socials, i són serveis en els quals el Govern de Catalunya, amb l'Ajuntament, té exactament la mateixa relació que amb totes aquelles entitats que presten serveis de tipus consorciat, de tipus concertat. De manera que en tots aquests serveis ja està en aquests moments en procés la forma de finançament, via subvencions, via concerts, que existeixen amb altres tipus

d'entitats o administracions. Per exemple, en el cas de la salut, doncs, el Consorci Hospitalari està dins del sistema de salut, el sistema català de salut, i dins de la xarxa d'hospitals concertats, i, per tant, rep el finançament corresponent per les despeses que corresponen finançar a la Generalitat. El que passa és que és veritat que l'Ajuntament, amb raó, sosté que hi ha una part de despeses que no estan prou ben finançades. Aquestes, de fet, correspondrien a l'Estat, i s'estan negociant ara.

Hi ha després tot un conjunt de serveis que formen part del que denominem «serveis de subsidiarietat». Són aquells que són difícils, són més indefinibles des del punt de vista d'una responsabilitat competencial, però que acaben recaient sobre l'Ajuntament de Barcelona. Alguns tenen molt a veure amb les característiques de capitalitat que té aquest Ajuntament; per exemple, tot el que fa referència a institucions culturals: museus, el Liceu..., aquest tipus d'institucions. Aquí el que ens trobem és que hi ha un conjunt d'institucions que a Barcelona, en el cas de Barcelona, juguen un paper de capitalitat, de capitalitat de país, de Catalunya, que per la història ha anat assumint l'Ajuntament, quan en el conjunt d'Espanya qui ho ha assumit és el Govern central. De manera que aquí el que es planteja és que el Govern de l'Estat assumeixi el finançament d'aquesta despesa.

I, finalment, hi ha un tercer tipus de finançament relativament important, que té a veure amb el que és la igualació de les subvencions que rep Barcelona amb les que rep Madrid, pel fet que no es considera el conjunt de l'àrea metropolitana en el cas de Barcelona. Això té importància per a algunes de les entitats metropolitanes i suposa una quantitat apreciable, també, de recursos.

La suma d'aquests tres ingressos, d'aquests tres recursos, és important, efectivament, per poder atendre els serveis que ha de finançar l'Ajuntament. I a la Carta municipal es preveuen algunes fórmules per poder avançar en aquesta direcció: per una banda, l'establiment de convenis per a alguns serveis que són serveis que presta l'Ajuntament i que en altres llocs corresponen a l'Estat —justícia de proximitat, per exemple, o el cas dels serveis de policia—, i per altra banda es preveu millorar el que és el finançament de l'Ajuntament de Barcelona per algunes vies específiques, que són vies que permetrien trobar una fórmula que donés una estabilitat, una suficiència, a la hisenda del municipi, de l'Ajuntament. Fonamentalment, es tractaria de millorar la participació en alguns dels grans impostos estatals.

Aquest és el plantejament que es fa a la Carta municipal. El que li puc dir és: avui estem discutint això; o sigui, avui, finalment, estem en vies de trobar una solució a un problema que ha estat un problema que s'ha anat arrossegant al llarg del temps. I, tal com van les converses, hem progressat, en mig any, molt més del que s'havia progressat abans en molts anys —en sis, vuit, deu anys. El document va ser lliurat als ministeris corresponents el mes juliol o el mes de setembre; s'està en plena discussió en aquests moments, i jo no tinc cap dubte que això donarà lloc a un resultat satisfactori en els mesos a venir.

Aquesta és la posició del Govern de Catalunya. La posició del Govern de Catalunya és donar suport als ajunta-

ments en el que és un problema que s'arrossega des de fa molt temps i que necessàriament passa per dues vies.

Primer, per una via competencial; o sigui, les despeses de suplència han de resoldre's millorant el finançament dels ajuntaments, però a la vegada hem de millorar el finançament en el seu conjunt.

En segon lloc, estem, pel que ens pertoca, en la mesura que hi ha despeses de suplència que corresponen a la Generalitat, finançant els ajuntaments. Jo puc dir, per exemple, que ahir vam signar, amb el conseller de Justícia, amb la Federació de Municipis de Catalunya, un conveni per tal de poder atendre el finançament dels dipòsits de detinguts municipals, els dipòsits de policia municipals, que fins ara els finançaven els ajuntaments i que correspon a la Generalitat. Era una despesa de suplència que feien els ajuntaments i que ja hem solucionat.

I en tercer lloc, naturalment, acompanyar els ajuntaments en les seves negociacions amb l'Estat en aquelles qüestions que fan referència a un conjunt de competències que a qui pertocaria finançar-les és al Govern de l'Estat. És el cas, molt especialment, de la Carta municipal de Barcelona, i és en aquesta discussió, en la discussió de la Carta municipal, que li acabo d'explicar de quina forma estan en aquests moments negociant Govern de Catalunya i govern de l'Ajuntament amb el Govern de l'Estat, per tal de trobar una solució satisfactòria, estable, a un problema que és un problema que a tots ens preocupa, que és el de trobar una via de finançament a l'Ajuntament de Barcelona en aquestes qüestions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula el senyor diputat per a la rèplica.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor conseller. Doncs, la veritat, no sé què dir-li, però és que m'ha defraudat, senyor conseller. I no sé si és que m'ha defraudat perquè jo el tinc en alta estima i, per tant, la seva resposta no ha complert les expectatives, però és que no ens ha explicat res. Jo em sentia com si estiguéssim en una classe: ha explicat què vol dir «despeses de subsidiarietat», què vol dir «despeses de suplència». Home, aquest diputat, jo li dic que ja té la lliçó apresada de casa, ja ve..., ja sap.

Però escolti'm una cosa, miri, vostè diu que durant el Govern del Partit Popular els ajuntaments han patit un greu problema de finançament. Doncs, em podrà explicar com és que en l'any 96 l'Ajuntament de Barcelona rebia 481 milions d'euros de transferències de l'Estat, del PIE? I, quan nosaltres ho deixem, ho deixem en 796 milions d'euros, 66 per cent més. A l'Ajuntament de Barcelona, com a mínim, no li ha anat tan malament, com a mínim. És a dir, podem fer discursos, i de cara a la galeria i un míting electoral, però, en seu parlamentària jo crec que els números són importants. I vostè és conseller d'Economia. Per tant, els números són molt importants.

Home!, que digui que es redefineix la Carta municipal i que en sis mesos es fa més que en sis o vuit anys, home!, doncs, té ara mateix l'oportunitat en seu parlamentària de dir-nos quin és el capteniment del Govern. De què s'ha parlat? Què s'ha avançat? Perquè resulta que, és clar, jo me l'he de creure, i la veritat que el crec, però és que els ciutadans i les ciutadanes de Barcelona, les famílies que ens veuen ara, o, ja li ho dic, els seus companys a l'Ajuntament de Barcelona, home!, deuen voler que en seu parlamentària es digui alguna cosa més que no pas: «N'estem parlant». O que: «Els meus companys de partit fan més que els seus.» És clar, això és molt fàcil dir-ho, però, després, s'ha de demostrar.

Perquè jo tinc la sensació que vostè ens ha parlat molt de futur, i jo li he parlat de present. Jo li he parlat, per exemple, de com és possible que hagin augmentat, quan vostès han governat, 22 cèntims per persona a l'Ajuntament de Barcelona. I, com és possible que vostè em digui ara que les despeses de capital les haurà d'assumir el Govern central quan el senyor Sevilla ens diu que això és de la comunitat autònoma? També tinc, a vegades, la sensació que el que vostès diuen aquí que faran els seus companys de Madrid, els seus companys de Madrid, en seu parlamentària a Madrid, diuen coses diferents. Això és important, perquè són coses que ens preocupen, als ciutadans de Barcelona, fins i tot als ciutadans de Barcelona que són de la vila de Gràcia. Ens preocupa a tots. I són coses importants que s'han de definir.

Escolti, jo li he fet una sèrie de preguntes i jo li he fet una sèrie de consideracions, que jo crec que són consideracions que aquest any s'han vist. I, com és possible, per exemple, que l'any que aprovem la Carta, que es diu que s'aprovarà la Carta municipal, tinguem que la Generalitat de Catalunya, la seva responsabilitat, aquella Generalitat de Catalunya que vostès quan governaven només a l'Ajuntament de Barcelona deien que no donava a Barcelona tot el que li havia de donar...?

Ara resulta que congelen la partida per a immigració, quan la immigració ha pujat a Barcelona un 14 per cent; es conforma una reducció del contracte programa, de les seves aspiracions, del contracte programa per al transport públic de Barcelona, de 31 milions d'euros; aquelles reivindicacions de les despeses de joventut ara diuen que no, que no es poden calcular, amb la qual cosa Barcelona no té un dèficit de despeses de joventut. O, per exemple, la passivitat davant els solars. És molt preocupant, senyor conseller, que quan parlem de solars que es destinen a coses tan importants i per què les famílies pateixen tant, com són residències, centres de dia, solars que havien d'estar el juliol del 2002 resulta que ara ens diu –ens diu– la mateixa conselleria que no, que aquells solars confien que estaran, però no saben on, el 2005. O el que li he comentat del mapa escolar.

Per tant, home!, el que hem de fer és..., jo celebri que vostè em digui..., de futur, però el que hem de fer és què fan ara. Què han fet durant aquest any i mig? Perquè, escolti, jo crec que haurien d'explicar al senyor Sevilla quan fa les respostes parlamentàries... Una altra resposta parlamentària que no té pèrdua, quan li diuen: «Quin és el finançament per a despeses de capitalitat de l'Ajuntament de Barcelona?» I diu que no, que l'Ajuntament de Barcelona, en teoria, no n'ha de tenir. I repassi

també el BOE..., que l'Ajuntament de Barcelona no ha de tenir un tractament diferenciat i que, de totes formes, ja el té, segons el nou sistema de finançament.

I, després, també, escolti'm: com pot ser que una pregunta, unes preguntes, que ha fet aquest diputat sobre diversos aspectes importantíssims per a Barcelona, com són l'avaluació de les despeses de capitalitat...? Quina és l'avaluació que fa la Generalitat de Catalunya en despeses de capitalitat? Pregunta de l'1 de desembre de 2004. Encara esperem resposta. Una pregunta: necessita dotar d'un finançament específic les despeses de capitalitat de Barcelona? També de l'1 de gener. Encara esperem resposta. O els convenis de col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona en matèria de sanitat, dona, persones discapacitades, educació, etcètera. Encara esperem resposta.

Per tant, a mi, el que faran, el que diu vostè que faran, doncs, em pot sonar molt bé, només faltaria! Però, miri, sap de què tinc la sensació? Que entre la realitat d'aquest darrer any, que jo li he exposat, i el que diu que vostès faran, els ciutadans i ciutadanes de Barcelona, les famílies de Barcelona, prefereixen quedar-se amb les realitats, perquè de promeses ja en tenen prou.

Moltes gràcies, senyor president i senyor conseller.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, senyor diputat. Jo li parlo del que ha fet el Govern del Partit Popular perquè vostè em parla del que ha fet el Govern del Partit Popular. Vostè me'l posa com a exemple. Jo li dic: «No me'l posi com a exemple.» El Govern del Partit Popular no és un exemple ni de potenciar el paper dels ajuntaments ni, en especial, de donar a Barcelona el tracte de capital que mereix, de cap de les dues coses, de manera que no me'l posi com a exemple.

Si vostè vol, mireu tots el futur. Jo crec que ens podríem posar d'acord en uns objectius compartits. Jo no puc ni tan sols imaginar que vostè no pogués estar d'acord que entre tots plegats ens fixéssim el propòsit que Barcelona, la gran capital de Catalunya, tingués el finançament que mereix i que el Govern de l'Estat contribuís, com pertoca, en aquest finançament, de manera que, si vol, mireu només cap al futur. I li asseguro que aquest futur comença –aquest futur que Barcelona tingui aquest paper, que anem junts el Govern de Catalunya i el Govern de Barcelona– des de fa un any i pocs mesos i adquireix una perspectiva esperançadora des de fa un any, des que a Madrid hi ha un govern socialista. Això sí que li ho puc assegurar. Aquest futur comença aleshores. Fins a aquell moment, el que rebia Barcelona eren més aviat recels, poc suport, poca col·laboració per aconseguir tot això que li dic.

Vostè em diu: «Ha augmentat el 66 per cent en vuit anys.» (*L'orador riu.*) Home!, el felicito. No cal que en parlem més –no cal que en parlem més–, jo no li donaré lliçons. Però vostè ara agafi la maquineta i miri què vol dir en percentatge anual acumulat en vuit anys arribar

a créixer el 67 per cent. 6,7 per cent anual? Doncs, miri, fantàstic! –fantàstic! Un creixement extraordinari! Home!, està tot dit. Ja veu vostè de quina manera el Partit Popular va tractar les transferències a l'Ajuntament de Barcelona, i així estem.

Però si no cal, escolti; només cal que ho miri, vostè! Què rep l'Ajuntament de Barcelona comparat amb el de Madrid? Hi ha un recent article del senyor Serra Ramoneda en què fa la llista de totes aquelles entitats, institucions, espectacles, transports, serveis, comparant Barcelona amb Madrid. Vostè compari si amb això en tenim prou.

El futur ha començat ara, en dues línies. Per una banda, hem començat a fer coses, i coses molt significatives. L'Ajuntament de Barcelona mai havia rebut l'ajuda que ha rebut el darrer anys; l'ha rebut. Miri, el contracte programa amb l'ATM l'hem tancat nosaltres. Estava previst amb 300 milions d'euros; l'hem tancat amb 390 milions d'euros. Aquesta és la realitat. Menys del que voldríem, eh?, que no ens escoltin ara els ministres de Madrid i diguin: «Mira que contents que estan!» No estem contents. Necessitàvem més, necessitàvem 430 milions d'euros, 440, per rebre el tracte just que necessitem per al transport metropolità.

Però hem passat de 300 a 390. Va estar empantanat durant quatre anys. Govern de Convergència, Govern del PP. No hi havia manera de posar-se d'acord, i això que es recolzaven mútuament, aquí i allà. L'hem tancat en un any, en menys d'un any; mig any i el vam tancar. Ja està en els pressupostos del 2005 adequadament.

Educació, perquè en sanitat ja estan bé, les coses. El Consorci Hospitalari funciona bé, rep l'ajuda que ha de rebre. Els problemes no vénen del Govern de Catalunya. L'educació: ara ho resollem. El Consorci Educatiu de Barcelona: ho resoldrem. El mateix amb escoles bressol.

De manera que, miri, escolti, la realitat és com és, i aquesta és la primera realitat. Ja aquest any hi ha hagut un canvi importantíssim, però, a més, el que és molt important: enfoquem el futur adequadament. Vol dir trobar aquella solució que ha de ser la solució més o menys definitiva; «més o menys», dic, perquè no hi ha mai res definitiu, no?, ja ho saben, vostès. Estable, que creï un marc adequat, un marc adequat en el qual tots acceptem que l'Ajuntament de Barcelona, per les seves característiques de capitalitat, necessita un finançament especial. I en aquest finançament hi ha d'haver una carta; ha de venir, ha de tenir, ha de trobar el seu encaix en una carta municipal de Barcelona. I no serà possible, aquest finançament, si per part de l'Estat no s'adopten un conjunt de disposicions que són realment molt importants. Aquest és el futur que abordem.

Perquè, efectivament, i ho vull destacar, l'Ajuntament de Barcelona és, a part d'un gran ajuntament, el centre d'una àrea metropolitana que, per tant, du a terme un conjunt de serveis que no se'n beneficien només els ciutadans de Barcelona, no el poden pagar només ells, i, a més d'això, és la gran capital de Catalunya, i històricament ha jugat aquest paper, i volem, naturalment, que el segueixi jugant en el futur, amb tota la potència financera necessària i tot el recolzament institucional per fer-ho possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels consumidors i els usuaris respecte a les entitats financeres de crèdit al consum (tram. 300-00936/07)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la protecció dels consumidors i els usuaris respecte a les entitats financeres de crèdit del consum, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres col·legues, el dimarts dia 15, abans-d'ahir, es va commemorar el Dia Mundial dels Drets dels Consumidors, i sembla pertinent que, pràcticament coincidint amb aquella data, el Parlament debati sobre un dels múltiples aspectes que afecten la qualitat de vida dels catalans, concretament sobre els préstecs que els atorguen els anomenats establiments financers de crèdit. Podríem parlar d'altres temes; avui parlarem d'aquest.

Es parla sovint, i no sense una certa alarma, de l'endeutament de les famílies, especialment com a conseqüència de l'adquisició de l'habitatge, però no es parla gaire, per no dir gens, de l'endeutament dels ciutadans per la subscripció d'altres modalitats de crèdit, ni de les formes en què aquests els són oferts, ni de les condicions en què els han de retornar, ni dels greus problemes que els comporta incórrer en morositat per qualsevol causa derivada de l'infortuni personal o familiar. I és això el que voldria debatre avui amb vostè, honorable conseller: de l'accés dels ciutadans als crèdits al consum; de les formes en què els són oferts; de la informació prèvia a la seva contractació; de la lletra menuda dels contractes; de la inclusió en aquests de serveis no demanats; dels elevats tipus d'interès que s'apliquen a aquestes formes de préstec, en un moment en què el preu del diner és el més baix de la història, i de quin és el capteniment del Govern, en general, i de la conselleria que vostè dirigeix, en particular, sobre aquesta qüestió.

Ho faig partint de la constatació que l'article 12.1.5 de l'Estatut atribueix a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de comerç interior i de defensa del consumidor i de l'usuari. En exercici d'aquesta competència, la Generalitat ha desplegat un seguit de disposicions legals sobre diferents aspectes relacionats amb la matèria, entre els quals, la Llei de la higiene i el control alimentari, la Llei de creació de l'Institut Català del Consum, la Llei sobre la disciplina del mercat i la defensa dels consumidors i dels usuaris, l'Estatut del consumidor, la Llei de qualitat agroalimentària, o la Llei, recent, de creació de l'Agència Catalana del Consum.

Però està a bastament demostrat que la profusió legislativa no és condició suficient, encara que sí necessària, per satisfer la finalitat proposada i l'objectiu de defensar els legítims interessos dels nostres conciutadans en tant que consumidors, en una economia oberta i competitiva com la nostra i que sovint es mostra com una fita inabastable.

Un exemple clar el tenim amb els anomenats «establiments financers de crèdit», abans coneguts com a «empreses de finançament de vendes a terminis de béns mobles» o també coneguts com a «financeres» a seques, no? La seva autorització correspon al Banc d'Espanya, que manté un registre de totes les entitats que estan autoritzades i que, teòricament, haurien d'estar sota la seva supervisió i tutela.

Els seus domicilis socials estan dispersos per tot el territori de l'Estat, amb una majoria claríssima radicada en la seva capital, a Madrid. No poques són delegacions d'entitats estrangeres i algunes fan una publicitat en què es vanten dels milions de clients que arriben a tenir. La seva activitat, en la majoria dels casos, es produeix en l'àmbit de tot l'Estat i, en conseqüència, està sotmesa a múltiples normatives reguladores de caràcter autonòmic de disciplina del mercat, que és tant com afirmar que estan fora de tota ordenació efectiva.

Quant a la seva operativa, en la mesura que es produeix per telèfon i per correu, el seu control resulta il·lusionari, fora de l'abast dels serveis d'inspecció i al marge dels sistemes ordinaris a què pertoca la vigilància del mercat.

I no diguem quan els prestataris incorren en morositat, tant si és a causa de sobreendeutament o d'una circumstància inesperada, com ara una malaltia o la pèrdua del lloc de treball. Primer, són sotmesos a la pressió de cobradors especialitzats, per dir-ho d'una manera amable, i, finalment, es veuen atrapats per les conseqüències que es deriven de l'embargament judicial dels seus petits salaris o de les seves exigües pensions, sense cap possibilitat de sortir de l'atzucac.

És d'això, honorable conseller, que el nostre Grup Parlamentari es preocupa, i la raó per la qual ens interessa saber quin és el capteniment del seu Departament i del Govern respecte de la manera com es planteja la disciplina del mercat i la defensa dels consumidors i dels usuaris amb relació a les ofertes d'aquest tipus de serveis i d'aquest tipus d'entitats; de la publicitat que fan dels seus serveis i dels continguts dels seus reclams; de la manca d'informació que faciliten sobre les condicions reals de les operacions que realitzen; dels percentatges d'interès efectiu que apliquen, en tots els casos superiors al 20 per cent anual, en un moment en què la taxa d'interès legal està en el 4 per cent o quan els tipus aplicats als crèdits al consum per bancs i caixes d'estalvis estan entre el 8 i el 9 per cent; de la inclusió en les quotes d'amortització de recàrrecs per serveis no sol·licitats, per exemple, assegurances d'amortització, i de clàusules francament abusives com ho són l'establiment d'interessos de demora de fins al 8 per cent de l'import de cada quota impagada, entre altres.

Agraeixo, honorable conseller, anticipadament la seva resposta que, ho intueixo, em permetrà constatar que,

malgrat la nostra diferent adscripció política, compartim les mateixes preocupacions pel que fa al benestar dels catalans i en la defensa dels seus legítims interessos i drets, especialment els de les persones menys afavorides per la fortuna.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Josep Hugué.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Hugué i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament l'ha encertada: estic totalment d'acord amb vostè amb la preocupació en la defensa dels drets del consumidor, que per això sóc l'encarregat en el Govern d'aquestes tasques.

És evident que..., d'entrada, només vagi per endavant que les polítiques que hem portat a terme des de la configuració del nou Govern, crec que són les polítiques més actives que s'han portat a terme en defensa del consumidor.

Sabem que queda molt per fer. I és probable que algun d'aquests aspectes que vostè m'ha citat encara no s'hagin encetat del tot. Ja li avanço això. És millor reconèixer la realitat.

Però sabem també que amb l'any que portem hem atacat un tema important de sensibilitat pública com l'arribada de productes asiàtics insegurs; hem atacat el problema de la venda a través de telèfon i internet de productes fraudulents; hem atacat els abusos que a vegades certes companyies de sectors regulats fan amb relació a la població; hem atacat recentment el tema de l'habitatge, i el tema de la telefonia, per dir cinc grans punts, amb gran alarma social, amb moltes denúncies, on, per dir-ho d'alguna manera, hi havia una certa passivitat en l'anterior etapa. I, per tant, fem campanyes progressives, organitzades, proactives, per tant, de perseguir aquells elements que, efectivament, com vostè deia, amb un mercat cada cop més obert i global, i amb mitjans tecnològics nous, que no eren habituals, arriben que efectivament el consumidor perdi posicions a l'hora d'accedir a aquests productes.

Referint-nos ja concretament al tema financer, i acceidint que no a tot arreu estem encara en condicions de tenir una visió de la situació, jo el que li puc dir és que en els darrers anys s'han adoptat al voltant d'unes cinquanta directives que afecten les entitats financeres, que aquesta proliferació de normatives molts cops situa els consumidors i usuaris en una situació de feblesa per la complexitat dels diferents serveis que avui dia els ofereixen les entitats i per manca d'informació; els consumidors a l'hora de contractar préstecs, hipoteques, fons de pensió, targetes de crèdit es troben davant de contractes molts cops de difícil lectura, que moltes vegades contenen disposicions que els són desfavorables.

L'any 2003 l'anterior Govern, l'última etapa de l'anterior Govern, des de la Direcció General de Consum i

Seguretat Industrial de la Generalitat, es va dur a terme una campanya d'inspecció a establiments comercials que oferien finançament per a la compra de béns o la prestació de serveis, els anomenats «crèdits de consum».

Aquesta campanya tenia per objectiu garantir els drets dels consumidors i usuaris amb una informació veraç, de manera que no poguessin induir a engany sobre les característiques o condicions del finançament. En aquesta campanya es van visitar cent trenta-tres establiments on es formalitzaven les sol·licituds de finançament, i es van detectar diverses infraccions que van donar lloc a trenta-nou expedients sancionadors.

Bé, això és el que s'havia fet en la darrera etapa de l'anterior Govern. La novetat d'aquest Govern és que no s'havia exercit cap campanya de control sobre entitats financeres pròpiament dites, i és la primera vegada que es fa això. Des de l'entrada del nou Govern una de les prioritats del Departament és augmentar, com li deia fa un moment, la protecció dels drets dels consumidors. I ho estem fent, ho he dit abans, en telefonia, en immobiliàries, en companyies de serveis i també, per primera vegada, en entitats financeres, per primera vegada, en vint-i-tres anys. És la primera vegada, doncs, que hi ha una campanya de control de totes les entitats financeres, probablement ampliable, amb algunes de les que indica vostè, i en prenem nota.

Aquesta campanya està en marxa; està pràcticament finalitzant-se en aquests moments. I què hem fet? Comprovar la documentació, els contractes i les condicions generals de la contractació per tal d'evitar la inclusió de clàusules abusives en la seva redacció. Comprovar el compliment de la informació que han de subministrar els caixers automàtics; els caixers han d'informar de les comissions que es cobren per la seva utilització i demanar autorització als usuaris per procedir a l'operació. Comprovar la veracitat de la publicitat que emeten les entitats financeres amb relació als productes i serveis que ofereixen; l'objectiu és evitar publicitats que induïen a error als possibles interessats. Comprovar els requisits generals de l'establiment, entre els quals hi ha d'haver la disponibilitat de fulls de reclamació, la indicació de les tarifes i preus dels serveis, l'horari d'obertura i d'atenció al client. Comprovar el compliment de l'ordre sobre la lletra petita, la famosa «lletra petita».

Catalunya és pionera en regular les característiques tipogràfiques de la informació sobre contractes d'assegurances i serveis financers per tal d'evitar els problemes que genera el fet que hi hagi condicions importants dels contractes amagades darrere la lletra petita. A Catalunya, les entitats financeres i entitats asseguradores estan obligades a facilitar la informació amb una grandària de lletra mínima de 1,5 mil·límetres; és el problema que la lletra petita a vegades esdevé lletra microscòpica, i si ens descuidéssim, amb tinta transparent, no? Per tant, un contrast adequat per facilitar la lectura i comprensió del text. I això és una normativa que controlem quan fem aquestes inspeccions.

I, finalment, perquè ho hem d'inspeccionar tot òbviament, també el compliment de les disposicions de la Llei de política lingüística pel que fa a la senyalització, els cartells d'informació general i caràcter fix, i els

documents d'oferta de serveis, que ha d'estar redactats almenys en català.

Doncs, tota aquesta llarga llista de punts d'anàlisi..., s'està tancant pràcticament la campanya de control i d'inspecció, que, òbviament, sempre és ampliable. I en aquests moments s'ha aixecat acta ja a 89 establiments diferents, 38 oficines d'entitats bancàries i 51 de caixes d'estalvis. I els resultats d'aquestes actuacions ens mostra que una gran majoria de casos les entitats cometen diversos incompliments de normativa. En aquests moments, estem estudiant, des dels serveis jurídics de l'Agència Catalana de Consum, els continguts de les clàusules contractuals i la resta d'anomalies detectades per veure si aquestes infraccions han de donar lloc a obertura d'expedients.

Hem detectat, per exemple, incursions de clàusules abusives, clàusules abusives que comporten la renúncia de drets per part dels consumidors, en temes diversos: en despeses..., imposició de despeses d'advocats; no-inclusió del dret de renunciar el contracte; exoneració de la responsabilitat de l'entitat en cas de problemes a l'hora de fer ingressos a través de caixers automàtics, per exemple, per tant, clàusules abusives; no disposar de fulls de reclamació, per exemple, és una altra habitual infracció; no disposar de telèfon d'emergència en els caixers automàtics; no indicar tarifes i preus, o incompliment de disposicions de la Llei lingüística.

Per tant, la campanya era necessària, ho repeteixo, ampliable, perquè, vostè, veig que indica un especial interès en un apartat dels serveis financers, no en el conjunt, i jo aquí li estic comentant el conjunt.

Per tant, és un sector que, com he dit abans, mai s'havia inspeccionat, i que calia fer-ho per tal que, com ja s'ha dit abans, la desproporció entre complexitat de serveis i poca informació no sigui en detriment del ciutadà.

I ha estat una campanya pionera a l'Estat espanyol –pionera a l'Estat espanyol–, perquè no hi ha cap altra comunitat autònoma que n'hagi realitzat cap de semblant, ni de contingut ni per l'abast de la campanya.

També he de dir que, a banda de la campanya des de l'Agència Catalana del Consum, s'atenen i es gestionen denúncies dels ciutadans que fan referència a la manca d'informació sobre comissions, càrrecs cobrats per entitats, problemes derivats dels crèdits de consum, i també per manca de lliurament de fulls de reclamació. I això ha derivat aproximadament en l'obertura d'alguns expedients sancionadors, sis, durant el 2004.

També al telèfon 012 s'han atès consultes i queixes formulades pels ciutadans; concretament l'any 2004 es van atendre un total de 1.131 trucades relacionades amb entitats financeres, eh?, 1.131 trucades relacionades amb queixes sobre entitats financeres.

Crec que amb això responc, si més no d'una forma parcial, però sabent que aquesta és la nostra acció sobre el món financer, de les activitats que estem tenint en defensa i protecció dels consumidors davant de les entitats de crèdit.

Jo li puc dir que el capteniment d'aquest Govern, i concretament de la conselleria que dirigeixo, és que els

consumidors estiguin protegits en els seus drets i que els agents econòmics ofereixin bons serveis, serveis de qualitat i atenció al client i compliment dels seus deures. Per una raó: perquè creiem en el lliure mercat, perquè el lliure mercat vol dir estar en el mercat en equitat de circumstàncies, en igualtat d'oportunitats, i, òbviament, aquell empresari que no compleix les normatives té un avantatge en relació amb qui compleix amb la normativa.

Per tant, estem atacant un doble problema: el dret del consumidor a rebre uns serveis de qualitat i que no vulnerin els seus drets, i alhora la necessitat que aquells productes que arribin al mercat estiguin en igualtat d'oportunitats, i, per tant, que aquells que ofereixen, siguin entitats de crèdits o siguin empresaris, un producte al mercat estigui amb la mateixa igualtat d'oportunitats entre ells, i, per tant, que no tingui més avantatge aquell que incompleix la Llei.

Per tant, jo crec que en aquesta línia vostè ens trobarà sempre a favor; per tant, escoltarem amb molta atenció també la seva moció, en el moment que la presentin, per veure si és complementable o no amb les tasques que estem fent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula per a la rèplica el diputat senyor Manel Ibarz.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, honorable conseller, per les seves paraules.

Jo voldria en aquesta rèplica acotar una mica més el tema, no tant per parlar de les entitats financeres en genèric, sinó d'un determinat tipus d'entitats financeres. Quan parlem en genèric de les entitats financeres tothom pensa..., o tots tenim al cap els bancs, caixes d'estalvis. I aquestes, sigui per raons de la seva competència entre ells, ferotge a vegades, normalment tendeixen a una certa transparència en les seves operacions, perquè el mercat ho imposa.

Jo em refereixo més a un altre tipus d'entitats, el que en diuen en castellà «establecimientos financieros de crédito», que normalment adrecen la seva acció comercial, no tant a aquelles persones que necessiten de forma normal accés al crèdit, sinó bàsicament s'adrecen a aquelles persones o bé que han exhaurit la seva capacitat d'endeutament en les entitats financeres habituals, o bé que per la seva capacitat econòmica no hi tenen accés, no?, persones d'economia molt modesta, que normalment estan al marge dels circuits ordinaris de finançament.

I és precisament aquest tipus d'entitats, probablement, les que tinguin més facilitat que cap altra d'introduir modalitats de préstec, diguem-ne, que podríem considerar una certa anomalia en el mercat.

Comencen per la seva publicitat en les grans revistes que corren pel món en què ofereixen diner, com aquell que diu, que el regalen. No fan absolutament cap referència a les condicions ni als tipus d'interès. (Pausa.)

Evidentment, la persona que pot escollir normalment no escull aquestes fórmules, perquè ja s'ho pot imaginar, qualsevol, que aquí hi ha algun gat amagat, no?

Per tant, acotat el tema, jo voldria remarcar tres aspectes que des del nostre punt de vista són cabdals en aquest marcat. És a dir, en un mercat globalitzat, i sobretot en un mercat d'abast estatal, està clar que les competències de la Generalitat, sent molt importants per a la defensa dels interessos dels catalans, no són suficients per assegurar que aquestes entitats que normalment tenen el seu camp d'acció o el seus centres de decisió fora d'aquí..., és difícil d'abastar.

Per tant, és necessària, d'alguna manera, la coordinació dels serveis de la Generalitat, sigui a través de la Conferència Sectorial de Consum, sigui a través de qualsevol altre mitjà..., que permeti la coordinació de les polítiques de defensa dels consumidors de totes les comunitats autònomes, i, a més, també, amb el Banc d'Espanya, que aquí bastant hi té a dir.

Per tant, encara que d'alguna manera sigui reconèixer que les nostres competències en aquest sentit no són suficients, doncs, en interès dels nostres conciutadans, jo crec que val la pena fer aquest esforç.

Segona qüestió que crec que és rellevant. El consumidorisme, a Espanya en general i a Catalunya en particular, és molt feble; les nostres organitzacions són gairebé transparents, no?, ja, doncs, posats a parlar de transparència, de poc visibles. Cal, crec, una política molt activa en el sentit de sensibilització, de convicció en els nostres conciutadans que només units poden estar. El nostre sistema habitual és, si alguna vegada ens prenen el pèl o ens aixequen la camisa, doncs, deixem de comprar en aquell establiment, s'ha acabat. No? De manera que en alguns aspectes som una mica insolidaris, en el sentit de no portar el nostre enuig fins a les últimes conseqüències, i, per tant, ajudar que altres no siguin estafats, diguem, o enganyats igual que nosaltres.

Per tant, en aquest sentit, cal que des de les administracions públiques es doni molt suport a les entitats consumidoristes perquè siguin instruments auxiliars de l'Administració per a la finalitat aquesta de la defensa dels consumidors i dels usuaris.

I la tercera és, evidentment, exigir, exigir amb tot el pes de la Llei, perquè hi ha disposicions d'àmbit europeu, d'àmbit estatal i d'àmbit autonòmic suficients com per impedir que qualsevol inserció publicitària d'aquesta naturalesa no torni a aparèixer mai més a cap mitjà de comunicació del nostre país. I sobretot, que mai més hi hagi cap espot publicitari a les hores d'audiència dels públics més febles en aquest sentit, com són els matins i altres, que ofereixen aquest tipus d'operacions, amb noms suggeridors com «nova vida», «aurora» i tal, en què tot és fantàstic i meravellós, per després acabar pagant un 30 per cent d'interès anual, no?, i acabar amb la pensió embargada.

Moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraeixo les seves paraules, i el to constructiu. Òbviament, estem a disposició, des del Govern, d'avançar i millorar en allò que calgui. No ens tremola el pols, a nosaltres, en els temes de consum, en absolut, eh? Repeteixo: em sembla que hi ha un canvi..., bastant, de dinàmica contrastada, fins al punt que li diré una cosa. Vostè diu: «No hi ha costum, efectivament, del consumidor...», que jo entenc que un consumidor actiu és un ciutadà i un inactiu és un client..., clientela, ciutadania, eh? El debat aquest podria donar molt de si... Un ciutadà és aquell que vota i exerceix els seus drets, entre els quals hi ha denunciar allò que no funciona en el mercat.

Doncs bé, perquè la gent passi de client a ciutadà ha de tenir la certesa que l'Administració estarà al seu costat, si utilitza els recursos de denúncia. Jo li puc dir que en un any d'actuació de la Direcció General de Consum –l'Agència Catalana de Consum ara fa poc creada– ha disminuït el nombre de consultes telefòniques a la meitat i ha incrementat pràcticament en 40 per cent el nombre de denúncies. És a dir, la gent s'atreveix a denunciar, veu la viabilitat i l'eficiència de denunciar. I això ho estem aconseguint perquè la gent està percebut que des de la Direcció de Consum s'està intervenint.

I les intervencions de Consum tenen un factor multiplicador, des d'un punt de vista pedagògic. Quan intervenim en productes asiàtics irregulars, saben que estem atacant, al marge de l'origen del magatzem, sobre un problema del consumidor, i això, vostè..., que aquí hi ha molta filosofia entorn d'això. Quan anem a grans companyies regulades, que sembla que tinguin privilegis, patent de cors..., la gent veu que per primera vegada, quan s'obren expedients a totes les companyies telefòniques de Catalunya, s'obre expedient per vulneració de drets del consumidor..., hi anem de veritat. I això crea un volum de denúncies, que suposo que hauríem de demanar més pressupost al conseller Castells perquè ens donarà més feina. Però d'alguna manera s'està produint, això, s'està produint. És a dir, hi ha una allau, diguem-ne, d'utilització..., o sigui, una democràcia més avançada, que és el que volem tots, no? I per tant, en aquest sentit, jo li puc dir que efectivament estem avançant. Estem avançant i estem contents, en aquesta línia.

Respecte a la precisió d'aquestes entitats, jo li reconec que acabarem la campanya de les entitats, de les que habitualment hi ha al mercat financer, i l'allargarem i l'ampliarem en aquestes que vostè ha indicat. Perquè, efectivament, som conscients que aquí pot haver-hi un forat a tenir en compte a l'hora d'analitzar possibles problemes de manca de defensa dels consumidors. I en aquest sentit, ens coordinem el que calgui, i hem de defensar els drets dels consumidors. I primer, aquí hi ha algunes competències que vénen del Banc d'Espanya, i alguna cosa s'haurà de fer també des de Madrid per millorar la legalitat vigent amb relació a l'aparició al mercat d'aquestes companyies, que algunes vegades poden actuar de forma quasi..., o fraudulenta.

En aquest sentit, per exemple, una novetat que també..., que no s'havia fet mai –ja li avanço, tot i que vostè no ha tret el tema–, és que estem engegant una campanya

de control també de la qualitat de l'oferta dels productes de les companyies d'assegurances, també semblava que era un tema intocable. Doncs, el tocarem, eh?

Per tant, la voluntat hi és. I, per tant, agraeixo la seva intervenció, perquè també ens esperona a, encara, millorar més, si cal –jo crec que ha millorat bastant, eh?, pel que amb les dades que li he dit amb relació a l'etapa anterior–, les accions de l'Agència Catalana del Consum i, per tant, prendrem bona nota de les seves propostes quan les presenti en forma de moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'espai radiotelevisiu (tram. 300-00938/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'espai radiotelevisiu. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller primer. És així, ja, no? Conseller primer, quan es faci manifest..., quan es publiqui al *Diari Oficial*. En tot cas, des de Convergència i Unió interpellem, preguntem al Govern, o li preguntem a vostè respecte a un tema, l'espai radiotelevisiu, i la utilització de l'espectre, la digitalització, les possibles noves televisions en obert, fets, aquests, i alguns que amb relació a això, aquestes darreres setmanes han estat de molta actualitat. Potser aquí una mica menys, fruit de la gran boira espessa que ens ha envaït, no?

Algú, efectivament, em podrà dir, al final de la interpellació, al final de la meua presència, que m'he referit molt a l'activitat política que es realitza a Madrid. Bé, amb relació a això, doncs, és inevitable, perquè certament les iniciatives legislatives que es produeixen a Madrid tenen una elevadíssima repercussió i implicació aquí, en el nostre..., en el marc comunicacional català.

És per això que és bo saber què ha fet, que està fent i què pensa fer el Govern de Catalunya. Fa unes setmanes, conseller, jo a vostè l'escoltava en comissió, aquí al Parlament. I feia vostè un elogi a TV3. Feia..., en general, feia un elogi a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, venia a fer l'elogi del que havia suposat com a instrument de redreçament lingüístic, de redreçament cultural, en el fons de redreçament nacional. Feia un elogi de com s'havia originat, com s'havia desenvolupat, com s'havia conduït. Feia un elogi –i li vaig agrair–, feia un elogi a Convergència i Unió. Jo li ho vaig agrair.

També vaig poder-li agrair l'altre dia al conseller que acaba ara d'intervenir, el conseller Huguet... D'aquest era més estrany, perquè, francament, entendre i escoltar de les paraules del conseller Huguet un elogi al Consorci de Promoció Comercial de Catalunya com

el que va fer l'altre dia en comissió, francament aquest sí que ens va deixar francament astorats, eh?, sobretot veient la iniciativa i les dinàmiques oratòries que havia reproduït aquí, en aquesta seu, el conseller Huguet.

Però bé, dit això, vostè aquests comentaris en comissió, conseller, els feia per concloure amb un ferm propòsit del Govern de què vostè forma part. I venia a dir..., no sé si és literal, però venia a dir: «Si un dels encerts i èxits de Convergència i Unió ha estat TV3 i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, del Govern de què formo part serà la digitalització del país.» No sé si ho va arribar a dir amb aquestes paraules, però jo entenc que el concepte que venia a dir, i francament, amb aquesta comparació..., «Convergència i Unió..., i el del nostre Govern», deia, el del seu, serà la digitalització del país. Donant a entendre, a més a més, que és la revolució tecnològica i comunicacional que no només toca fer, sinó que Catalunya ha de saber fer per continuar preservant el marc comunicacional propi.

De tot això li vull parlar i preguntar al Govern, amb una prèvia que li haig de fer, perquè parlant de televisió em pertoca fer-ho, aprofitant aquesta interpellació..., que des de Convergència i Unió així ho hem fet saber, i jo ho fet saber en la Comissió de Control..., no estem del tot d'acord de com s'està gestionant aquest elogi que vostè deia abans, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Malgrat que la batalla per l'audiència a vegades pot semblar absurda, més absurd és pretendre ser la ràdio nacional de Catalunya o la televisió nacional de Catalunya sense lluitar per ser-ne també el líder, i fins i tot prenent decisions que aboquen necessàriament a la pèrdua d'audiència.

Ja sé que em diran que en alguns programes, en algunes franges horàries... Bé, ja sé que em diran que en alguns moments, en alguns productes potser sí que som líders. Però el que ens amoïna no és tant la dada concreta –no és tant, allò, la concreció–, com la tendència de lenta però contínua davallada. La tendència de lenta però contínua davallada i fins i tot, li ho diré francament, i li ho he dit amb ell, l'esperit de resignació amb la qual ho entoma el director general de la Corporació, el senyor Majó. Espero que això, senyor conseller, ho sabrem corregir.

De totes maneres, el que jo li vull manifestar, i ja li vaig manifestar en la Comissió, és la nostra total coincidència i voluntat amb relació al seu projecte i també nostre de digitalització del país. No sé si coincidirem en aquest concepte que ara es diu..., el de la neutralitat tecnològica. Neutralitat tecnològica entesa..., o es defineix com aquell concepte que defensa el permís dels adjudicataris de concessions televisives a emetre en la tecnologia disponible en cada moment. (*Se sent un telèfon mòbil.*) Aquest dec ser jo, no? (*Remor de veus.*) Tecnologia...

Bé, els deia que aquest concepte, que és el que defensa el permís que els adjudicataris de concessions televisives emetin en la tecnologia disponible en cada moment es pot interpretar de diferents maneres. Si aquest concepte s'interpreta entenent que els adjudicataris s'hi poden repenjar, poden no innovar, poden tenir absoluta llibertat per decidir amb quina tecnologia volen emetre, nosaltres no ho compartim, crec que vostè tampoc. Si, per contra, serveix perquè els adjudicataris sempre

vagin darrere l'última tecnologia, la més moderna, la més fiable, la que garanteix millors cobertures, més qualitat, més pluralisme, aleshores, sí, aquest és el nostre concepte.

Interpretem, per tant, el concepte com crec que l'interpreta vostè, amb la necessitat –ja li ho he dit, compartida– d'avançar al més ràpidament possible cap a la digitalització, pel que suposa de: primer, més possibilitats audiovisuals, interactivitat inclosa; més pluralisme comunicatiu i informatiu; més potenciació de la indústria audiovisual autòctona; i, en tant que tecnologia capaç d'afavorir el plurilingüisme, més enfortiment de l'espai comunicacional català.

Si interpretem, per tant, la fita: digitalització, i compartim el concepte, o la interpretació del concepte, aleshores, el Govern de Catalunya, i aquest Parlament, no pot restar impassible sense una contundent unitat d'acció davant el que està passant. Davant del que està passant en un doble front: les possibles noves televisions analògiques en obert. Per què? I l'evolució, que vostè segueix, potser, fins i tot amb molt més detall que jo..., però l'evolució del Proyecto de Ley de Medidas Urgentes para el Impulso de la TDT. Si aquests dos punts evolucionen i es consoliden com sembla que vol el Govern socialista a Madrid, què en treu Catalunya, d'això? Què en traurà? El que segur passarà, si no s'actua..., és que posarem seriosament en perill el marc comunicacional català.

Espero que vostè em digui el que estan fent. Jo li avanço en quin terreny ens trobarà, la gent de Convergència i Unió, aquí i a Madrid. I li diem que no ens trobaran en un terreny de noves televisions analògiques en obert per a tot l'Estat espanyol. Per què? Doncs, perquè econòmicament és inviable, perquè no possibilita les amortitzacions de la inversió, perquè el mercat publicitari seria insuficient. Per què? Perquè genera una doble despesa d'adaptació al consumidor. Per què? Perquè retarda la digitalització. Per què? Perquè no es pot emprar l'argument que utilitza el Partit Socialista en el sentit que «bé, com que la tecnologia ho permet, que n'hi posin més», que, per exemple, en altres fets com la telefonia mòbil resulta que no l'empra. En tot cas, li dic que no a noves televisions analògiques en obert, perquè senzillament és dolent per al marc comunicacional català, perquè en part això es faria d'acord amb la Llei del 1988, que com vostè sap no té cap consideració pel fet plurilingüístic de l'Estat. Aquí, no ens hi trobarà.

Sí que ens trobarà a avançar cap a la digitalització. Aquí a Catalunya..., vostè ja ho va dir, nosaltres ens ho creiem i li vam mostrar la col·laboració..., això és un propòsit ferm. Però el grau de dependència amb relació a les decisions que es prenguin a Madrid és també altíssim, senyor conseller. És un «sí», per tant, el de la digitalització, sempre que a Catalunya no li pugui passar com amb la Llei del 1988. La Llei del 1988, del Govern socialista, amb el suport en aquell dia de Convergència i Unió, i és un error que creiem que no ha ajudat en res en el marc comunicacional català.

Per tant, és un «sí» sempre que el Proyecto de Ley en curs, el Proyecto de Ley que s'està debatent a Madrid incorpori fets com els següents: accelerar la concessió de digitals; davant la possibilitat d'emetre en diferents

bandes de so, si fes falta, fins i tot, establir garanties i quotes que els programes es poguessin emetre en els quatre idiomes oficials de l'Estat, amb una clara referència per poder primar el plurilingüisme; tercer, que si bé la Llei, el *Proyecto de Ley*, incorpora quotes a la producció audiovisual estatal i europea, que es discrimini també aquella producció de la indústria autòctona catalana de l'audiovisual. I sobretot, i del tot imprescindible, conseller, i crec que ho compartirem: que la digitalització i, concretament, aquest *Proyecto de Ley* entengui que sempre ha estat imprescindible, sempre hem considerat, en el fons, que el motor del nostre marc comunicacional català ha estat –i també ho podria ser, en el fons, el motor del marc i del desenvolupament i implantació de la TDT– la nostra televisió pública. Perquè això continuï sent així una de les coses que hauria d'incorporar o garantir aquest *Proyecto de Ley* és que a la televisió pública no se li assigni un, sinó, com a mínim, dos múltiples.

En definitiva, el que li venim a dir, des de Convergència i Unió, és que totes les actuacions, en aquest terreny, haurien de reequilibrar un panorama descompensat avui a Catalunya. Només amb analògic, i parlant de televisions que tenen més de cinc-cents milions d'euros de pressupost, que són les que poden competir amb una certa qualitat i graella de programes, avui ens trobem amb un panorama en el qual competeixen, per entendre'ns, 2 televisions públiques, 2 canals públics, *versus*, contra, competeixen, amb 2 públiques estatals i 3 privades estatals. És una relació de 2 a 5. Ja li avanço que la situació actual és de clar desavantatge.

I el futur digital, si no el corregim, incrementa el greuge, l'incrementa. Senzillament, de no fer res, senyor conseller –i ho sap tan bé com jo–, si no féssim res, l'increment del greuge seria en el sentit que Catalunya tindrà –ja els té ara– 4 canals públics digitals nacionals, 4 canals privats digitals nacionals –això són 8 catalans– davant de 4 estatals públics, 20 estatals privats i els 14 de la difunta Quiero Televisión.

Això vol dir que, si la situació de l'analògica és de 2 a 5, la del digital, sense fer res, ja avui, és de 8 a 38..., de 2 a 5, de 8 a 38.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, senyor president. Hi ha la necessitat, des de Catalunya, de treballar plegats. Jo..., el que li suggerim, des de Convergència i Unió, és que centrem la batalla en el digital terrestre.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Bargalló.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat interpellant, Jo li he..., no li he d'agrair

el to, perquè en aquesta cambra, darrerament, tothom agraeix el to a tothom, fins i tot quan el to que s'utilitza no és d'agrair. En tot cas, sí que jo li he d'agrair el plantejament de la seva interpellació, perquè, com vostè ha constatat, és cert que en aquest plantejament hi ha àmplies coincidències entre el que vostè ha expressat i el que és la línia política del Govern de la Generalitat.

No pot ser d'altra manera, perquè són coincidències, jo crec, absolutament lògiques, si partim de dos elements dels quals vostè partia i en què nosaltres coincidim: primer, la defensa del lideratge dels mitjans públics en un sistema audiovisual. La defensa del lideratge dels mitjans públics com a garantia de complement d'allò que es defineix com l'emissió del servei de televisió. Arreu d'Europa, els mitjans públics són la garantia, amb més èmfasi o amb menys, amb més o menys qualitat, arreu d'Europa en són la garantia; però, en el cas nostre, amb un element afegit importantíssim i cabdal: la garantia de la presència de la nostra llengua en l'espai.

Sens dubte que, en els darrers temps, hem assistit, i jo crec que això és positiu, a una presència de mitjans privats importants en ràdio en la nostra llengua, i que, per tant, diguem-ne, el lideratge de Catalunya Ràdio, que hem de continuar lluitant des del sector públic perquè sigui tal, té una característica, per sort, diferent pel que fa a l'existència d'uns mitjans privats en català importants. En televisió això no és així –en televisió això no és així.

Dues coses com a resposta central a la seva interpellació: primer, a nosaltres ens preocupa, i així ho hem fet saber, tant al Govern de l'Estat com als grups parlamentaris catalans en el Congrés dels Diputats i al Senat, com als diputats i a les diputades catalans en d'altres grups parlamentaris en el Congrés, el fet que qualsevol alteració substantiva del nombre de televisions en obert emeses per analògic... És a dir que hi haguessin més televisions ara, demà, en obrir, és preocupant, per nosaltres, pel que fa al manteniment del *statu quo* de Televisió de Catalunya, tant pel que fa al nivell d'audiències com a les quotes de mercat publicitari, com a la incidència de la nostra llengua en el consum televisiu a Catalunya. Ens preocupa que qualsevol augment d'això segur que anirà en detriment de la nostra televisió. Ho hem comunicat al Govern de l'Estat i ho hem comunicat als grups parlamentaris.

Com vostè sap, no és feina del Govern directa, aquesta, però ho hem comunicat. Jo mateix vaig tenir oportunitat de fer-ho, aquest mateix dilluns, amb el ministre d'Indústria del Govern de l'Estat, el senyor Montilla, que és el ministre encarregat de la part tècnica –de la part tècnica– d'aquestes qüestions, en el transcurs d'una reunió de treball –que no és la primera que he fet amb ell per a aquests temes, ni serà l'última que farem en aquests propers dies–, centrada no en el tema analògic, que no era el motiu de la reunió, sinó centrada en el tema de la digitalització.

I li vaig lliurar, al ministre Montilla –el vam estar debatent–, un document que aquesta mateixa propera setmana un equip de treball del Ministerio d'Indústria i un equip de treball del Govern de la Generalitat, a Madrid, estudiaran més profundament, sobre les nostres propostes, el que en podríem dir els nostres desacords amb el

Proyecto de Ley de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, el nostre desacord en alguns aspectes en el Plan Técnico Nacional de Televisión Digital Local i el nostre desacord, també, en d'altres aspectes del Plan Técnico Nacional de la Televisión Digital Terrestre. És a dir, són tres documents molt importants, en els quals nosaltres, com a Govern, hi tenim elements en què no hi estem d'acord o que voldríem que fossin d'una altra manera. Jo li he de dir que va haver-hi una força i important coincidència amb el ministre en molts dels aspectes que li vam plantejar.

Pel que fa, podríem dir, al mapa de la televisió digital terrestre a Catalunya, el que li vam plantejar al ministre era el que volem, o sigui, el nostre mapa ideal: dos multiplexs per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per tant, no un multiplex com ara té concedits, sinó dos. Dos multiplexs que permetin tenir els suficients canals públics en la nostra llengua, d'àmbit català; que permetin, a més a més, fer les que creiem necessàries emissions generalistes, per un cantó, però temàtiques, per un altre, i les desconnexions per a les set futures regions que l'Estatut i la Llei d'organització marcaran a Catalunya. Cosa que amb un únic multiplex, a més a més, tampoc podríem arribar a les necessàries desconnexions territorials que volem mantenir i, en aquest cas, ampliar.

Un multiplex per a emissions privades, amb un àmbit de cobertura català. Per tant, 8 canals públics, 4 canals privats. Vint-i-quatre multiplexs per a emissions privades i públiques de caràcter local –24 multiplex per a emissions privades i públiques de caràcter local–, que arribin a totes i a cadascuna de les comarques de Catalunya, que, com vostè sap, per exemple, en l'actual proposta tècnica de l'Estat, la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Priorat queden en fosc –queden en fosc. I, evidentment, nosaltres no podem permetre que cap territori del nostre país quedi en fosc en la digitalització.

Un multiplex interautonòmic, que ens permeti intercanviar senyal amb les comunitats, ho diem nosaltres, limítrofes. És a dir que ens permeti legalitzar, també en el cas digital, les emissions de TV3 a les Illes i al País Valencià, i les d'IB3 i el Canal 9 i Punt 9 al Principat. Que sigui el que nosaltres en diríem el Canal Euroregió, però que, per entendre'ns, és això: un multiplex per a això.

I un altre multiplex, situat a Collserola, per efectuar les emissions d'interactivitat i serveis de valor afegit; és a dir, tots els elements que permet la televisió digital d'interactivitat.

Jo diria que aquest va ser el plantejament que vam fer al ministre Montilla. No li diré ara, perquè l'enganyaria, que ens va dir que sí a tot, entre altres coses, perquè, com vostè sap, aquí hi ha un tema d'espais i un tema de freqüències que és el que hem d'estar negociant. També som conscients que, en algun cas, potser algun tindrà dificultat, però el que sí que és voluntat nostra són aquests 2 multiplexs per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i aquests 24 multiplexs per a les emissions de caràcter local. Això, diguem-ne, és allò..., l'element fonamental de la proposta –és l'element fonamental de la proposta.

De fet, el que nosaltres plantejem no deixa de ser altra cosa que dir: «Escolti, tal com està la primera lectura de l'Estatut d'autonomia, en el futur Estatut, en l'article 20, quedarà molt clar que la Generalitat té les competències, amb caràcter exclusiu, sobre l'espectre radioelèctric..., quan aquest, a més a més, no només parlo de l'Estatut, deixi de tenir consideració de domini públic estatal a través de la legislació europea». Però, com que nosaltres assumirem això, ja comencem-ho a assumir ara, comencem-ho a treballar ara, comencem-ho a fer conjuntament ara.

Dic que estem en plenes negociacions amb el Ministeri, pel que fa als tres documents: la Llei de mesures urgents, el Pla tècnic de la televisió digital local i el Pla tècnic de la televisió digital terrestre. El conjunt d'esmenes que hem presentat –entengui's esmenes com a document de treball– és considerable. Hi ha una primera entesa amb bona part d'elles.

I, com vostè ha dit, és absolutament cert, i jo hi insisteixo i ho reitero avui aquí, que aquest Govern vol que Catalunya sigui líder de la digitalització a l'Estat, i aquest Govern vol que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió sigui la líder de la digitalització a Catalunya.

La Corporació és una excel·lent eina, és una excel·lent obra de Govern, i creiem que aquest Govern el que ha de fer amb la Corporació és continuar mantenint-la com una excel·lent eina, i, a hores d'ara, això es diu «la digitalització». I, a hores d'ara, això es diu «convertir la Corporació en el motor a Catalunya d'aquesta nova indústria, d'aquest nou concepte de comunicació, d'aquest pas de modernitat tecnològica que és la televisió digital terrestre».

Si podem, farem el que volem, que és avançar-nos al calendari de la digitalització de l'Estat, i, per tant, arribar a l'apagada analògica a Catalunya abans que a la resta de l'Estat. Això també ho hem proposat al Ministeri; d'això, també en tenim un calendari; això també forma part d'aquest document que li he comentat que estem discutint amb el ministre Montilla i amb la gent que col·labora amb el Ministeri, a Madrid.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller en cap. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, intentant ser breu i molt «escueto», no és un tema de to. Jo estic d'acord amb vostè. Jo li plantejo temes que sé que vostè, com a mínim vostè, no tinc la garantia que tot el Govern de què forma part comparteixi el mateix parer, que vostè i Esquerra Republicana, en general, comparteix, en aquest sentit, amb relació a Convergència i Unió. Per tant, no és un tema de to, senzillament és un tema de coincidència, en aquest cas, que hi ha quelcom vàlid de preservar, que és l'espai comunicacional català.

Vostè ha fet alguna referència, ho dic, inicialment, perquè jo, evidentment, també m'hi he referit, per exemple, a l'aspecte del món públic. Jo ho he dit molt ràpid, però és així: el que ha suposat TV3 i tota la Corporació, ràdio inclosa, de motor –de motor–, és necessari que ho continuï essent. Però, clar, el que li dic, senyor conseller, és que no està tan clar que, amb aquesta lenta però contínua davallada, això es pugui garantir. (*Remor de veus.*) I no em val, disculpi que li ho digui, la referència que, en el cas de la ràdio, per exemple..., «bé, hi ha un marc de competència que, estructurat i desenvolupat en català..., bé, tot queda a casa», perquè no és així. La ràdio a Catalunya..., la ràdio pública a Catalunya perd audiència en favor d'una altra ràdio que no emet, precisament, en català –no emet, precisament en català. Però bé, això és un motor concret.

Escolti'm, jo li he manifestat que no va ser un encert la Llei emesa pel Partit Socialista, el 1988, de televisions privades. Això no va ser un encert.

Sota aquest marc es pretén..., i és el que m'agradaria que m'aclearís, sota aquest marc es pretén desenvolupar i atorgar les possibles noves televisions analògiques en obert? Se'n pretenen donar o no?

(*Remor de veus.*)

És clar, senyor conseller..., perquè, és clar, jo comparteixo –li ho he dit i li ho torno a manifestar– el compromís amb la digitalització; però és que les televisions analògiques la retarden, i encara la retarden més si a Catalunya, com vostè està dient, resulta que ens avancem a la resta de l'Estat, però l'apagada..., l'apagada de l'analògica a Catalunya també afecta, també les afectaria, aquestes suposades noves televisions analògiques en obert per a tot l'Estat.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en al direcció del debat.*)

Digui'm, vostè, com un privat amortitza en menys de tres anys la inversió. Amb l'afectació que té, sens dubte, en el seu compte d'explotacions, el desgavell, que vostè reconeix i que sap tan bé com jo, respecte a la insuficiència del mercat publicitari per poder finançar tot això. Digui'm com es finança, tot això, és inviable econòmicament! Però és que és inviable econòmicament, retarda la digitalització i afecta greument el mercat comunicacional català.

És clar, jo li proposo que ens hi oposem, senyor conseller! Més clar no li ho puc dir. Li proposo que ens opossem a noves televisions analògiques en obert.

I, francament, vostè m'explica que ha tingut converses amb el ministre, que ja m'ha insinuat que ell pot ser el proponent tècnic, però no sabrem mai si és el proponent polític. No és el proponent polític, conseller, i això ho sabem. On ens cal centrar el tret, aleshores? On ha de centrar el tret el Govern de la Generalitat respecte del Govern de Madrid? Què s'ha de fer en aquest cas des del Congrés dels Diputats? Ens hi hem d'oposar, senyor conseller.

No em vull referir estrictament al que diu la Llei del 88 i a les concessions posteriors del 89. Si algú està disposat a alterar el règim concessional, allà ell, i segurament

aquí és on la justícia haurà d'intervenir; però, amb relació a noves televisions analògiques en obert, sàpiga que nosaltres ens hi oposem.

Amb relació al *Projecte de Ley*, molt ràpidament, seria bo poder concordar i acordar amb vostè quotes, si fa falta, i, fins i tot, garanties, perquè la producció audiovisual catalana sigui discriminada positivament. Quotes i, si fa falta, també, garanties en els futurs adjudicataris que, en tant que tecnològicament és possible, el plurilingüisme sigui absolutament, per entendre'ns, factor de puntuació positiva. És factible tecnològicament, per què no ho hauríem d'aprofitar ara? I, per què no accelerar la digitalització? Per què no aprofitar el *Projecte de Ley* per dir-li a qualsevol que està emetent en analògic, qualsevol dels tres que està emetent en analògic en obert per a tot Espanya, paral·lelament comenci a emetre, ja, en digital? No ho estan fent totes les privades –no ho estan fent totes les privades.

És clar, perquè un pot ser motor, la televisió pública de Catalunya, i celebro que vostè cregui que podem passar d'un a dos múltiples, pot ser motor. Ho celebro. Però, de totes maneres, no ens enganyem, és a dir, no ho fa tota sola. Tenim un instrument que ara tenim, i no val a badar, conseller –no val a badar–, i ara el tenim a les mans, eh?, perquè això suposi una obligació per a tot el món, tant el públic com per al privat. Jo li oferiria de treballar plegats.

Les comarques, vostè les ha mencionades, aquelles que tenen punts foscos. S'ha deixat la Selva, com a mínim, la Selva interior; la Selva, la part de la costa està més o menys salvada, però la Selva interior també, també és important que no quedi com un punt fosc.

I, estratègicament, dir-li, que vostè ho ha mencionat..., bé, jo, francament, crec que el desequilibri continua sent una realitat en la digitalització, tal com ara està plantejada en el marc comunicacional català. Jo celebro que vostè faci l'esforç de dir: «Bé. Escolti'm, de dos..., d'un a dos en la Corporació, un interautonòmic... Potser hauríem d'intentar alguna cosa més per al món privat.» També li sóc franc, en el nivell que jo li he dibuixat les televisions, no considero que les vint-i-quatre..., els vint-i-quatre múltiples de les televisions locals tinguin un gruix, un múscul pressupostari per poder ajudar a estructurar totes soles, ni de bon tros, el marc comunicacional català.

M'agradaria, si us plau, que ens respongués les ofertes i els suggeriments que li fem, concretament, amb relació a les televisions analògiques en obert.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té, ara, la paraula per a la rèplica el conseller en cap del Govern.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Bé. Part de la seva interpellació, almenys en aquest segon torn, era una interpellació, diguem-ne, que s'hauria de substanciar al Congrés dels Diputats, i que jo sé que els grups parlamentaris ho faran al Congrés dels Diputats.

I, per tant, també en aquests moments deixi'm que li digui que jo estic a l'espera dels resultats de les diverses converses que hi ha a Madrid, a l'espectre..., perquè, com vostè sap, un primer intent que aquesta Llei fos aprovada amb motiu d'urgència no es va donar, no? I, per tant, estem a l'espera de què passa.

I és certament, com vostè sap, que damunt la taula hi ha el fet que pugui ser en obert una televisió que en aquests moments és de pagament, a través d'un camí, que podia ser perfectament un acord de Consell de Ministres, sense passar per Congrés ni per Senat, i una segona qüestió que està damunt de la taula és la possibilitat que hi hagi una o més televisió en analògic de diverses ofertes que hi ha o no hi ha, o que hi són o no hi són o no hi acaben de ser.

Nosaltres hem fet, de moment, i estem en espera i en atenció de les converses que hi han a Madrid. De moment, la nostra consideració és que, com a Govern de Catalunya, creiem que l'existència de més analògiques és negativa per a la nostra Corporació Catalana de Radiotelevisió. Això és el que hem fet saber al Govern de l'Estat.

També hem fet saber, com vostè diu, que l'aplicació en matèria cultural i lingüística de la Llei del 88 no és correcta, i que, per tant, en el supòsit que hi haguessin més analògiques, no ens agradaria i ens oposaríem al fet que es complís el mateix tipus de quota lingüística existent en les actuals..., que vostè sap que fins i tot ha anat empitjorant amb el transcurs dels anys. Per tant, això, aquí...

El que sí li dic és que també estem en converses amb les actuals analògiques. I hem tingut converses amb totes les actuals televisions analògiques, que ens han donat la seva conformitat i el seu acord a una possible aturada analògica a Catalunya abans que a la resta de l'Estat. Les actuals ens han dit que estarien disposades a col·laborar amb nosaltres en aquest aspecte. Li he de dir que, en conseqüència, crec que podem treballar en aquest tema, com vostè diu, conjuntament. Jo posaré a disposició del diputat interpellant personal del Departament de Presidència, perquè en aquests propers dies, o properes hores, puguem arribar a un acord en la Moció que vostè presenti. És a dir, evidentment seria d'interès d'aquest conseller i del Govern poder arribar a un acord, perquè crec que és fonamental per a la política de país, a un acord majoritari en aquests aspectes.

Jo li he de dir que ens preocupa molt el tema de la televisió local perquè és molt complex; perquè realment el nivell d'inversió necessari per a la digitalització és molt alt; perquè ara estem acostumats, en algunes comarques, a tenir moltes, moltes televisions locals, que no hi cabran; perquè caldrà superar cert concepte municipal de la televisió local per anar a un concepte supramunicipal, i això en alguns llocs serà molt fàcil i en d'altres no ho serà. Ja estem treballant amb alcaldes que tenen televisions locals per fer-los veure aquest canvi que hauran de tenir.

Tot i això, també hem demanat, doncs, ampliar els municipis planificats fins ara per l'Estat amb quatre capitals de comarca que no hi són –Santa Coloma de Farners, Falset, Móra d'Ebre i Gandesa–, hem demanat ampliar-ho als municipis que tenen televisió local i a

tots els de més de mil habitants, de manera que la nostra proposta és que si ara hi ha 210 municipis de Catalunya planificats pel Pla tècnic de l'Estat, n'hi hauria d'haver 230 més a aquests 210.

I el que hem plantejat..., i el que hem plantejat al Govern de l'Estat és, a més, tot un treball de demostració tècnica, que, en tot cas, li ho ensenyo, i, simplement..., tot un treball de demostració tècnica que això que demanem és possible –que això que demanem és possible.

Perquè, com vostè sap, el pitjor que ens pot passar en aquests casos és que tècnicament sigui inviable allò que demanem políticament. I prèviament hem fet un treball llarg, de demostració tècnica que tot això que demanem per a la digitalització del nostre país és perfectament possible si hi ha voluntat política.

I en això estem treballant, i en això, hi insisteixo, voldríem arribar amb vostès en el màxim acord possible perquè la digitalització del nostre país forma, com ja he dit abans, molt bona part d'un projecte nacional i territorial, que, més enllà dels partits polítics i de les ideologies, hi podem estar d'acord i jo crec que hi estem d'acord.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el programa Xarxa Natura 2000 (tram. 300-00939/07)

Correspon, ara, tramitar el setè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el programa Xarxa Natura 2000. Aquesta interpellació ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula, per exposar-la, el diputat honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller de Medi Ambient, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió porta aquest tema en el Ple d'avui perquè és un tema que entenem que preocupa, potser no a la totalitat del territori, però sí molt particularment –i ens acompanyen aquí, a la tribuna, i els saludem, doncs– a representants de diferents administracions –consells comarcals, ajuntaments i de regants, doncs–, particularment, a la demarcació de Lleida, tot i que podríem referir-ho a altres parts del territori.

I ens preocupa un conjunt de decisions que s'aniran a prendre i que es prendran previsiblement, si no hi podem posar remei –i aquesta és la proposta que nosaltres farem al final, perquè no només protestarem, sinó que proposarem–, decisions que seran de no-retorn i que són lesives, doncs, per als interessos legítims del territori. I nosaltres pensem que hi han coses a fer.

I, per tant, entengui, tot i probablement la duresa d'algunes de les crítiques que farem a continuació, que

també li fem propostes, conseller, en positiu, per reconduir tant com siguem capaços el tema.

Què està passant amb la Xarxa Natura 2000, amb la proposta del Govern? Doncs estan passant coses que ens criden molt l'atenció i les voldríem, en certa manera, posar de manifest, també des d'aquesta tribuna, no? En primer lloc, ens preocupa molt la descoordinació que hi ha en el si del mateix Govern. Ens preocupa i molt, la descoordinació que hi ha a dintre del mateix Govern de la Generalitat.

Ahir algun diputat, doncs, dels que estan presents aquí, a la cambra, deia: «Home, és que vostè només fa política a partir de les hemeroteques.» Ens hi hem de cenyir perquè, en qualsevol cas, són declaracions oficials fetes en els mitjans de comunicació per membres del Govern.

No fa pas massa dies, el dia 3 d'aquest mes: «Política Territorial i Agricultura, allegaran contra la proposta de Milà sobre els espais protegits.» El conseller Joaquim Nadal manifesta que presentarà alegacions perquè no comparteix el projecte i el mateix diu el conseller d'Agricultura. Dies després ens assabentem que també empreses públiques, doncs, com Regsa o Regesa presentaran també alegacions. Per tant, això denota que internament no s'ho han parlat molt.

Però anem una mica més enllà, també trobem declaracions públiques. I aquí els invitem que facin una cosa molt senzilla: que siguin coherents amb aquestes declaracions públiques que han fet per part dels partits que donen suport al Govern, pels insignes representants del tripartit.

I els en llegiré algunes, d'espigolades, perquè em semblen prou representatives, que són de membres que estan en aquesta cambra. Un dels diputats, insignes diputats del PSC, el senyor Joaquim Llena, diu: «Home, doncs, lamento haver de protestar: aquest tipus de decisions no es poden prendre per lliure.» Ho diu als diputats que li donen suport. El senyor Carmel Mòdol, que ens acompanya, i li ho agraeixo, deia el mateix: «Estem molestos perquè no hi ha hagut acord entre el Govern..., en el si del Govern entre les dues conselleries» —en aquest cas es referia a Agricultura, i la conselleria de Medi Ambient. I podria haver afegit, si les hagués fet l'endemà, doncs que tampoc hi havia acord amb la tercera conselleria, que, en aquest cas, és Política Territorial, no? I després intenten, una mica a la desesperada, la senyora Rivadulla diu: «No ho entenc, perquè, si donem suport al mateix Govern, no entenc, doncs, ara per què protesten aquests diputats.»

Home, quan diputats territorials li estan dient al mateix Govern que rectifiqui, doncs, ens sembla una raó prou significativa, si més no, per aturar-se a pensar. Més encara: «Esquerra Republicana acusa Iniciativa de no respectar els acords del tripartit.» Ho diu *La Mañana* el dia 2 de març. Per tant, algun problema hi ha, i no ens digui que és només les ganes de fer oposició gratuïta de Convergència i Unió. Algun problema hi ha quan els socis de Govern, els socis parlamentaris, els que li donen suport li estan dient: «Escolti, pari que no anem bé per aquest camí.»

Per tant, davant d'aquesta interpellació, hi insisteixo, nosaltres farem propostes. Però, a més, no només no

s'ha parlat amb els seus companys de Govern i no només no s'ha parlat amb els grups parlamentaris que li donen suport o amb els partits que li donen suport, sinó que tampoc ho ha fet amb el sector agrari.

I, què està dient el sector agrari? «Unió de Pagesos exigeix al Govern que pari i replantegi la Xarxa Natura 2000.» I, si no vaig errat, fins i tot han convocat una manifestació per d'aquí a pocs dies. «Unió de Pagesos acusa Medi Ambient d'hipotecar el futur dels agricultors.» Li diuen que és una proposta poc seriosa, que és una proposta unilateral i que, a més a més, causa alarmisme a tot el sector. I no són els únics. També ho diuen, doncs, per exemple, la gent de l'Institut Català de Sant Isidre. Li dediquen un monogràfic, a la revista. Hi ha preocupació, no és aquest diputat o aquest Grup Parlamentari que li té mania (*l'orador riu*), hi ha preocupació en el sector.

I no ho diuen només Joves Agricultors o la Unió de Pagesos, sinó que ho diuen tots els sindicats agraris. La JARC: «En Milà ens va dir que hi hauria diàleg, i no ha complert.» El senyor Jové, en declaracions públiques de la JARC. Institut Català de Sant Isidre, monogràfic de la revista, com deia abans..., els regants, diuen a *La Vanguardia* encara d'aquest dilluns..., o el canal Segarra - Garrigues..., «representants diuen que s'oposen a la proposta del conseller Milà».

Escolti, alguna cosa —alguna cosa— falla. No ha parlat amb el Govern, no ha parlat amb els grups parlamentaris, no ha parlat amb el sector agrari... Caram! I tampoc ha parlat amb el món local. Vostès, que són els del diàleg i la transparència! Vostè no ha parlat amb el món local! Aquí hi han representants del món local que ens acompanyen. Hi ha una carta publicada, pública, adreçada a vostè per part del Consell Comarcal de l'Urgell, de les Garrigues, del Segrià, de la Noguera i de la Segarra, és a dir, cinc consells comarcals que li demanen: «Per favor, pari i parlem d'aquest tema.» Hi ha un manifest de tots els alcaldes del Segrià en contra de la Xarxa Natura 2000. És a dir, vostè no ha parlat amb els socis de govern, no ha parlat amb els socis de partits, no ha parlat amb els agricultors, no ha parlat, en cap cas, doncs, tampoc, amb les administracions locals, i li ho diuen públicament..., els manifestos dels alcaldes contra la Xarxa Natura 2000.

Aleshores, un es pregunta: «Escolteu, com hem pogut arribar aquí? Com hem pogut arribar aquí?» Doncs senzill: nosaltres ens la veiem venir, i el desembre li vaig fer una pregunta, i vostè me la contesta, i li agraeixo que me l'ha contestat. I: «—Amb qui ha parlat d'això de la Xarxa Natura 2000? —Doncs miri, entre altres», em diu, «amb Depana, amb Salvem les Valls, amb GEDENA, amb el Grup de Defensa del Ter, amb Salvem l'Empordà, amb els Naturalistes i Ecologistes de la Garrotxa, amb la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny, amb el Grup Ecologista del Vendrell, amb els Ecologistes en Acció de Catalunya, amb Iaedén, amb Ipcena, amb l'Associació de Defensa del Patrimoni Natural de Banyoles, amb Nereo, amb ANG, amb ADENC, amb Adena, amb Quercus i amb GEPEC.» Molt bé, ha parlat amb totes aquestes organitzacions, i ens sembla molt bé. Però li sembla seriós parlar amb tota aquesta gent, que ens sembla molt bé, i no parlar

amb cap ajuntament i no parlar amb cap consell comarcal? Potser és aquí on hi ha el problema. I no ens digui: «No, és que ja vaig fer una roda de consultes prèvies.» Perquè una de dues: o els seus mateixos col·legues de govern, Departament d'Agricultura i Departament de Política Territorial, no es llegeixen els papers que vostè els va enviar, i per això som on som, no van fer els deures, i ens semblaria francament greu, o bé vostè no els va donar tota la informació. Ens sembla exactament igual de greu, però alguna de les dues coses ha passat, perquè, si no, no estaríem on estem.

Davant d'això, nosaltres li demanem una cosa molt senzilla: parem, parem el tràmit, retiri aquesta proposta i tornem a començar. I això és el que li proposarem a través d'una moció que voldríem acordar amb aquells grups parlamentaris que en el territori, quan són a Lleida, diuen: «Ei!, aquesta és una mala proposta i l'hem de refer.» I no li diem, doncs, que volem reduir a zero la preservació, no li diem això. Escolti, som conscients que hi han unes directrius comunitàries, les volem complir tant com vostè, però també volem, permeti'm la llicència, que l'espècie humana paguesa, particularment de la demarcació de Lleida, també tingui futur.

I, per tant, si li ho diu el Govern, si li ho diuen els socis parlamentaris, si li ho diuen les administracions locals, si li ho diuen els agricultors, alguna cosa deu haver fet malament, senyor conseller, i li demanem, doncs, que tingui aquesta voluntat de parar i de reconsiderar, i ens tindrà al seu costat, perquè aquesta és una decisió de no retorn, i n'hauríem de ser conscients. I jo no ho voldria plantejar en termes d'hipoteca per al país, però, en qualsevol cas, sabem que una protecció de nivell europeu, doncs, té servituds. I quan li diem: «Parem i tornem a començar» li ho diem sobre unes bases concretes. Si vol, fixi vostè el calendari; parem-ho un mes, parem-ho dos mesos; fixi el temps per no demorar-ho *in aeternum* i posem tota la informació sobre la taula, que és el que hem trobat a faltar, a tots els representants, no només a una part dels representants, a tots.

I què és per nosaltres tota la informació? És, home!, saber, d'entrada..., mirem el nord. Què han fet els altres països que ens porten un cert avantatge amb relació a la Xarxa Natura 2000? Mirem, per altra part, i això ens sembla també molt i molt substantiu, què comporta la protecció, de beneficis i de servituds, però que tothom ho conegui i que no hi hagi la confusió que hem generat ara, en el país, en els pagesos, en el territori, en les persones, en les administracions locals, en els mateixos grups parlamentaris, al si del mateix Govern; sapiguem exactament què és el que farem. I, a partir d'aquí, si som capaços, entre tots, i ens semblaria que tindria molta més legitimitat, aquesta proposta, doncs, refem-la, i enviem-la al Ministeri i aquest que l'envia a Europa. Només li demanem això.

Ahir vostè va fer una cosa que l'honora. En una altra comissió va dir: «Escolti, sé que he de posar més recursos a la gestió forestal, i dic solemnement en aquest cambra que en posaré més.» Va fer un compromís, va rectificar, en el fons, la seva pròpia ordre, i ens sembla que això l'honora. Escolti, faci el mateix amb la Xarxa Natura 2000. Parem, retiri-ho, i nosaltres ens comprometem a parlar-ne des de la lleialtat institucional, des de totes les instàncies, la parlamentària, la instància lo-

cal..., i tot allò que puguem, d'alguna manera, ser capaços d'assolir, o no..., o a transmetre el nostre criteri, i ho farem amb lleialtat, perquè sí que volem que s'avanci en la protecció, però el que volem és que aquesta protecció no posi en qüestió i no neguitegi i no hipotequi, doncs, tants i tants legítims interessos de les persones que viuen –i que volem, i que necessitem, i que voldríem que el Govern també ho volgués i ho necessités, que aquestes persones continuïn residint-hi, vivint-hi, treballant-hi i guanyant-s'hi la vida– en el territori, no de les subvencions, sinó de la feina de cada dia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Té la paraula, per a la resposta en nom del Govern, el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo també vull saludar la gent de Lleida que ens acompanya i vull aprofitar aquesta interpellació per, realment, parlar del que ens interessa, no de les lectures als diaris ni del que un polític diu respecte a l'altre, sinó del desenvolupament a les Terres de Lleida del secà, del Segarra - Garrigues i de les possibilitats d'integrar la protecció de la natura en aquest desenvolupament econòmic.

Perquè del que parlem aquí és que per al desenvolupament econòmic del Segarra - Garrigues, de la zona estèpica de Lleida, tant important és poder regar com mantenir la qualitat ambiental i la qualitat de vida. No només perquè ho diria qualsevol persona que pensés amb dos dits de front, que evidentment una cosa ha de ser compatible amb l'altra, sinó perquè aquest és el nostre compromís, el de tots plegats, i el que tothom, tots els polítics que ha dit, d'un color o altre, no ens hem cansat de repetir.

No entraré en la història de què fem, si estem coordinats o estem descoordinats. Jo només li diré que estem molt tranquils, des del Govern, perquè el que fem és el que ens hem compromès a fer: aplicar les línies marcades en la Directiva d'hàbitats amb la finalitat d'aconseguir que la Xarxa Natura 2000 esdevingui una eina de protecció eficient i un canal de continuïtat de les zones d'interès ecològic, proposar nous espais per a zones d'interès comunitari i noves ZEPA i crear i dotar de nous espais naturals de protecció les estepes de Ponent. I pel que fa al regadiu, a les zones de regadiu del Segarra - Garrigues específicament, diu: «Establir progressivament línies d'ajut orientades a les explotacions prioritàries per modernitzar i renovar les tecnologies de rec en el context d'una política realista d'utilització d'estalvi d'aigua; revisar durant l'any 2004» –i en aquest sentit anem retardats–, «l'afecció mediambiental dels nous recs i establir les zones d'exclusió definitives i les compensacions adients als agricultors afectats en base a estudis tècnics i científics reals.»

I això és el que hem fet: complir l'Acord del Tinell, que contempla tant el regadiu del Segarra - Garrigues com

integrar-hi la zona ZEPA. I ho fem perquè és interès per al territori i també, per què no?, perquè no només estem a Catalunya i a l'Estat espanyol, estem a la Unió Europea, i ens n'emplenem la boca, i és cert que aquest país té oberts –i no ho podem passar per alt, perquè afecta les possibilitats de realitzar les inversions i perquè afecta la disponibilitat de fons europeus de desenvolupament agrari– dos procediments oberts: un de genèric, perquè no va complir, aquest país, els compromisos de disposar d'una xarxa òptima d'espais de protecció, i un d'específic –específic– sobre la insuficient aplicació de la Directiva d'aus en l'àmbit del projecte de regadius Segarra - Garrigues, que ens reclama que ampliem la protecció, amb les conseqüències que estan a les portes de portar-nos als tribunals europeus i imposar una forta sanció a Espanya, que pagarà Catalunya i que es detràurà dels fons agraris.

Però, ho repeteixo: aquesta no és la principal causa que ens ha dit el territori; la principal causa és perquè ho necessitem, perquè ho volem i perquè és perfectament possible, si tots ho expliquem bé –si tots ho expliquem–, si els responsables polítics, tots, expliquem que això s'ha de fer i expliquen en què consisteix una zona ZEPA i expliquem com s'ha fet. S'ha fet amb els estudis pertinents; s'ha fet amb els estudis que no s'havien fet mai; s'ha fet amb tota la informació pública, que no s'havia fet mai, i s'ha fet amb la màxima participació.

Miri, podem fer més informació pública, en farem, la fem, la vam fer abans, i no només a les entitats a què vostè s'ha referit en aquesta pregunta del mes de desembre, sinó tinc la relació de totes les assemblees, les que hi vaig anar jo i les que hi van anar altres tècnics, prèvies; hi han hagut els sindicats, hi han hagut els ajuntaments, hi ha hagut la Federació de Municipis, etcètera, no em cansaré. Tinc la llista, però és que, a més, hem obert un període d'informació pública. El que passa... Sap què passa? Que pel territori els ha estranyat molt, això, perquè la declaració de zona ZEPA de l'any 1987 del Mas de Melons va tenir una consulta pública zero –zero; no es va ni consultar un ajuntament ni es va publicar un anunci: acord de govern i aquí la tens. I alguns dels ajuntaments que estaven dintre d'aquestes zones s'han assabentat de l'abast d'aquesta afectació quan els ho hem anat a explicar ara. I els hem anat a explicar una altra cosa, que potser no s'ha dit aquí: que hem exclòs també parts de la zona ZEPA, declarada en un àmbit que jo no sé quin és, però en el Departament de Medi Ambient no hem trobat on estan aquests famosos estudis que van servir per a això. Algun article mal intencionat, o no mal intencionat, d'algué que va escriure a la premsa de Lleida, jo també tinc molts retalls de diari, parlava del «pacte del capó» en un determinat club de carretera als afores d'Alcarràs. No ho sé, jo no hi era –jo no hi era. D'això, se'n parlava. Però jo dic: s'han fet els estudis, hi han sis pàgines d'estudis que s'han fet, s'han fet les consultes corresponents i s'ha fet la informació pública de dos mesos. I és més: el Govern, conscient que, evidentment, és un tema complicat, ha acordat el dia 8 de febrer, u, dos mesos d'informació pública, treure algunes de les zones per a nou estudi, encarregar nous estudis sobre el territori, fer un procés de concertació i treballar-ho, i hem acordat, amb Agricultura, anar a Brussel·les a do-

nar les explicacions pertinents per aturar els procediments de sanció. Perquè el dia que hi hagin aquests expedients sancionadors vostès seran els primers que diran: «Govern irresponsable», «Govern incomplidor», «la Unió Europea ens ha sancionat», «perdem milions per a fons comunitaris», «on són els recursos?».

Per tant, treball científic previ –que, ho repeteixo, està a la seva disposició, cosa que ens ha estat difícil trobar les anteriors declaracions–, exclusió d'unes zones i proposta d'incorporació d'unes altres, proposta a negociar amb el territori i explicar. I explicar què, també, naturalment, explicar què. Què té a veure...? Quina mala fe no hi ha al darrere de qui sabent que és una zona ZEPA va i diu que això és crear una zona d'exclusió de l'activitat humana? Les condicions de la ZEPA i les condicions de la política agrària comunitària passen per exigir que hi hagin aquestes terres conreades, que hi hagi activitat tradicional i intensiva sobre aquestes zones.

I li diré algunes propostes, per exemple, perquè això no s'explica en el territori: admetre a dotació de rec de suport les àrees ZEPA. Parlem de l'ordre d'entre 1.500 metres cúbics / hectàrea / any per a zones d'oliveres i d'ametllers i de 3.500 metres cúbics / any per a àrees de cereals en què hi hagi l'esparrer, amb possibilitat, que està en les propostes que es negocien amb els territoris, que es puguin fer algunes experiències de mantenir només els marges i poder regar i conrear la resta.

Programa de mesures agroambientals. Parlem d'ajudes econòmiques per complementar la renda agrària, no per viure de renda, per complementar la renda agrària dels que treballin aquest producte i el puguin produir, no per després cremar o tirar la fruita que no s'hagi pogut vendre, sinó perquè puguin fer un producte que realment tingui sortida en el mercat.

I vostè no s'hi ha referit, però el dia 10 de març, fa una setmana, el Parlament Europeu aprovava una resolució, molt clara i molt contundent, on es parla de 6.100 milions d'euros / any per a la gestió de la Xarxa Natura 2000, incrementar les aportacions al Life Natura i destinar el Fons europeu agrícola de desenvolupament rural ja no a pagar produccions, sinó a complementar les activitats de desenvolupament d'aquests Fons. Si ara no podem encara entrar a concretar més respecte a quins poden ser els elements compensatoris econòmics respecte als diferencials de renda agrària per garantir que hi hagi exactament la mateixa renda disponible familiar, sigui quina sigui l'activitat que es realitzi, en funció de les majors o menors limitacions, és precisament perquè esperem el desenvolupament d'aquesta línia.

El 24 de juny d'enguany, a Luxemburg, es reuneix el Consell de Medi Ambient, dels ministres de la Unió. He tingut especial interès, i així ho hem acordat en la Conferència Sectorial de Medi Ambient, que en aquesta delegació hi formaré part al costat de la ministra, perquè un dels punts que hi ha, un dels punts que hi ha és, precisament, el nou finançament del Life Plus i de la Xarxa Natura 2000. Hi ha hagut una reunió a Madrid fa, ara exactament deu dies, amb la directora general de Medi Natural de la Unió Europea, la senyora Catherine Day. I el Departament d'Agricultura i el Departament de Medi Ambient anem a Brussel·les a parlar amb els funcionaris que ens ha dit el senyor Stravos Dimas, a

dir: «Escoltin, vinguin a negociar-ho, perquè, això, ja no tenim espera».

I m'estalvio –perquè acabo el temps– llegir alguns paràgrafs vergonyosos de les resolucions de la Unió Europea, on diu: «Catalunya ha estat incomplint des que va aprovar el seu Estatut d'autonomia. Des de fa vint-i-tres anys ha estat incomplint sistemàticament totes les directives mediambientals. Vostès...», l'hi llegiré després quan surti... «Vostès han demanat un any de pròrroga» –és el que varen demanar– «compleixin i portin-nos-ho», per tant, tornem al principi.

Estem oberts al diàleg, estem dialogant amb el territori, estem reunint-nos amb tots els tècnics, estem presentant aquests estudis i estem fent el possible perquè les zones ZEPA no sols no siguin un obstacle per al regadiu, sinó que siguin un element complementari perquè hi puguin haver recursos i hi puguin haver conreus de bona qualitat i bons productes.

I li dic una cosa, i ho dic aquí i en parlarem més amb el territori: Si han d'haver-hi problemes amb el Segarra - Garrigues, li asseguro que l'últim problema serà el del medi natural –li ho asseguro. Però parlem de l'aigua disponible, parlem dels recursos disponibles i potser al final veurem que disposar de les zones ZEPA i de rec de suport, com està parlant ja el Manifest de Vallbona, pot ser no el problema, sinó pot ser la solució per desenvolupar aquestes terres amb l'aigua que realment tindrem i amb els recursos i les inversions que realment tindrem. I llavors ens trobarem tots plegats per poder acabar de definir aquestes zones en l'ampli marge de temps que ens hem donat, amb els estudis que la comunitat científica, els regants i les administracions del territori ens faran arribar.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Té, ara, la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, el veig nerviós, malament quan un ha de venir a fer tota aquesta defensa tan encesa i dir que trauran no sé quins papers. Escolti, tregui els papers que vulgui i els estudis que vulgui.

Fixi's què ens ha dit. Ens ha dit, diu: «És que vostè no ho sap, però... I no ho ha dit...» –sí que ho sabia, però no ho he dit, és veritat– «que el dia 10 el Parlament Europeu va aprovar el finançament.» Home, doncs, haver començat per aquí. És a dir, hem començat a fer una informació pública, que posarà, doncs, una reserva de territori, quan encara no coneixem quin és el finançament. Encara no sabem quin és el finançament. Això és el que acaba de dir: «Europa ha dit que potser en el futur Life... El Parlament Europeu ha aprovat que...», home, doncs escolti, esperem.

No entro ara, perquè no tinc temps, en tota aquesta qüestió, que si Catalunya incompleix totes les directives comunitàries ambientals. Home, per favor, miri's el sanejament dels nostres rius i mirin el que fan a l'Aragó.

Però en qualsevol cas, vol que parlem d'Europa? Doncs, miri, parlem-ne, d'Europa, perquè també em sembla prou significatiu. França, país que tenim al nord –a mi m'agrada més mirar a munt que no pas avall–, Xarxa Natura 2000: 8,7 per cent del territori. Alemanya –que li voldria recordar que també té verds al Govern des de fa anys–, 13,4 per cent de territori a la Xarxa Natura 2000. Anglaterra, 12,3 per cent del territori nacional a la Xarxa Natura 2000. Vostès, Catalunya, 25 per cent del territori, i Lleida, 27 per cent llarg. Home, no ens digui ara que incomplim. Vostès fan una proposta desmesurada, accelerada, no consultada, i l'únic que li veníem a dir aquí, i li asseguro que de bona fe, és: «Escolti, s'ha equivocat. Parem i dialoguem, però no ens faci dialogar contra rellotge, no ens faci dialogar amb una exposició pública que va avançant cada dia que passa, i per tant que...», que estem contra la paret. Tots aquells senyors d'allà, que representen l'Administració local, i altres que, doncs, no hi són, perquè no han pogut venir o per la raó que sigui, però que jo crec que podrien compartir una part del que li estic dient i l'esperit del que els dic, i molta gent de les files dels escons que donen suport al Govern saben... (*veus de fons*) –no, vostè, senyor Roma, no, el senyor que té al davant–, saben perfectament l'angoixa que ha generat. I no vingui a dir-nos ara aquí que dialoga amb el territori, perquè ha fet un tràmit d'informació pública. Per favor, no ens vingui a dir això.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I no cometi un error. Miri, aquesta proposta en té molts, de defectes, a parer nostre, però sap quin és el principal? Que és una proposta, permetin-me –i excusin-me els que ho siguin–, és una proposta absolutament «urbanita», és feta des de la ciutat. I fixi's la confusió que fa, no es pot tractar per igual el que és la Xarxa Natura 2000 alpina, una part dels boscos de la qual, que s'han incorporat, tenen certament un benefici de poder estar, doncs, en una protecció europea, perquè, si més no, podran optar a un tipus d'ajuts que aniran al pla. I vostès han utilitzat els criteris per la muntanya..., i els apliquen a baix, al pla. Això és un profund desconeixement del territori, de la realitat. I em dóna la sensació..., i escolti, li ho dic amb el màxim de respecte, i em sembla que hem estat moderats, perquè volem una cosa: l'únic que perseguim és que pari, i que ens asseguem i que en parlem, no contra rellotge –permeti'm l'expressió–, en el corredor de la mort, que ens posa l'exposició pública en un projecte que sabem que no podrem canviar.

Ens dóna la sensació que vostè s'està justificant davant dels seus electors, que els té o no els té a costa del territori, un territori que sap que ni el vota ni el votará mai, aquesta és la sensació que nosaltres tenim; aquesta és la sensació i aquest és el problema. I fixi's qui ha aixecat el dit. Qui ha aixecat el dit? Els diputats socialistes, els diputats d'Esquerra Republicana, els de Convergència i Unió, els del Partit Popular del territori –del territori. I estic segur que si vostè... –senyor Boada, no rigui–, que si vostès, que no tenen representació a tot el territori, tinguessin en aquesta cambra un diputat de Lleida, es posaria d'acord amb el senyor Llena, amb el senyor Carmel Mòdol, amb servidor i amb el diputat Montanya o qui sigui del Grup Popular que porta

aquests temes, perquè tindrien aquesta visió arrelada, que toca de peus a terra, i que els preocupa i que els genera angoixa.

I només li demanem això, només li demanem una cosa molt simple: que posem tota la informació sobre la taula, que sapiguem quines servituds tenim i quins avantatges tenim, que dialoguem, però no contra rellotge, que dialoguem amb tranquil·litat. Fixi vostè el temps. Doni'ns el temps que vulgui, abans de fer els tràmits formals de la informació pública. Però si us plau, escolti, si no es vol escoltar els seus companys de govern, escolti el Grup Parlamentari; si no vol escoltar el Grup Parlamentari, escolti els alcaldes; si no vol escoltar els alcaldes, escolti, doncs, els pagesos, els ramaders, els sindicats agraris, perquè tothom menys vostè s'ha adonat que aquesta és una mala proposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, si li he contestat alterat no és perquè estigui nerviós, sinó perquè estic indignat. Estic indignat perquè en un tema tan sensible com aquest s'estigui jugant amb el territori. Perquè si el que és Xarxa Natura 2000, la necessitat que tenim de disposar-ne, la plena compatibilitat amb el tema del regadiu, les possibilitats de desenvolupament i de millora de la producció agrària que això comporta, la possibilitat de generar nous productes, la necessitat de disposar d'aquest element com un element per obtenir més fons europeus de finançament quan estan canviant les polítiques agràries arreu d'Europa, si aquesta reflexió, aprofitéssim aquesta cambra, no una interpellació de vint minuts, sinó una compareixença per fer-la i no ens dediquéssim a encendre el territori i a dir mentides i a comparar coses que són incomparables i a dir que anem contra rellotge. Sap quant temps van tenir? I ho vull tornar a dir, perquè vostè hi passa per alt, sobre això. Quant temps va tenir tot aquest territori indignat quan vostès van decidir el que van decidir? Zero minuts, zero hores, zero segons. Això és el que van tenir per poder participar.

I sap quin desenvolupament s'ha fet del Mas de Melons? Zero. En aquest moment –en aquest moment–, en les properes setmanes, els podrem presentar una proposta de com es gestiona una zona ZEPA: amb un consorci amb gent del territori, amb pagesos joves perquè conreïn aquest terreny que vostès van deixar malmetre, que està absolutament abandonat i destrossat.

Parlem seriosament de Xarxa Natura 2000. No volem fer altra cosa. Cada vegada que hem anat al territori, quan ens reunim un a un amb la comunitat de regants, amb l'ajuntament corresponent, ens entenem, avancem. No hem posat cap límit, no hem posat contra rellotge ningú. Diem que les informacions públiques són per això. No per beneir una decisió presa i tancada.

I si calia quelcom, ho va acordar el Govern solemnement. Va acordar obrir un procés de concertació amb el

territori, encarregar nous estudis, però ser transparents. Què estaria dient, senyor diputat, si en aquest moment, aquests estudis que estan fets i que és veritat... Trobo una falta de respecte, respecte a tota la comunitat científica d'aquest país, que ha estat treballant, i que està així, eh?... els millors científics, no ho han fet els urbanistes. Vostès ho han confós, s'han pensat que ho han fet ara com quan ho van fer vostès: decidint-ho un diputat i un funcionari. No, no..., ho han fet gent que coneix el territori i que està disposada a tornar-ne a parlar. I hem fet nous encàrrecs a les universitats que ens han demanat. Doncs molt bé, tots aquests estudis es posen damunt de la taula, s'examinen, s'estudien les noves propostes. Hem dit: «No. Dos mesos d'informació pública.» Quan han anat al territori han dit: «Ah! És que..., és veritat que és informació pública. És com abans, que ja estava enviat a Brussel·les abans que poguéssim participar.»

És això el que estem fent: donar participació, ensenyar els papers perquè això és una informació pública. Hi ha aquesta proposta: el Govern ha acordat que no és tanca; el Govern ha acordat que admetrà altres estudis; el Govern ha acordat que ho vol concertar. I no parem, i porto la llista, i no em cansaré, de totes les entrevistes que hem anat fent. Ara, evidentment, una cosa és quan es parla individualment i quan es treuen els arguments, i una altra és quan s'ha de sortir a la galeria i als diaris. Però això a mi no em preocupa; em preocupa això. I vostè diu: «Què ha fet aquest país?» Doncs miri: «Pese a que las autoridades...», d'ara, eh?. Això és la demanda que té el Regne d'Espanya per incompliment amb una sanció important. Sí, rigui, rigui, però quan vingui la multa ja plorarem tots, i els primers els pagesos, que els estan utilitzant amb això. Diu: «Pese a que las autoridades españolas» –les d'ara– «hem manifestat la voluntat de procedir a la delimitació de noves ZEPA per protegir les espècies d'estepàries incloses a l'Annex 1», «en Cataluña la Comisión europea quiere recordar que la obligación de designar ZEPA en virtud de esta directiva venció, respecto al Reino de España, en el mismo momento de su adhesión a las comunidades europeas, por lo que la Comisión no puede sino constatar una violación de las obligaciones establecidas...» en els articles tal, tal. I per tant, acaben dient: «Escolti, ja n'estem tips. O són un país seriós i ens porten els deures ambientals ben fets, o vostès tindran una sanció.»

I vull acabar amb la comparació a la resta de països d'Europa. La delimitació de més zones de biodiversitat a Espanya i a Catalunya no és un problema; és una riquesa que té aquest país. I per això, quan estem negociant amb la ministra de Medi Ambient davant de Brussel·les, diem: «Com els països del Mediterrani estem contribuint, perquè som més rics en biodiversitat...» –i això no és un *handicap*, això és un gran avantatge que té aquest país– «demanem més recursos i demanem recursos específics», per tant per un avantatge que tenim respecte a França i respecte a Alemanya, no ens tirem l'aigua a sobre. Aquests països han perdut la seva biodiversitat, tenen problemes ambientals gravíssims. Nosaltres som el país amb la biodiversitat i amb la natura més rica i més bona d'Europa. Això és un problema? Per què no surt això als rànquings de la competitivitat de Catalunya? Som un país ric en biodiversitat, que la

podem mantenir i en podem fer un avantatge comparatiu, i fer que la gent hi pugui treballar, pugui treure productes de qualitat i pugui, per tant, produir.

Per tant, nosaltres continuarem en aquesta línia: treballant dins del Govern...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Treballant davant... –perdó, senyor president, acabo—, treballant davant de Brussel·les i treballant amb el territori el temps que faci falta, modificant el que calgui, però explicant sempre la veritat de les coses, com anaven abans i com ara s'han de fer, que és ben fetes.

Gràcies.

(El Sr. Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)

El president

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

President, demanaria la paraula per unes directíssimes i clares al·lusions breus.

El president

Trenta segons.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

No, agrair i subratllar aquest reconeixement, d'aquesta biodiversitat que tenim en aquest país, que alguna cosa hi deu tenir, el darrer Govern que ha tingut aquest país... *(remor de veus)*, de Convergència i Unió, en la seva preservació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El següent punt... *(El conseller de Medi Ambient i Habitatge demana per parlar.)* Senyor Milà..., sí?

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Jo també li agraeixo la part que hi hagin pogut contribuir. El que passa és que van dissimular molt bé l'esforç que estaven fent.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la recerca
(tram. 300-00940/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a la recerca. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre

senyora Pilar Dellunde, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Universitats, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana posa aquesta interpellació per parlar del 3 per cent. Sabem que vostè ha fet declaracions i voldríem portar aquest debat en seu parlamentària. Sí, parlar del 3 per cent.

Bé, sabem que, quan un es troba en un laberint com potser ha estat en aquestes darreres setmanes la política catalana, una manera de sortir d'aquest laberint és estirar d'un fil, i aquest fil és el de les prioritats.

Creiem que Catalunya té un problema i que té a veure amb el 3 per cent, però també té a veure amb les polítiques de recerca. A les cimeres de Lisboa i de Barcelona de la Unió Europea es va fixar com a objectiu destinar un 3 per cent a la recerca l'any 2010. Per tant, jo crec que aquest és un dels veritables problemes d'aquest país, el 3 per cent.

Bé. Volia preguntar-li quina fórmula es podia utilitzar per aconseguir l'excel·lència o per fer de la recerca el motor econòmic diferencial del nostre país. Sabem que vostès van aprovar, el mes de gener, el Pla de recerca i innovació. Per primera vegada, conjuntament, ens trobem la recerca i la innovació, i, segons les dades que tenim ara Catalunya ens situem només en un 1,38 del producte interior brut. Quins objectius, quin calendari pensen establir per anar més enllà d'aquest 1,38 per cent?

Bé, deixi'm que li faci una pregunta naïf, però sovint..., a vegades, en política, sempre utilitzem tòpics, potser tòpics en el sentit positiu, a vegades, de la paraula, a vegades simplement en un sentit nominalista, anem dient, doncs, que la recerca és el motor econòmic. Però com podríem parlar de recerca? És a dir, què vol dir fer recerca i innovació? Per què és tan important per a la nostra economia? Deixi'm, doncs, ser naïf i parlar una mica, doncs, en aquest diàleg que tindrem, de per què la recerca esta relacionada amb la nostra activitat econòmica, com podríem fer-ho, per una cosa que no és gens evident..., és que també el nostre teixit econòmic, que està fet de petites i mitjanes empreses, pugui fer recerca, quan no és fàcil, doncs, que una empresa d'aquest tipus pugui tenir, doncs, un departament propi o un centre propi d'investigació. Com podríem crear un mercat intern de R+D, de recerca més desenvolupament? Com es pot promoure la inversió en el sector privat? Perquè, si hem d'augmentar la xifra d'inversió, en aquest sentit, no ho podem fer només a partir del sector públic.

Bé, per tant, doncs, jo, sobretot, li volia preguntar per aquest Pla de recerca i d'innovació, però, també, més enllà d'això, hem parlat sovint en interpellacions, ha estat objecte d'interpellacions l'espai europeu d'ensenyament superior. Què en sabem, de l'espai europeu de recerca? Com hi col·laborem? Quines sinergies podem establir-hi? En particular, doncs, el projecte que es perfila de bioregió, com podria contribuir a construir aquest espai europeu de coneixement, de recerca?

Més enllà del tema dels percentatges, ens cal una racionalització del sistema científic i tecnològic. Per tant, això vol dir que necessitem més competències. Des de la tribuna voldria, doncs, potser destacar també la voluntat de consens que tenim a la Ponència de reforma de l'Estatut per ampliar aquestes competències en aquest sentit, perquè és important que tinguem competències exclusives en recerca, en desenvolupament i en innovació tecnològica. Per què? Doncs per poder planificar, per poder aplicar recursos públics destinats a aquestes finalitats, per ordenar la recerca i el desenvolupament. En realitat, competència exclusiva amb relació als centres i a les estructures de recerca.

Li volia fer una altra pregunta naïf: d'on sortiran els diners per al Pla? Bé, amb el benentès que el lideratge ha de ser del seu Departament, del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, la recerca, si ens la creiem seriosament, ens creiem seriosament aquest 3 per cent que posava com a objectiu la Unió Europea, és un projecte de govern i de país. Per tant, ha de ser una prioritat per a nosaltres. Perquè la recerca no sempre sigui un horitzó de deu anys enllà i perquè no sigui un futurible hem de posar-hi inversió. Com ho farem? D'on sortirà, aquesta inversió?

I, sobretot, avui, en la interpellació, més enllà de xifres d'inversió o de legislació, com he esmentat abans, volia fer esment a un altre tipus de problema relacionat amb la recerca. La recerca no es fa sola, i això és un fet evident; hi han unes actrius i uns actors, uns agents d'aquesta recerca. Quina és la situació actual dels investigadors i investigadores? A la cimera del 3 per cent, aquest de Lisboa, o a la de Barcelona, la Unió Europea el que estimava és que necessitaríem un augment d'uns 800.000 investigadors i investigadores. Quin percentatge hauríem de tenir a Catalunya? Com hauríem d'augmentar aquest nombre d'investigadors? Quines són les previsions que té el Departament?

Però tan important com el nombre també és la qualitat dels llocs de treball i de la vida de les persones que fan recerca. Per tant, parlem, doncs, de les persones. Quina és la situació laboral? Sovint veiem que està relacionada, en molts casos, amb precarietat, amb uns salaris baixos, amb beques en lloc de contractes, amb el que això implica de manca de drets, a vegades una excessiva burocràcia en els projectes, una càrrega docent a vegades excessiva i, sobretot, una certa inestabilitat, una manca de continuïtat en els seus projectes, projectes personals, però també científics i col·lectius, perquè si una persona deixa de fer recerca, també és un projecte que continua, doncs, mancat, perquè aquesta persona no el tira endavant. Per tant, és una manca també de les universitats, dels centres de recerca.

Per tant, serà possible una carrera professional científica dels nostres investigadors? Podem fer-ne un disseny? Pot haver-hi una carta de drets i deures? Els deures sabem que passen per la qualitat i per l'avaluació d'aquesta qualitat, en la qual ja s'han fet passos endavant, però en els drets simplement demanem, doncs, que siguin els mateixos que els de qualsevol treballador o treballadora.

I, en aquest sentit, simplement, acabar dient que co-neixem poc, o molt poc, doncs, aquesta professió, la

d'investigador. Sovint, doncs, la idealitzem, associem aquesta professió al tema dels resultats d'aquesta investigació. D'aquí a res tindrem, doncs, una celebració important aquí, al Parlament, que és la de l'Any Mundial de la Física, però, lluny d'associar només això amb els resultats obtinguts per algunes persones, és important que també veiem que hi han equips darrere de tot això, que, igual que en política, no hi ha ningú que jugui sol, sempre hi ha un equip darrere.

Per tant, volia demanar al seu Departament com podríem consolidar la situació professional i personal d'aquestes persones, dels investigadors i investigadores, i, en definitiva, com es pot fer possible aquest 3 per cent a nivell europeu, o la xifra que creiem que per avançar envers aquest 3 per cent europeu nosaltres haguem de fixar des de Catalunya, que de debò és el que hauria de ser prioritari per a nosaltres.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, el senyor Carles Solà.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, el nostre país es troba plenament afectat per allò que es va dir a Lisboa de voler construir en Europa l'economia basada en el coneixement més competitiva i dinàmica del món. I, més en concret, també, més tard, dos anys més tard, a Barcelona, es va establir que aquesta fita passava perquè es fes de la recerca i de la innovació el motor de transformació i de construcció d'aquesta societat del coneixement. I es va establir, efectivament, com ha recordat la il·lustre diputada, que Europa havia d'invertir un..., i, a més, es va utilitzar la paraula «invertir», no «despesa», sinó «inversió», per referir-se a aquest 3 per cent benèfic del producte interior brut dedicat a la recerca i al desenvolupament.

El meu Departament té, precisament, un paper, creiem, molt important en tot aquest sector, ja que té cura de la formació superior, de la recerca, de la societat de la informació. Per tant, tres elements cabdals en aquest repte. I avui, ara, parlaré de la recerca, però no hem d'oblidar que és en el conjunt d'aquest triangle de recerca, formació i innovació, noves tecnologies, que es basa la nostra feina.

Pel que fa a la recerca en concret, la nostra aposta és decidida, clarament decidida. Cal recordar, com molt recentment assenyalava el conseller Hugué, que hauríem de parlar d'aquesta multilocalització empresarial. I Catalunya ha de retenir aquelles parts del procés empresarial i industrial més centrades en el valor afegit. Doncs aconseguir aquest valor afegit passa, precisament, per un increment notabilíssim de la recerca i el desenvolupament.

L'estructura catalana en recerca i desenvolupament, pel que fa a l'estructura, ja respon al que es deia a Barcelona l'any 2002, que un terç de l'esforç havia de correspondre al sector públic i dos terços al sector privat, a

diferència de la mitjana de l'Estat, en què el sector públic és més del 50 per cent.

El problema que tenim és que quantitativament no estem bé. Com ha recordat la il·lustre diputada, estem a l'1,38 per cent del PIB, i el Pla de recerca i innovació 2004-2008 ha establert com un primer objectiu, que correspon, s'adequa, perfectament a l'acord signat al Saló del Tinell, que va donar pas a aquest Govern, arribar dins de la legislatura al 2,1 per cent a la finalització del Pla de recerca i innovació.

I això implica per part del Govern un esforç molt important; quantitativament s'ha vist, per exemple, en el pressupost del 2005 com el pressupost de la Direcció General de Recerca ha augmentat pràcticament un 38 per cent. Per tant, va prou per davant del ritme del 15 per cent d'increment anual acumulatiu que seria necessari per complir la part pública d'aquest esforç.

Ara bé, què és el que està contingut dintre del PRI per al suport directe de la recerca, tal com preguntava la diputada? En primer lloc, un aspecte relacionat amb les infraestructures de recerca: marquem, creem, una xarxa de ciència i tecnologia, anomenada «XACIT», que suposa la posada en funcionament d'un registre de les diferents estructures de recerca per tal d'ordenar el sistema català de ciència i tecnologia. D'altra banda, potènciem i creem nous centres de recerca i desenvolupament en determinades àrees científiques, sobretot, i vull remarcar-ho, en estreta col·laboració amb les universitats. I donem suport a la consolidació de la Xarxa de Parcs Científics i Tecnològics.

Puc anunciar que ben properament presentarem públicament el Pla d'infraestructures científiques i tecnològiques 2005-2008, que se centrarà en l'impuls dels equipaments i de les grans instal·lacions que beneficiïn la competitivitat i el progrés científic de Catalunya.

En segon lloc, l'esforç en la transferència de coneixement entre el sector públic i el privat. La política de suport a la recerca no pot oblidar, precisament, aquesta transferència de tecnologia i de coneixement. La intenció és assolir un sistema dinàmic i interdependent de ciència, tecnologia i empresa, especialment pel que fa a la creació d'estructures d'interfase que facilitin la transferència tecnològica al mercat i la subcontractació empresarial de tecnologia a centres de recerca. I, en aquest sentit, treballem per fer efectiva la creació d'un consorci de transferència de coneixement amb tots les universitats de Catalunya per tal d'identificar els resultats transferibles de la recerca que es du a terme a Catalunya i avaluar-ne la qualitat i, si escau, augmentar-ne el valor.

Com ha dit també la il·lustre diputada, la recerca no es pot visualitzar, no se'n pot tenir una visió adequada, sense ocupar-nos del personal, del capital humà, dels investigadors. I, aleshores, les circumstàncies han fet que coincideixi aquesta sessió, aquesta interpellació, amb la presentació aquesta setmana del que hem anomenat la «carrera científica catalana», que preveu l'estructuració de quatre programes: en primer lloc, la formació d'investigadors, programa predoctoral; un programa postdoctoral, que hem anomenat «Beatriu de Pinós», en homenatge a la mecenes medieval que va impulsar les escoles lul·lianes a tot Europa; el programa

ICREA júnior, bàsic i empresa, i el programa ICREA sènior, que és l'actual... Es creen dos programes completament nous: el programa Beatriu de Pinós, de *postdoc*, i l'ampliació de les activitats de la Fundació ICREA per a la captació de joves investigadors, en una seqüència que ha de portar cap a una estabilització.

Oferirem en aquest període 1.940 places d'investigadors, de *predoc* i *postdoc*, i gastarem, s'invertiran –s'invertiran–, 122 milions d'euros, que traduït a pessetes són 20.500 milions de pessetes, destinats al programa de formació i consolidació d'investigadors.

I vull remarcar que el període inicial, que és el que habitualment es fa en forma de beques, passarà a ser transformat en un programa en què només hi haurà un any de beca, el primer any, i, a continuació, els tres restants seran en forma de contracte laboral, amb, a més a més, uns incentius d'increment salarial i un prolongació extra si s'assoleix l'objectiu de fer la tesi doctoral en els quatre anys.

A més a més d'aquesta carrera investigadora, hem d'esmentar la convocatòria de beques conjuntament amb la Secretaria de Cooperació Exterior, destinades, principalment, a la vinguda d'investigadors des de països en desenvolupament, que forma part del compromís, del Govern i del Departament en concret, de destinar el 0,7 per cent de recursos propis a les accions de cooperació.

I, finalment, el Pla de suport a la recerca, que també es convocarà properament, destinat al suport i la consolidació de grups de recerca al nostre país. Aquest programa el presentarem en el mes d'abril.

Per tant, estem davant d'un pla ambiciós, amb un esforç molt important. Globalment, el Pla de recerca i innovació mobilitzarà al llarg dels quatre anys 2.000 milions d'euros de recursos públics, però és evident que aquests objectius no es podran assolir si no hi ha la complicitat, la implicació decidida, del sector privat.

I, en aquest sentit, des del sector públic, el que fem, a través d'aquests programes de formació i consolidació d'investigadors, és destinar alguns d'aquests recursos a l'establiment, a afavorir la presència d'investigadors a les empreses. En particular, hi haurà un programa de doctorats industrials, de manera que hi haurà vint places convocades ja immediatament, per tal que es pugui fer una tesi doctoral a les empreses, sempre que, evidentment, una universitat i una empresa es puguin d'acord a cotutelar el treball de recerca.

En el programa Beatriu de Pinós també hi haurà vint places dedicades anualment –vint places– que aquesta estada postdoctoral es faci en una empresa, en una indústria.

I també en el cas de l'ICREA júnior, també tenim previst que una part d'ells puguin desenvolupar la seva formació, el desenvolupament del seu programa dintre d'una empresa.

També cal aclarir que en tots aquests casos demanarem el cofinançament per part de les empreses per tal de desenvolupar-ho. Com dic, en total 122 milions d'euros de suport a la part de personal, que era una de les preguntes que feia la il·lustre diputada.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., gràcies per la seva resposta, honorable conseller. Bé, li voldria demanar informacions sobre un parell de coses. La primera és respecte als investigadors que estan acollits al Programa Ramón y Cajal, del Ministerio de Educación y Ciencia; jo crec que són al voltant de 585, però n'hi han uns dos-cents que se'ls acaba el contracte aquest any.

Jo, el que volia demanar, en la línia que vostè ha fet la seva resposta, que precisament és una inversió en capital humà, doncs, com podríem fer que aquesta inversió no es perdés; és a dir, com aquestes persones podrien tornar-se a inserir al sistema de ciència i tecnologia català amb normalitat, ja sigui a nivell públic o privat. I si havien pensat algunes accions des del seu Departament perquè això fos possible.

Quina continuïtat podem donar a aquests investigadors? Hi ha hagut contactes amb el col·lectiu Ramón y Cajal?

I finalment, també, amb el benentès que això és una responsabilitat del Ministerio, perquè era el seu programa, com ha assumit aquestes responsabilitats? I si hi ha hagut algun tipus de negociacions, quines han estat?

La segona informació que li volia demanar, és referent a una precisió que ha fet quan parlava del programa Beatriu de Pinós. Bé, quan parlàvem de drets i deures dels investigadors, hi ha precisament un col·lectiu per al qual les coses potser són una mica més difícils. Quines mesures s'han pres per conciliar la vida professional, familiar i personal de les investigadores i dels investigadors? Quines polítiques amb perspectiva de gènere s'han pres?

Volíem recordar algunes estadístiques, perquè a vegades no són massa conegudes. De l'any 2004, catedràtiques d'universitat, un 12,81 per cent; investigadores, professores investigadores, és a dir, amb contracte permanent del CSIC, un 15,4 per cent del total; en canvi, un 53 per cent de les alumnes matriculades i un 59 per cent de les llicenciades.

Per tant, m'agradaria que..., si és possible, dintre del disseny d'aquesta carrera científica catalana que ens ha presentat, quin lloc tindria aquesta conciliació entre la vida professional, familiar i personal? Com podríem augmentar, no només el nombre total d'investigadors, sinó el d'investigadores? Com millorar la qualitat de vida i la situació laboral? I donar aquest dret també a la lliure elecció de maternitat o paternitat.

Finalment, una resposta que no l'he vista reflectida d'una manera molt clara, quan li parlava del 3 per cent, com hi podríem arribar..., en el tema de com nosaltres finançarem aquest Pla de recerca i innovació.

Dèiem que havia de ser un projecte de país, una prioritat..., què hem de fer per arribar a aquest 3 per cent europeu, el tant per cent que nosaltres determinem a nivell català, perquè aquesta prioritat, doncs, ho sigui del país i també d'aquest Govern.

Li pregaria, també, que, aquesta darrera qüestió, me la pogués respondre.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la il·lustre diputada planteja tres qüestions, cadascuna de les quals necessitaria molt més del temps disponible, però intentaré ser concís.

Respecte al Ramón y Cajal. Sí que hi ha hagut contacte amb els investigadors; els investigadors..., hem estat reunit amb ells i els hem garantit la seva continuïtat. En aquests moments hi ha 585 investigadors del Programa Ramón y Cajal a Catalunya. Catalunya no pot prescindir del treball d'aquests investigadors. Aquesta és una qüestió innegociable, diguem-ne, o sigui, de la forma que sigui, això s'ha de fer.

El Ministerio, que és el responsable d'aquest pla, ha anunciat mesures que permetran l'estabilització d'un cert nombre d'aquests investigadors. Nosaltres estem negociant, estem parlant amb el Ministeri, per tal de garantir, i en el seu cas complementari, l'acció ministerial per tal que tots aquells investigadors Ramón y Cajal que tinguin una avaluació positiva de la seva feina –això és molt important remarcar-ho, que hi haurà una avaluació de la seva feina– puguin continuar. I fins i tot està previst que..., en el cas que alguna universitat o centre de recerca no vulgui, per la raó que sigui, continuar amb un investigador avaluat positivament, hem creat un programa, que en diem Francesca Satorra en honor a la primera metgessa documentada que va treballar a Barcelona, o una de les primeres, que tindrà cura d'aquests investigadors, dels quals, ho reitero, no podem prescindir.

Pel que fa a la igualtat de gènere, la il·lustre diputada ha descrit una situació que és així. Vull dir, hi ha una acumulació històrica en perjudici de les dones en molts camps i, en particular, en el camp de la investigació, i més específicament en el camp dels llocs de responsabilitat en investigació.

Dintre del Pla, doncs, s'han previst diferents mesures, que són, evidentment, de resultats, de conseqüències lentes, perquè és tota una acumulació històrica.

De tota manera, nosaltres volem, hem donat ja alguns senyals, no? En primer lloc, per exemple, en el Beatriu de Pinós, que és un programa postdoctoral, posem que hi pugui haver tres anys entre la finalització de la tesi doctoral i l'inici del programa de postdoc, de manera que tenim aquí un temps que donem i que, a veure, està pensat per a les dones, perquè hi hagi un temps en què hagin pogut exercir la maternitat, per exemple.

Hi haurà una comissió dintre del PRI per a la igualtat d'oportunitats entre homes i dones; totes les comissions que analitzaran les convocatòries de beques i contractes tindran una composició compensada, si és possible paritària d'homes i dones, per a la selecció de candi-

datos. I a títol simbòlic us puc anunciar que el conseller ha fet la proposta al Govern que en la concessió de medalles Narcís Monturiol de reconeixement de la tasca científica, doncs, enguany, per primer cop, hi haurà exactament el mateix nombre de dones i d'homes que tindran aquest guardó.

I pel que fa al finançament, finalment..., doncs, evidentment el finançament prové d'un conjunt de recursos, estatals, europeus i catalans, que són, diguem-ne, els més importants, recursos que haurien de ser més grans si l'Estat no hagués fet una interpretació abusiva del que diu la Constitució, del que vol dir «foment i coordinació de la investigació». I en la futura llei de la ciència estem introduint mesures concretes per augmentar els recursos de recerca, com podria ser, per exemple, l'aportació d'un percentatge de la despesa en obra pública per destinar-la al finançament de la recerca i la innovació.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Se suspèn la sessió fins aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació i de Cultura, i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

I la reprenem amb el capítol de preguntes al president de la Generalitat. Abans, però, abans de continuar amb l'ordre del dia, fem avinent que han estat posposades, a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, les preguntes que figuren amb els números 9, 12 i 25 al dossier de preguntes.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana (tram. 317-00108/07)

I, ara sí, comencem amb el torn de preguntes al president de la Generalitat, i la primera la formula l'il·lustre senyora Núria Segú, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat de Catalunya, senyor president de Catalunya, Catalunya, com a economia avançada que és, està immersa en la profunda adaptació i transformació del model de competitivitat que s'està produint en els darrers anys a tot Europa occidental. Estem vivint una transformació profunda del sector industrial i de la mateixa economia catalana. Ja no podem continuar fonamentant la nostra competitivitat en salaris baixos, treball precari, mà d'obra poc qualificada i produccions de poc valor afegit. Hem de tenir clar que a partir d'ara la competitivitat de la nostra economia i de les nostres empreses s'haurà de basar en les millores de productivitat i l'orientació cap a productes d'elevat valor afegit i fort contingut tecnològic i de coneixement, objectius que requereixen una aposta ferma per la qualitat de l'ocupació i de la formació. Hem de fer un gran esforç de transformació que ens permeti millorar la nostra productivitat, que —no ho hem d'oblidar— va estretament lligada a la qualitat de la nostra ocupació, a la creació de nous llocs de treball molt més qualificats i a la disponibilitat de professionals preparats per assumir-los.

Les transformacions i adaptacions que suposa aquesta nova etapa basada en el coneixement i la innovació no estan exemptes de riscos i desequilibris, la qual cosa fa que calgui acompanyar-les d'un clar compromís social. És necessari, doncs, de forma paral·lela, mantenir un bon nivell de prestació dels serveis públics bàsics, ja que sobre el seu eficaç funcionament recau en gran mesura la possibilitat de fer realitat el principi d'igualtat d'oportunitats i el manteniment de la cohesió social.

Amb aquest diagnòstic, el Govern de Catalunya va decidir impulsar aquest procés, aquest nou model, i per això, sota la premissa que el canvi no s'imposa, es negocia, va promoure un acord estratègic, tot donant un paper clau a la concertació i al diàleg social, del qual les organitzacions empresarials i els sindicats són els protagonistes principals. Així, per primera vegada a Catalunya, Govern, empresaris i sindicats han treballat plegats per consensuar un conjunt de propostes amb l'objectiu d'orientar el futur de l'economia catalana davant dels reptes de la globalització. Partint d'un diagnòstic compartit sobre els problemes actuals de l'economia catalana, el resultat final és l'Acord estratègic per a la internacionalització, la millora de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, signat el passat 16 de febrer i presentat ahir mateix, dimecres, en seu parlamentària, per tres consellers del seu Govern.

És per aquest motiu, senyor president, que el nostre Grup Parlamentari voldria preguntar-li què n'espera, de l'aplicació d'aquest Acord estratègic, no tan sols pel que fa referència pròpiament al sector econòmic, sinó també...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú i Ferré

...per al conjunt de la societat catalana i, en resum, per a les persones.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Il·lustre senyora diputada, jo crec que certament que l'Acord que es va aprovar ahir és un èxit col·lectiu —és un èxit col·lectiu no singular de determinades forces polítiques, sinó de la societat catalana també— inicial; és a dir, és un punt de partida, és una guia. El futur haurà de demostrar, efectivament, que tot el que promet l'Acord, doncs, es desenvolupa i s'aconsegueix, i espero que ens hi posarem de valent.

És un acord que mostra la voluntat del Govern d'impulsar, de dialogar i de concertar els grans objectius del país en matèria de creixement econòmic i social. És potent, és útil i és, sobretot, un element de referència. Té voluntat de consens, voluntat de concertació, que jo crec que ha faltat en el passat; és a dir, és un document que en aquest sentit no té precedents. Implica un esforç d'unificar i de compartir estratègies, que no és senzill, que no és gens senzill; és fàcil que hi hagin bones estratègies, és més difícil que les estratègies coincideixin. Està marcat també per l'exigència de planificació a mitjà i llarg termini, té voluntat i visió de futur i és un full de ruta, que jo crec que compartim, per millorar la competitivitat com a eina fonamental de la supervivència en el món obert d'avui. Estableix mecanismes de seguiment i de control i crec, sincerament, que ha d'ajudar a superar els temors de la deslocalització; és una bona eina perquè la gent pensi en la deslocalització no en termes de perill, sinó en termes d'oportunitat.

L'Acord no respon només a la voluntat de compartir una estratègia, no solament a això; respon també a un model de transformació i de creixement d'aquest país, respon a un model de present i a un model de futur. I el Govern, les forces socials i econòmiques, i també els sindicats del país, han pres la iniciativa en la mateixa direcció. Crec que és una molt bona notícia.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00109/07)

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, els últims dies la vida política al nostre país s'ha vist agitada per tot un seguit de declaracions polítiques i actuacions parlamentàries i judicials que han arribat a la ciutadania i que han creat un clima, com a mínim, de desconcert, que aprofundeix la desconfiança entre la política i els ciutadans.

Per això pensem que ja és hora de fer passos a la línia de recuperar aquesta confiança malmesa, i els primers

que ho hem de fer som els partits polítics. Quin és o quin seria un dels camins per a la recuperació d'aquesta confiança? Per nosaltres, la transparència. Com? Doncs, per exemple, reprendre l'Acord de transparència i autolimitació de despeses electorals i de finançament dels partits polítics que vàrem signar tots els partits a instàncies del president del Parlament, el senyor Rigol, el febrer de 2001.

Algunes de les actuacions proposades es varen portar a terme, però la majoria, i de més calat, no va ser possible. No cal fer cap retret; tothom és responsable de les seves decisions i actuacions en aquest àmbit. De totes maneres, cal continuar aquesta tasca, i per això és important l'Acord a què s'ha arribat aquest matí, entre totes les forces polítiques, que és el d'instar el president Benach que convoqui tots els partits per continuar i finalitzar la tasca començada ara fa quatre anys.

Cal actuar en tots els fronts pel que fa al finançament dels partits: en l'àmbit legislatiu, tant estatal com nacional, revisió de la Llei de partits, de la Llei electoral, de la Sindicatura i del Tribunal de Comptes; en el de l'autolimitació de les despeses electorals, amb mesures d'autoregulació en el finançament ordinari, acabar amb tots aquells aspectes que puguin donar peu a una sensació d'opacitat, com són les donacions anònimes, o fomentar la transparència i l'accés públic als pressupostos dels partits. Tot plegat haurà de passar també per un canvi en el repartiment dels ingressos institucionals i, evidentment, un règim de sancions en cas d'incompliment.

Senyor Maragall, en la vida hi ha moments per a tot. Ara crec que estem en condicions d'avançar tots junts pel camí de la transparència, per arribar a recuperar la confiança i la complicitat entre la política i la ciutadania. Què en pensen, vostè i el seu Govern, de tot el que acabo d'explicar, i quines actuacions pensa impulsar el seu Govern, tant a Catalunya com a l'Estat, en la línia abans esmentada?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo crec, com vostè, que més democràcia és més transparència, més retiment de comptes, i que, per tant, el tema del finançament dels partits passa a estar en el centre de l'escenari en aquest sentit, en aquest terreny. I celebro que les forces polítiques aquí presents, en el Parlament, hagin accedit a parlar sobre el finançament dels partits polítics. Segur que parlar només no ho és tot, i que és relativament fàcil parlar i és relativament difícil solucionar, però s'ha de començar parlant. És una qüestió complexa, a nivell tècnic i a nivell polític. Fins ara, la veritat, no s'ha estat capaç de donar-hi una solució; una solució, em refereixo, efectiva, efectiva i que hagi tingut efectes pràctics. Ara tenim, realment, l'oportunitat de fer-ho.

És cert que l'Acord del Tinell ho recull quan diu: «regular el finançament i les despeses dels partits polítics

en el projecte de llei electoral, que serà l'escenari d'aquesta regulació, i, per tant, adoptar una iniciativa legislativa conduent a aquest resultat.» I bé, doncs, el projecte de llei què diu, què dirà? El projecte de llei electoral ens ha de permetre regular les subvencions electorals, les despeses electorals –cosa diferent–, establir-ne els límits que corresponguin, els sistemes de control i de fiscalització, que hauran d'estar vinculats a la Sindicatura de Comptes, seguint, evidentment, criteris de transparència, i finalment el règim disciplinari que se'n derivi. Tot el que ens permeti avançar en aquesta línia, senyor diputat, és positiu.

És positiu també que el Govern de l'Estat s'hi hagi posat, és positiu que el Govern de l'Estat accepti d'augmentar el control de les donacions privades, tal com ahir es va comprometre a fer el ministre de l'Interior, a instàncies del diputat Joan Herrera, és positiu.

Per aquest motiu, agraeixo la seva iniciativa, i el Govern correspondrà a aquesta iniciativa amb l'impuls demanat pel senyor diputat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00110/07)

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, superat algun espectacle delirant de la setmana passada, a partir d'ara és d'esperar que tots els partits actuïn de forma responsable per tornar a generar la il·lusió que se'ls demana; que el Govern continuï treballant protagonitzant aquest gir social i nacional que el país necessita; tots plegats, per tant, en la bona direcció, en una direcció que permeti de recuperar la confiança necessària, sobretot per no anar de l'oasi a la jungla en quatre dies i per poder aprofitar els principals reptes, l'Estatut i el finançament, però sobretot perquè ningú no pretengui alterar les regles del joc a partir del pretext del clima polític.

Ara bé, amb l'incident del 3 per cent s'han obert els balcons de bat a bat d'una ventada, s'ha iniciat un autèntic nou cicle polític sense retorn, perquè –perdoni la metàfora, en aquest cas– l'oasi català ha deixat alguns rastres de fang. Hi ha empresaris que estan denunciant, hi ha la Unió Europea que està expectant, hi ha la Fiscalia i una comissió d'aquest Parlament que està investigant.

Vull dir amb això que el gir democràtic que vostè ara citava del pacte del Tinell és inexorable i és urgent, i per tant cal anar a fons amb la transparència i la regeneració democràtica, sense omissions, sense silencis còmplies, perquè mai ningú més no pugui dir allò que «aquí no ha passat re, si els que som aquí diem que no ha passat re». És a dir..., perquè, hipocresies a banda, tots sabem que en el passat hi ha qui ha impedit tots els

acords de transparència que abans es citaven, i molt concretament l'Acord que va impulsar en el seu dia el president Rigol pel que fa al finançament dels partits.

Vostè pot, i no només pot, sinó que a més a més vol liderar la transició completa. En cas contrari, més que a un canvi de cicle polític o de cultura política, probablement, potser d'aquí a uns anys, potser en les properes eleccions, podrem assistir a un autèntic canvi de règim; per tant, a un autèntic canvi de paisatge polític. Tots els partits, tots –s'ha demostrat aquests dies–, estan exposats a errors i a infortunis, però creguin que els partits responsables davant de la societat no seran els partits que fins ara, com el meu, han estat partidaris i els que han practicat també la neteja ètica i les mans netes –vostè ja m'entén. Per tant, en aquest sentit, senyor president, li demano què pensa fer a partir d'ara.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, comparteixo la seva preocupació i el seu prec en el sentit de no anar de l'oasi a la jungla, ni de la jungla a l'oasi. Ens hem de comprometre en aquest sentit. Aquest sí que fóra, aquest compromís, sí que fóra, sí que serà un compromís honorable i entès per la ciutadania; una altra cosa, probablement no.

La transparència només es pot demostrar amb fets i amb decisions. I, de decisions, en prendrem, però és que ja n'hem pres, senyor diputat: el maig de 2004, el conseller de Política Territorial va introduir modificacions en el plec de condicions per a l'adjudicació de l'obra pública; la setmana passada vam aprovar el Projecte de llei del règim d'incompatibilitats dels alts càrrecs; hem creat l'Oficina, hem llançat la creació de l'Oficina contra el Fraude aquesta mateixa setmana; hem creat el Grup de Treball sobre Bon Govern i Transparència Administrativa, que presideix Anton Cañellas i que està constituït per persones acceptades per tothom, i a finals del desembre passat, com vostè sap, vam presentar ja un informe de gestió.

L'informe, què deia? L'informe feia recomanacions; recomanacions, crec, molt necessàries: la reforma de la Sindicatura, la reforma de la Llei de l'empresa pública, el reforçament de la Intervenció General i l'aprovació d'una llei específica de subvencions. Totes les altres iniciatives que vagin sorgint, que sorgiran, les anirem desenvolupant perquè els comptes siguin clars. Totes aquestes mesures seran ben vingudes, espero, per tothom, uns i altres.

La veritat és que hi ha hagut..., jo coincideixo amb vostè, senyor diputat, que s'ha iniciat, que es pot iniciar, més ben dit, un nou cicle. Confio que ningú no se'n voldrà excloure, i estic disposat a animar i a liderar la transició en aquest terreny, en el terreny clau de la transparència, no ho dubti.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00111/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tothom està d'acord que el fenomen de la immigració és un dels reptes clau i més importants que té la nostra societat en aquest moment, també Catalunya.

M'agradaria, en aquest sentit, saber per boca del president de la Generalitat si l'actual Govern té un pla general d'immigració. I, en el cas que no el tinguéssim, quan pensa aprovar-lo.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Agraint al senyor diputat la concreció de la seva pregunta, li haig de dir que coneix bé la filosofia que anima aquest Govern i el seu president. Nosaltres tenim clar, molt clar, que la immigració és un problema que s'ha de tractar en dos fronts: en el de les lleis generals i en el de les competències, per tant, que tinguem, i, per altra banda, en el de les polítiques actives en el lloc de destí de la immigració, que és la fàbrica i el barri.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Em sembla que s'ha confós una mica, perquè normalment parlava de l'escola i del barri; ara veig que ha substituït l'escola per la fàbrica. Però més enllà d'això, suposo que vostè estarà d'acord que precisament el tema de la immigració requereix una visió global.

Al marge del que puguin fer cada un dels departaments, de les seves accions, bones o no tan bones, aquest tema requereix una visió global, una acció global. I avui, tot i que la pregunta era molt concreta, sento dir-li, senyor president, que la resposta no ho és tant, perquè la pregunta era si tenien o no un pla d'immigració. I jo li he de dir que, pel que sabem, no el tenen; no hi ha un pla de Govern, del conjunt del Govern, en matèria d'immigració, tot i que els acords del Tinell així ho deien. I d'això ja fa quinze mesos. I, per tant, entenem que vostè hauria de donar una resposta bastant més concreta.

Sóc plenament conscient que la Generalitat no té ni les competències, ni els recursos suficients per fer front a aquest fenomen, però això no treu que no hagi de tenir aquesta visió global que sempre hi havia sigut.

Convergència i Unió ha fet propostes sobre finançament, per escrit, i ha fet propostes en matèria, en l'Estatut, del que ha de ser la regulació i l'orientació de la

immigració estrangera. Vostès no tenen ni propostes concretes, ni, em dona la impressió, respostes globals.

Ahir, vostè mateix, fent unes reflexions sobre el tema de finançament, va dir tota una sèrie de coses que avui ja han estat matisades pel conseller primer, dient que el que vostè deia, se suposa que com a president de la Generalitat, el Govern no ho havia assumit. Ja és gros això! Ja és fort!

Però és que a més a més avui observem com, a més a més, no tenen tampoc una proposta, una proposta global, en matèria d'immigració. Que ningú es sorprengui després si, a ulls dels ciutadans de Catalunya i de forma creixent, l'actual Govern de la Generalitat està perdent confiança de cara a la gent, fins al punt que el Govern de l'Estat avui genera més confiança que no pas el Govern de la Generalitat. Això sí, senyor Maragall, que no té precedents.

El president

Té la paraula el senyor Maragall.

El president de la Generalitat

La veritat és que, senyor diputat, jo crec que l'experiència del seu Grup en períodes anteriors, estava tan basada a lluitar contra els problemes sobre la base de legislar, tot i que la legislació després tingués un efecte relativament minso, que a vostès els sorprèn ara que nosaltres tinguem una política, referent a la immigració, que no es basa solament a legislar, sinó sobretot –sobretot– a actuar. (*Veus de fons.*) Si no van legislar, va ser perquè no sabien quina llei fer probablement.

Però, en tot cas, jo li ho dic ben clarament. Miri, el problema, li ho torno a dir, el problema de la immigració és un problema que es dona, efectivament, en el lloc de treball i en els barris. I en els barris hi han dues coses: hi han escales i hi han escoles; hi han les cases, hi ha l'habitatge –aquest és un problema gravíssim–, i, d'altra banda, hi ha unes escoles en les quals, moltes vegades, a mig curs van arribant nens i nenes de procedències exteriors que fan..., que desestabilitzen, diguéssim, la bona marxa de l'escola.

Això, senyor diputat, no s'arregla amb massa lleis; això s'arregla amb diners, s'arregla amb proximitat..., s'arregla amb diners, s'arregla amb proximitat i s'arregla amb una posició clara respecte del tema de la immigració: desmitificant el tema de la immigració del que té de contingut d'identitats contrastades i convertint-lo en el tema que realment és, que és un tema de convivència.

Per què falla la convivència? Falla perquè en les escoles l'arribada sobtada dels nanos desestabilitza l'escola, i en els barris, l'arribada dels immigrants, com moltes vegades he explicat i vostè m'ho ha sentit, el que fa és, molt sovint, una cosa pitjor que no pas augmentar els preus: baixar-los, cosa que fa que molta gent marxi i que escales senceres, blocs sencers de «vivendes» es converteixin, de la nit al dia, en poques setmanes o en pocs mesos, en blocs d'estrany, de persones que no han viscut mai en aquest país.

Aquest és el problema que hem d'atacar. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'in-*

tervenció.) I aquest problema s'ataca amb proximitat, amb diners...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i amb una idea clara de quina és la política que s'ha de seguir en aquest sentit, que la tenim, senyor diputat.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els grans temes polítics plantejats actualment a Catalunya (tram. 317-00112/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'excel·lentíssim Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, la pregunta queda formulada en els termes que estan expressats, no?: quins són els criteris que té el president i el seu Govern sobre els grans temes polítics del país?

I no em refereixo només a la reforma de l'Estatut, a la reforma del finançament, a la Llei electoral o la divisió territorial, o un tema tan important com el de la immigració, sinó també a un problema de fons que ha estat suscitat per altres portaveus, no?, i és la pèrdua de confiança —que em sembla evident després dels esdeveniments polítics de les darreres setmanes—, la pèrdua de confiança dels ciutadans respecte a les seves institucions, que ha estat una pèrdua seriosament deteriorada per errors i comportaments molt negatius que s'han explicitat arran de la crisi del Carmel i també de la polèmica posterior sobre les possibles irregularitats en l'adjudicació de l'obra pública.

M'agradaria saber els seus criteris.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, li vull recordar que les institucions estan formades pel Govern i l'oposició, i, per tant, si les institucions són responsables d'una pèrdua de confiança del poble en elles, segurament cada una de les dues parts hi té la seva responsabilitat. Que jo sàpiga hi ha hagut una part que així ho ha reconegut; l'altra, que jo sàpiga, no.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Després d'escoltar la seva resposta, em quedo molt preocupat, senyor president (*remor de veus*), em quedo molt preocupat...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Piqué i Camps

Si, al final, la culpa de tot és de l'oposició, no anem bé. (*Remor de veus.*) No, no, i li ho dic... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor Piqué, un segon, si us plau...

El Sr. Piqué i Camps

Senyor president, li demano l'empara...

El president

Sí. Un segon. (*Pausa.*) Recuperem les condicions perquè el senyor Piqué pugui expressar la seva rèplica.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Jo crec que, darrere d'aquesta pèrdua de prestigi... —si vostès no ho volen veure, és el seu problema; és el problema de tots, però també és el seu problema—, si darrere d'aquesta pèrdua de prestigi i de confiança no hi veiem que hi ha també una exigència de transparència, em sembla que ens equivoquem, no? I crec que tot el que puguem avançar en aquesta direcció..., i nosaltres hi estem disposats, i qui ha posat aquest tema sobre la taula d'una manera clara hem estat nosaltres, doncs, no en tinguin dubte, que ho farem així.

També és molt important que hi hagi una acció de govern orientada a les polítiques concretes, i no només els grans debats polítics que només ens interessin als polítics.

Crec que una pedra de toc de recuperació de la confiança seria que els ciutadans del Carmel, per exemple, veiessin satisfetes totes les seves necessitats, se sentissin protegits, se sentissin escoltats pel Govern i que poguessin ser un exemple per al conjunt dels ciutadans, en el sentit que, quan les coses es fan bé, tothom pot recuperar la confiança en les seves institucions, hi insisteixo.

I vull fer un últim comentari sobre això, perquè avui —i ho ha esmentat el president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i jo ho puc compartir, no?— hem vist com el conseller en cap, encara no conseller primer, ha matisat les seves paraules d'ahir respecte que no hi ha una posició del Govern i no hi serà fins al mes de juny respecte al finançament.

Si anem fent aquestes coses, i, per tant, el que donem és la impressió que no hi ha posicions coherents... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...posicions coherents –acabo, senyor president– de Govern sobre temes tan importants, la recuperació de la confiança serà impossible. Li demano un esforç en aquesta direcció.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Li agraeixo el retorn al to que l'havia caracteritzat en aquest hemicicle. En primer lloc, sobre el tema de la transparència i de la immigració, els ha citat com a dos temes fonamentals... També agraeixo que els partits que estan situats en aquest cantó de l'hemicicle vagin entrant en temes que jo crec que sí, aquests sí, defineixen la qualitat de vida política d'aquesta institució i d'aquest país. Alguna cosa..., molt poca, perquè no hi ha temps per a més, però un inici de filosofia sí que ha estat expressat, molt breument.

I sobre el tema de la transparència, dir-li que ens hi trobarà absolutament a favor, absolutíssimament a favor. És a dir, jo sé que en temes de transparència és molt fàcil dir i no és tan fàcil, a l'hora de la veritat, practicar, no? Però li ben asseguro que el Govern i estic segur que la majoria i la minoria d'aquest Parlament estaran d'acord que en aquest cas s'haurà de fer un esforç addicional que el que en altres èpoques històriques s'ha fet, i potser en altres contextos polítics, per fer de Catalunya el lloc on Espanya pugui dir: «L'oasi català no és un oasi on s'amaguin les vergonyes, sinó que és un oasi perquè hi ha profunditat i transparència en el coneixement de les causes reals i de les causes efectives que fan que les coses es moguin, també en política.»

Dir-li, finalment, que algunes de les coses que vostè ha mencionat, escoltant bé la Moció, potser va estar molt ocupat, doncs, a fabricar el seu discurs, com és lògic i natural, però en la resposta hi van haver... –de la Moció que, per cert, finalment no va acabar de presentar, no?–, en la resposta a aquesta Moció truncada hi va haver bastant contingut, que segurament podria ajudar a respondre algunes de les preguntes que ha fet.

I finalment, el finançament. Espero que vostès hi seran. I espero que Convergència i Unió hi serà. I espero que quedi clar que el grup d'estudis que conjuntament es va muntar a Miravet, en el qual hi havien experts procedents de totes les sensibilitats polítiques, però tots ells experts, pugui continuar la seva feina. De moment sabem quina és la diferència entre el que els catalans paguen a totes les administracions i el que reben de totes les administracions, no és així? *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Ara ens hem de posar d'acord sobre una cosa tan difícil i tan fàcil de fer com escatir quin és el punt entre aquesta diferència i zero al qual volem arribar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I hi arribarem, n'estic convençut, amb el seu ajut, senyor Piqué.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la tèrmica de Cercs (Berguedà) (tram. 310-00257/07)

Passem a les preguntes al Consell Executiu, i la primera, la formula l'il·lustre senyor Joan Roma i Cunill, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Roma i Cunill

Molt honorable senyor president, voldríem, fent un brevíssim historial de la tèrmica de Cercs, dir que fa trenta anys que va ser construïda, i va ser construïda en aquell lloc per poder cremar el combustible, i, per tant, el carbó, de la conca minera de Catalunya en aquell moment en mans de Carbons de Berga i de la segona empresa Carbons Pedraforca.

Passats aquells trenta anys, ja només queda l'explotació minera de Carbons Pedraforca, però la tèrmica, tot i que ha superat ja la vida útil per a la qual va ser construïda, que en aquells anys es calculava entre els vint-i-cinc i trenta anys, el bon manteniment que l'empresa li ha fet i també algunes millores que s'han anat introduint en els darrers anys han fet que la seva vida es pugui perllongar.

El traspàs a la nova propietat d'Eléctrica del Viesgo, amb capital italià, fa que en aquests moments hi hagi una certa inquietud respecte a veure quin ha de ser el futur immediat de la tèrmica, per l'antiguitat que té, però també pel mateix tractat de Kyoto i també per tot el que són les negociacions amb el Govern central i amb el Govern europeu pel que fa a les emissions i a cremar el carbó.

Per tant, ens interessaria saber quina és la informació de què disposa el Consell Executiu respecte al futur de la tèrmica de Cercs i també manifestar una certa inquietud que hi ha precisament aquests dies pel que fa a la introducció d'algunes..., en fi, d'algunes qualitats més altes mediambientals, sobre les quals el Departament de Medi Ambient hi té molt a dir, pel fet que hi ha algunes immissions que donarien una certa..., que s'eleva una mica més del que seria indispensable, però que, de totes maneres, es considera que estan dintre del marc legal que estableix Espanya i també Europa.

Bé, en qualsevol cas, el futur de la tèrmica de Cercs va molt lligat a Carbons Pedraforca, i, Carbons Pedraforca, hi ha la perspectiva i l'acord negociat, tant amb el seu Govern com amb el Govern central, que pugui mantenir la seva activitat fins a finals de 2007.

Les dues empreses són molt importants per a la comarca del Berguedà, van totalment lligades l'una a l'altra, i, per tant, ens interessa tant saber el futur de la tèrmica, com també... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyor Roma...

El Sr. Roma i Cunill

Si hi haurà un acord amb Medi Ambient per mantenir les dues empreses.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Rañé, conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap perfectament que aquesta és una central amb una capacitat de generar 160 megawatts i que funciona amb carbó. Com vostè molt bé ha dit, l'anterior propietària, que era FECSA-Endesa, tenia previst aquest any 2005 tancar-la. Va entrar l'empresa Eléctrica del Viesgo, amb el capital italià d'Enel, l'empresa nacional elèctrica italiana, i l'Eléctrica del Viesgo ha plantejat un pla integral de millora de la central perquè vol continuar, vol continuar més enllà. Aquesta continuïtat podria i aportaria alguns avantatges al sistema elèctric i econòmic català, que nosaltres valorem positivament: la utilització de Carbons Pedraforca, el manteniment de llocs de treball en una comarca de muntanya i amb una presència d'indústries que pateixen problemes com el tèxtil, la diversificació dels productors elèctrics, que tampoc és un altre element a menystenir, i també la capacitat d'injectar potència significativa a un nus important de la xarxa elèctrica, de 220.000 quilovolts a Catalunya.

Ara bé, aquesta continuïtat s'ha de fer en condicions suportables des del punt de vista mediambiental. L'empresa té unes assignacions d'emissions de CO₂ que ha de complir: per a l'any 2005, 43.000 tones; per a l'any 2006, 390.000; per a l'any 2007, 340, i a més a més el compromís d'adaptar-se a les directives europees. Això requereix un esforç de l'empresa, que d'entrada ha plantejat que està disposada a fer. Amb aquestes condicions, la producció elèctrica amb carbó seria socialment i econòmicament positiva i sostenible mediambientalment. Això és el que estem discutint, i creiem que amb les converses que manté la Direcció General de Qualitat Ambiental, del Departament de Medi Ambient i Habitatge, es pugui concretar per fer possible la coincidència d'aquests objectius, que donaria un balanç àmpliament positiu. Si algun d'aquests elements es desequilibra, evidentment la situació seria una altra.

De moment, les afirmacions del grup Eléctrica del Viesgo és seguir mantenint les condicions mediambientals.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Amb aquestes condicions, la continuïtat del subministrament de Carbons Pedraforca és un element que podria produir-se i així mateix mantenir l'activitat extractiva a Saldes. Per tant, estem a expenses que això es pugui realitzar.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el manteniment dels camins rurals (tram. 310-00258/07)

El senyor Roma torna a tenir la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. Roma i Cunill

Gràcies, molt honorable senyor president. Tots els municipis situats en el que denominem món rural tenim en un dels serveis bàsics dels nostres veïns un dels grans problemes com és el manteniment dels camins rurals. Qualsevol municipi de muntanya o d'aquest entorn, fora del món metropolità, podem constatar com de vegades tenim dotzenes de quilòmetres de camins, i en alguns casos fins i tot centenars de quilòmetres de camins, que cal mantenir i que cal cada any anar-hi invertint per garantir que l'accessibilitat dels veïns que hi viuen, doncs, es pugui realitzar. I com a contrapartida tenim ben poques ajudes, diguem que, aquí, des de les diputacions de vegades se'ns donen alguns petits ajuts, des de la mateixa Generalitat també, però no hi ha autènticament una clara política destinada a garantir el manteniment i noves inversions en camins rurals en tots els municipis. I aquest és un gravíssim problema. Diguem que, per una banda, estem defensant que no es despoblin els pobles de muntanya, els pobles del món rural, però, per l'altra, si no els garantim que un servei tan bàsic com és un accés adequat a les seves cases, que es pugui produir en les condicions adequades, realment això no ho farem possible.

Tenim una certa enveja quan de vegades veiem en alguns altres països centreeuropeus que el manteniment de camins està establert ja, sigui pel govern estatal, sigui pel govern autonòmic, o que els ajuntaments disposin de prou recursos econòmics com per garantir això. Aquest no és el cas aquí, de manera que el manteniment de camins rurals ha recaigut en diferents conselleries de vegades, però tot i que parla de «rural» normalment ens dirigim al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per reclamar aquesta atenció.

Bé, el que voldríem saber és veure quines perspectives tenim els alcaldes i els diputats que defensem més o que estem adscrits a comarques de muntanya o del món

rural per garantir que els camins rurals puguin tenir una atenció preferent per part del nostre Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Siurana, conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Antoni Siurana i Zaragoza)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la preocupació que vostè manté també és compartida per la conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i és precisament un dels objectius que hem de cobrir. La realitat és que sí que s'ha fet. S'ha fet de l'any 2000 al 2004: es van aplicar 44,4 milions d'euros a una sèrie de camins, a través de lo que és el mecanisme PDR, i la mesura R d'aquest Programa de desenvolupament rural. Però això, realment, no cobreix aquesta necessitat del FEOGA, només ha suposat 19 milions d'euros, i ha suposat, per part de la conselleria, l'aportació de 24,42 milions d'euros en aquest període de 2000-2004. El 2005-2006, s'ha posat, des de la conselleria, 9,7 milions d'euros. I estem empenent convenis i col·laboració amb els consells comarcals i els ajuntaments per aquesta qüestió.

Hem encetat ja converses amb altres departaments per poder fer una política que doni resposta a aquesta necessitat de xarxa de camins rurals i de comunicacions, que jo crec que és bàsica i que hem de fer un esforç addicional, no? Hi ha una càrrega històrica que realment és difícil d'emprendre immediatament, i haurem de fer que hi hagi uns criteris d'elegibilitat i de prioritització que ens permetin comunicar aquells nuclis urbans..., i permetre que la xarxa vagi estenent-se de més necessitats a menys necessitats.

És obvi, i jo ho dic sempre, que, si volem que aquest desenvolupament rural mantingui actiu el territori, necessitem que hi hagi comunicacions, a més de totes les infraestructures de serveis, mòbils, etcètera, banda ampla, el que sigui. Però òbviament els camins és el primer element. I aquest és l'objectiu que la conselleria està treballant: amb Regsa per fer projectes i amb Tragsa, també, per fer convenis, i amb els ajuntaments i consells comarcals per poder arribar a convenis que ens permetin incrementar aquesta partida i fer possible un veritable pla de camins rurals a Catalunya, que fa falta.

És cert que amb els contractes territorials...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...voldrem prioritzar algunes comarques, que en aquest sentit tenen més dèficit per poder cobrir aquesta necessitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el desdoblament de la carretera C-16, entre Berga i Bagà (Berguedà) (tram. 310-00259/07)

La següent pregunta també la formula l'il·lustre senyor Joan Roma. Té la paraula.

El Sr. Roma i Cunill

Molt honorable senyor president, en aquests moments s'estan duent a terme les obres de desdoblament de l'eix del Llobregat entre Puig-reig, diguem, el revolt de la granota, i Berga capital; s'estan duent a bon ritme i, per tant, l'esperança de tots els que vivim en aquesta part de Catalunya és que ben aviat podrem arribar a Berga en perfectes condicions, a temps, sense les cues quilomètriques que durant anys i anys hem anat patint en aquests trams.

Bé, de totes maneres, com tothom, és lògic, quan es millora una cosa, ja s'està pensant acabar la millora fins al túnel del Cadí. I, per tant, si el desig de tothom és arribar bé a Berga, a partir d'ara ja es comença a pensar com podem arribar fins al túnel del Cadí en les mateixes condicions que podem arribar a Berga l'any que ve, una vegada hagi acabat el desdoblament.

Bé, per tant, la pregunta que adreço a l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques és veure com té la feina, com té els deures de planificació del desdoblament de Berga fins al túnel del Cadí. Per quan està previst, més o menys, tenir el projecte, i per quan, més o menys, podríem comptar tenir l'obra. I si s'està parlant ara ja d'una via segregada per la qual s'utilitzaria la carretera actual, aniríem per la banda dreta del Llobregat, o, més ben dit, per la banda esquerra del Llobregat, amb una altra via segregada, per tant, separant pujada i baixada, a diferència del que s'havia parlat amb l'anterior Govern, que possiblement potser hi hauria l'autovia per l'altra banda del pantà de la Baells i, per tant, del riu Llobregat?

En qualsevol cas, el gran interès ara de tothom, dels milers i milers de ciutadans que fan servir l'eix del Llobregat sí que és, no solament quan arribarem a Berga, sinó quan arribarem al túnel del Cadí.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li agraeixo la pregunta i aprofito per fer algun aclariment, que potser en aquests darrers dies ha donat peu a alguna confusió, que és el següent. Vostè diu: «Les obres estan avançant a bon ritme», i és veritat, i tot i això és una de les obres que han aparegut esmentades com a obres interrompudes com a conseqüència d'un modificat que s'havia de tramitar només en el tram afectat per l'anomenada «orella de Casserres». Informació pública que ja ha estat feta i completada i que, en conseqüència, ja per-

met reprendre les obres, un cop s'hagi acabat la totalitat del tràmit, un cop hi afegim l'accés nou a Casserres, que també ha estat objecte de consens, que encara està a tràmit d'informació pública, que quan es conclougui s'incorporarà en el sistema de «peatge a l'ombra» de l'autovia ja adjudicada, i així completarem la totalitat de la carretera.

Pel que fa al tram Berga - Bagà. Els estudis informatius estan acabats. Acabats vol dir que estan en una primera fase de repàs i de lectura i que previsiblement en el segon semestre d'enguany podrien ser sotmesos a informació pública. Són estudis informatius i estudis d'impacte ambiental. No se li escapa que la previsió de l'estudi, que segueix contemplant la possibilitat d'una autovia pel costat..., per la riba esquerra del Llobregat, planteja un impacte d'unes conseqüències molt considerables. De tal manera que, tot i que traurem a informació pública aquest estudi informatiu, el Govern es planteja i contempla la possibilitat de, potser, funcionar només en un règim d'una carretera normal per la banda esquerra del Llobregat, de dos sentits, un més un; mantenir la vella carretera per la riba dreta del Llobregat, que en els dies de molta circulació passaria a ser, una de les dues, de caràcter reversible i, per tant, permetria l'organització del trànsit en un sistema de pseudoautovia, sense necessitat d'haver de castigar el territori amb una secció d'autovia i grans túnels per la banda esquerra del Llobregat, amb un estalvi important d'impacte ambiental.

Això no està decidit del tot, però, tenint en compte que estem parlant d'una obra que si es fes d'acord amb els estudis informatius que tenim fets fins ara parla de l'ordre d'entre 360 i 400 milions d'euros...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...potser ens hi podríem pensar dues vegades i fer-ho una mica millor.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la manca d'infraestructures escolars a la comarca del Garraf (tram. 310-00263/07)

I la següent pregunta la formula la il·lustre senyora Maria Assumpta Baig, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, president. La pregunta que formulo està en el marc de l'inici d'aquest curs. La varem presentar a mitjan mes d'octubre i crec que no li resultarà nou que a la comarca del Garraf l'anterior Govern de Convergència i Unió va deixar un dèficit de construccions

escolars que ha comportat haver d'actuar de forma molt ràpida, i molt més quan aquest inici de curs es va veure agreujat, a Vilanova i la Geltrú, pel tancament d'una escola concertada.

Sóc coneixedora de l'esforç que està realitzant durant aquest temps que forma part del Govern catalanista i d'esquerres per fer complir la programació de les obres ja iniciades i també la planificació de noves. Però avui vull aprofitar encara que estava viva aquesta pregunta per fer arribar el neguit dels alcaldes, regidors, regidores, equips directius de les escoles i dels instituts, juntament també amb el dels pares i mares de nens i nenes, i nois i noies, que han de començar la preinscripció aquests dies, per conèixer en quina situació veu vostè les obres, com estaran en l'inici del proper curs 2005-2006 i com donarà resposta per solucionar aquest dèficit d'infraestructures que arrosseguem en aquests darrers anys.

Moltes gràcies, consellera.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Educació, senyora Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè començava dient que feia referència a una pregunta presentada o entrada a registre el mes d'octubre, i jo li he de reconèixer, i li reconec i puc constatar que vostè vetlla, des de fa anys, no?, no només per la qualitat de l'ensenyament en el nostre país, sinó especialment per la situació de la comarca del Garraf, perquè n'hem estat parlant intensament, precisament, aquests darrers mesos.

Anant al que vostè exposava, ara veurà com també en aquesta comarca el Govern, el Departament d'Educació hi està fent una aposta decidida en matèria d'infraestructures escolars i que vull que serveixi també per a tranquil·litzar algun neguit que s'hagi pogut produir darrerament. Indicar-li que el Departament d'Educació preveu realitzar l'any 2005 quatre grans obres al Garraf, amb una inversió total de 12,35 milions d'euros. També es preveu una inversió de 530.000 euros per a tres altres ampliacions o adequacions, i noves actuacions RAM per un import de 820.000 euros.

Per tant, senyora diputada, el Departament d'Educació portarà a terme el 2005 un total de setze actuacions al Garraf, que suposaran una inversió de 13,7 milions d'euros a tota la comarca.

El Pla quadriennal de construccions, que vostè també coneix, que va del 2004 al 2007 hi preveu, també, onze grans obres més per als propers anys, tres de les quals ja estan en procés de redacció o adjudicació de projecte. I és amb aquesta voluntat de planificació que volem restar aquesta situació en què hem trobat aquesta comarca i el conjunt del país, jo li ho he de dir, en una situació d'arribada d'alumnat que s'incrementa d'una manera especial, i, també, doncs, donar sortida a la planificació que s'hauria d'haver portat a terme amb més previsió.

Pel que fa a les actuacions en execució previstes per al 2005, concretament, jo li he de dir que, quant a centres d'educació infantil i primària, tenim el de Cubelles, el Maria Ossó, de Sitges, i el Sant Jordi, de Vilanova i la Geltrú, que és el que tan ràpidament hem hagut de posar-hi solució pel tema que ens havia generat el del Montserrat que es va tancar per decisió del titular el curs passat, i que amb bona sintonia amb l'Ajuntament, i entre tots plegats, vam donar-hi una solució.

Bé. En tot cas, jo li puc detallar, veig que se m'acaba el temps, i li puc fer arribar altres actuacions que hi han previstes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. La senyora diputada pot repreguntar.

La Sra. Baig i Torres

Bé. No repregunto perquè també sé que ella no té temps, però sí que, aprofitant el temps que em queda, li vull afegir..., potser, fins i tot, demanar-li disculpes d'avant mà, perquè de ben segur que si jo ja sóc pesada per mi mateixa, ho sóc molt més en compliment de la confiança que em varen disposar els ciutadans i ciutadanes. I, per tant, d'aquí a l'inici de curs, sabem que hi ha un gran neguit a la comarca perquè es puguin iniciar totes les infraestructures i que puguem tenir un començament de curs tranquil.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Pregunta al Consell Executiu sobre la impulsió de programes nous de coeducació als centres educatius (tram. 310-00264/07)

I té, vostè, la paraula un altre cop... (*Veus de fons.*) Per dó... Sí, sí, sí... Té vostè la paraula un altre cop per formular una altra pregunta.

La Sra. Baig i Torres

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta pregunta és, en certa manera, per poder clarificar també el que sovint es confon en el marc del debat i del treball el que és una escola mixta del que és una escola coeducadora. I possiblement avui en el marc d'aquest mes de març hi queda bé, fins i tot, aquesta pregunta formulada el mes d'octubre. Perquè, malgrat que soni estrany, l'escola mixta és on conviuen els nens i les nenes, els nois i les noies, i hauria de fer un pas més per convertir-se realment en escola coeducadora.

Per nosaltres aquesta escola coeducadora ha de treballar en les seves vivències, en aquestes vivències dels nois i les noies, nens i nenes conjuntament, però també ho ha de fer en els coneixements i en els aprenentatges, i ha d'ajudar a eliminar les divisions i jerarquies

culturals entre el que és masculí i el que és femení, i plantejar un nou marc de convivència i de relacions entre homes i dones.

Per això la pregunta és: quin és el capteniment del Govern per impulsar nous programes de coeducació als centres educatius?

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Educació.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, totalment d'acord. No es pot confondre l'escola mixta amb l'escola coeducadora. El Departament d'Educació té per objectiu promoure una educació que potenciï la igualtat real d'oportunitats i l'eliminació de tota mena de discriminació per raó de sexe, així com integrar de forma explícita i amb continguts d'aprenentatge la perspectiva de gènere a què vostè al·ludia.

La realitat ens confirma, avui encara, que calen molt esforços per aconseguir una veritable escola coeducadora. Una escola coeducadora és aquella en la qual s'imparteix una formació i una educació que valoren indistintament l'actuació i l'aportació social i cultural de les dones i els homes, que no fa estereotips d'aptituds i actituds, una escola en què es reconeix i respecta la diferència, sense silenciar-la ni jerarquitzar-la. Crec que estarem d'acord amb aquesta conceptualització que en podríem fer.

Els projectes coeducatius de centre han de contribuir al treball transversal dels continguts formatius i «actitudinals», per tal de fomentar el desenvolupament personal i social integral de l'alumnat.

Per reconduir, jo diria, la situació en què avui ens troben, que no és aquesta que jo li acabo d'apuntar, el Departament d'Educació presentarà properament, i no serà el mes de març però serà a principis d'abril, el Programa de coeducació. Un programa amb uns objectius molt clars: promoure la coeducació en els centres educatius per tal de contribuir a formar persones lliures, responsables, autònomes i solidàries; potenciar la prevenció de la violència i les relacions abusives vers la dona; vetllar per la presència i la visibilitat de les dones en el currículum i en les relacions d'aula; incorporar els sabers de les dones en el coneixement i en la realitat quotidiana; fomentar l'elaboració de projectes coeducatius als centres docents que puguin implicar diverses sectors de la comunitat educativa –alumnat, professorat, AMPA i altres agents– en la línia dels plans d'entorn, que vostè ja coneix, que han estat presentats recentment.

Gràcies.

El president

Té la paraula la senyora Baig.

La Sra. Baig i Torres

Moltes gràcies, president. Em sembla òptim, encara que sigui en el mes d'abril, que es pugui fer la presen-

tació d'aquest Programa de coeducació, del qual no en tenia coneixement, sí que conec els plans de l'entorn i que penso que poden ajudar, també, i són una eina més, en aquest sentit, de cara als programes de coeducació en els centres educatius.

I, si em permet, desconec, doncs, si forma part o no d'aquest Programa de coeducació que presentarà, però nosaltres penso que també hi afegiríem que es donés importància al tema de la formació inicial i permanent de mestres i professorat, perquè són, molt sovint, els estereotips que més a prop estan dels nois i les noies a dins dels centres i que amb les seves actituds, amb els seus comentaris..., però que també convindria que ho fessin en els seus sabers, eh?, influïssin per aquesta societat que hi hagués un equilibri molt major entre els temes de gènere.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

També, ara que pot venir una llei nova, podríem dissenyar currículums equilibrats que incloguin la diversitat de l'experiència...

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps. Gràcies.

Senyora consellera, té exactament quatre segons.

La consellera d'Educació

Gràcies, senyor president. Li puc dir que concretament elaborarem, conjuntament amb l'Institut Català de la Dona i la Secretaria de la Joventut, una guia amb el tema de violència de gènere, i...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Educació

...que portarem a terme, i així ho presentarem, jornades i cursos de formació sobre coeducació adreçades al professorat.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el futur codi civil de Catalunya (tram. 310-00271/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'il·lustre senyor Jordi Montanya, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Honorable conseller, des de la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, el Parlament ha impulsat una important renovació del dret civil, des de la primigènia Llei 13/1984 de compilació del dret civil de Catalunya fins a les més recents lleis civils de caràcter patrimonial, com la Llei reguladora

dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició voluntària preferent, la Llei, també, 23/2001 de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura o la Llei 19/2002, del 5 de juliol, de drets reals de garantia.

En tot aquest procés històric, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha col·laborat activament i ha donat suport parlamentari a les diferents lleis civils que han anat configurant un dret civil propi, modern i adaptat a les noves realitats socials.

Retirat el recurs d'inconstitucionalitat, honorable conseller, voldríem que ens fes palès en quin estat o fase de treball està el futur Codi civil de Catalunya.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Maria Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no fa gaire vaig contestar una pregunta, també, sobre la mateixa qüestió, però no tinc cap inconvenient per repetir, davant de la cambra, la informació que vaig subministrar en aquell moment.

Com vostè molt bé ha dit, es va superar un greu obstacle que significava la interposició per part del Govern del Partit Popular de tres recursos d'inconstitucionalitat contra les tres darreres lleis sobre dret civil català aprovades per aquest Parlament. Per fortuna i per bon criteri, el Govern socialista va desistir d'aquests tres recursos i amb això es va aixecar una important barreira en la progressió del nostre dret civil.

En aquests moments, el calendari dels treballs de l'Observatori avança amb velocitat que no és la que desitjaria potser com a òptima el conseller, però avança. Fa quinze dies es va reunir el Consell Rector de l'Observatori, va examinar el Llibre cinquè de drets reals, va examinar també l'avantprojecte de la Llei de contractes de conreus d'arrendament rústics i està prevista una convocatòria de la Comissió Permanent de la Comissió de Codificació per al mes d'abril.

Penso que, d'aquesta forma, anem avançant, com dic, amb un ritme sostingut en la confecció d'aquest Codi civil de Catalunya.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, senyor president. Gràcies, també, honorable conseller, per tornar a explicar la pregunta que em consta que fa aproximadament un mes ja va respondre. Però, evidentment, quan s'entren les preguntes no saps mai quan es contestaran. I, en aquest cas, hem considerat prudent mantenir-la i no retirar-la atès que la resposta que vostè va tindre a bé donar no concretava els terminis de finalització d'aquest procés, que és el que, en definitiva, avui tenim voluntat de formular-li, i, si és possible, que ens pugui concretar.

I també, doncs, recordar que, efectivament, hi ha hagut una sèries d'obstacles, com van ser els recursos d'inconstitucionalitat, però, d'aquest tema, també, aprofitant l'avinentsa, voldríem fer palès o posar de manifest que, gràcies a la iniciativa del Grup Parlamentari del Partit Popular, es va crear l'Observatori de Dret Privat de Catalunya.

I, en aquest sentit, també, manifestar que el nostre Grup Parlamentari sempre ha estat favorable a l'existència d'un codi civil propi a Catalunya que es configuri com la principal disposició del nostre dret civil.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Entenc perfectament que el calendari d'interposició de preguntes és el que és i agraeixo també el to de la interrogació que em fa el senyor diputat.

Els terminis que ens hem proposat són, com ja vaig dir en un altre moment, que durant aquesta legislatura –durant aquesta legislatura– quedi completat el Codi civil de Catalunya, en la mesura que pot quedar completat, perquè, com vostè sap, té un format obert que permet la incorporació de noves disposicions.

Penso que estem en un moment de treball intens per part dels grups d'experts que se n'ocupen, als qual aprofito l'ocasió per agrair la seva col·laboració amb l'Observatori.

Penso, també, que és molt bona notícia el que vostè formula avui aquí, perquè en la darrera legislatura no totes les lleis de dret civil català d'aquest Parlament van comptar amb el vot favorable del Grup Popular. Per tant, crec que és important que avui manifesti la voluntat que el grup s'incorpori també, com fins ara s'havia fet, a la unanimitat de tots els grups parlamentaris de Catalunya en aquesta qüestió.

El president

Honorable conseller, s'ha acabat el temps...

El conseller de Justícia

I, finalment, doncs, ho deixarem...

El president

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Acabada l'hora de preguntes, i abans de continuar, acollint la sol·licitud dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds, es proposa d'incloure un nou punt de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, atès que ha complert tots els tràmits parlamentaris que li permeten de ser-hi.

El nou punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual s'insta el Govern a qüestionar la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials. Hi ha cap objecció, cap oposició que es pugui...? Per tant, si no n'hi ha cap, es considerarà acceptada aquesta proposta, que se substanciarà com a darrer punt –darrer punt– de l'ordre del dia.

Projecte de llei de contractes d'integració (tram. 200-00009/07)

I tornem al punt segon de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca sobre el Projecte de llei de contractes d'integració. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, senyor Antoni Siurana.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorables consellers i conseller Rañé, honorable conseller, diputats i diputades, comparec avui aquí per presentar l'actualització d'una llei d'integració. De fet, és una nova llei d'integració que fa referència a l'evolució d'un sector que és molt important al nostre país, a Catalunya, i que té un volum econòmic considerable i una fórmula de funcionament que és novedosa al món, i que ha donat uns excel·lents resultats a l'activitat econòmica del país, no?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Lo nostre sector ramader en aquests vint anys ha canviat moltíssim, però la producció final ramadera és molt important. Són 2.141 milions d'euros a l'any, són 360.000 milions de les antigues pessetes. Genera el sector ramader la meitat de la producció agrària. És una activitat que utilitza el sistema d'integració, el que és propi d'aquesta Llei, en un 81 per cent de la producció dels pollastres, en un 64 per cent de l'engreix del porcí, en un 38 per cent de la producció d'ous, en un 32 per cent de la producció de vedells i el 24 per cent del que són les truges. En terme mitjà, gairebé el 50 per cent de la producció ramadera se realitza mitjançant el contracte d'integració. La mostra de la seva utilitat és evident en el sector econòmic ramader català.

La necessitat de la nova Llei ve derivada que durant aquest temps han evolucionat molt els requeriments que tant per la Unió Europea com la presència, l'entrada al Mercat Comú i la normativa sanitària i el mercat ha inclòs en el que són les responsabilitats de cada un dels participants en aquest contracte d'integració. La introducció també de novetats tecnològiques en el maneig d'exigències en matèria mediambiental i sobretot el compliment de les directives de nitrats procedents de fons agraris ha suposat que les explotacions catalanes hagin de complir una sèrie de requisits, en els quals han de compartir responsabilitats integrat i integrador.

I, finalment, també la lluita contra determinades epizooties i, en especial, les recents crisis sanitàries patides

per Catalunya fan aconsellable que es destriï quines són les responsabilitats de cada sector.

Per últim també, i afegint a aquesta qüestió el fet que el contracte d'integració produeixi en aquests últims anys derivades de contractes que poden suposar la perversió del sistema d'integració per a un assalariat, d'alguna forma, ambigu amb la relació de propietat i ramader contribuent a l'engreix i al maneig dels porcs, al maneig del bestiar, vol dir que hi hem de posar, d'alguna forma, unes formes d'actuar i una forma de relacionar-se que posin en equilibri les parts, no? La necessitat d'efectuar aquesta revisió és, per tant, evident.

Avui us presentem aquesta nova Llei de contractes d'integració, una llei que permet l'establiment de relacions contractuals voluntàries i que permet corregir omissions històriques. I, per tant, millora –creiem– les actuals condicions de vida i treball dels nostres ramaders. Una llei que permetrà comptabilitzar l'activitat agrària i la ramadera amb garanties i que possibilitarà que la ramadera intensiva esdevingui un important complement per a la renda agrària dels nostres agricultors. En definitiva, una llei que, en conseqüència, contribuirà a fixar la població al territori i permetre la rendibilitat econòmica de les explotacions i consolidar una política agrària catalana que equilibri, que mantingui l'equilibri entre l'explotació agrícola i l'explotació ramadera, fent-les compatibles i utilitzant els recursos i les sinergies entre els uns i els altres, no? Això, d'alguna forma, és una peça fonamental per al teixit rural del territori.

Aquesta Llei pretén ser un instrument de transparència que aportí seguretat jurídica a les parts contractants i respecti l'autonomia de les parts per efectuar els pactes entre elles. Les novetats d'aquesta proposta –sàpiguen que l'anterior ja era una bona Llei, que havia sigut consensuada pel Parlament– són el tema de les indemnitzacions. El règim d'indemnitzacions clarifica la regulació d'aquestes i l'adequa al que estableix la Llei de sanitat animal vigent, i introdueix el principi general que, en el cas que s'estableixi una indemnització per al propietari dels animals, aquesta haurà de compensar l'íntegrat de manera proporcional als dies d'estada dels animals en l'explotació.

Una major igualtat entre les parts que s'especifica en les obligacions i drets de cadascuna de les parts, que cal estipular expressament per garantir un lliure pacte entre les parts que flexibilitzi la relació entre ambdues.

L'establiment d'un sistema de coresponsabilitat, consolidar una responsabilitat solidària compartida. Els riscos derivats dels danys o infraccions produïdes durant la vigència del contracte són assumits per ambdues parts i es determinen en funció de l'abast de les obligacions assumides. Així es preveu que, excepte en el cas que sigui possible l'atribució de la responsabilitat a una de les parts per constituir la seva actuació causa directa de la contingència o infracció produïda quan el poder de decisió sobre l'efectiu compliment d'una obligació correspongui a l'integrador i la seva aplicació a l'íntegrat es consideren en principi responsables solidaris.

Compliment de les normatives sectorials o zoosanitàries. Es defineixen les responsabilitats per complementar les mesures de prevenció, de lluita, de control i era-

dicació de les malalties del bestiar. S'estableix un registre, la importància d'aquest registre és que formalitza el contracte d'una forma escrita, d'una durada mínima, que ha de coincidir com a mínim amb la durada del cicle productiu corresponent, i la comunicació registral del règim d'integració que s'incorporarà en el registre d'explotacions agràries de Catalunya a través d'una secció específica, la secció de registre de contractes d'integració. La modernització d'aquest sistema de registre és una novetat a destacar, amb la possibilitat d'efectuar comunicacions relatives al règim d'integració de l'activitat ramadera amb suport telemàtic, que serà operatiu d'acord amb el que estableixi la norma corresponent de creació del registre telemàtic de documents del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

S'estableix també una junta arbitral, es crea aquesta junta arbitral de contractes d'integració amb l'objecte d'intentar l'avenença entre les parts i evitar les disputes i els problemes jurídics, amb les corresponents demores i costos. L'objectiu és afavorir, promoure el pacte entre parts i l'avenença entre el sector, que no oblidem que comparteixen un mateix objectiu de garantir unes rendes tant per a un com per a l'altre.

Aquesta Llei ha estat fruit d'una llarga reflexió de tot el sector. La Llei de contractes s'ha parlat amb totes les parts, i jo crec que les organitzacions sectorials hi han fet molta participació a través dels sindicats de la seva discussió. I, en definitiva, em sembla que és una llei amb la qual millorem, diguéssim, en la participació i el consens de tot el sector, la que fins ara funcionava, la que fins ara estava en vigor, no? Ara la realitat és nova i ens hem d'adaptar a aquesta realitat. I em sembla que aquesta Llei ho permetrà.

Vull agrair als qui han fet possible amb aquesta negociació, tant amb els partits polítics de la cambra com amb les organitzacions agràries, el seu esforç per poder portar a terme aquest projecte i posar-lo a consideració dels senyors diputats i senyores diputades. En principi, als sindicats, a la Unió de Pagesos, al JARC, a l'Associació de Joves Agricultors i Empresaris Agraris de Lleida; com a les organitzacions de professionals agraris més representatius que hi han participat, la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, en representació del món cooperatiu, les organitzacions sectorials, la Federació Avícola Catalana, la Asociación Española de Ganaderos y Criadores de Ovino, l'Associació Catalana de Productors de Porcí, Porcat, l'Associació de Productors de Vacú, Asovac, la Federació d'Associacions de Cunicultors de Catalunya, la Federació d'Entitats Catalanes de Ramaders d'Oví i Cabrum, FECOC, com a coorganitzacions sectorials i ramaderes en l'àmbit de Catalunya. L'Asociación Nacional de Productores y Ganaderos de Porcino (Anprograporc), una associació d'àmbit estatal amb una àmplia influència de Catalunya.

Moltes gràcies a tots vostès, perquè em sembla que els treballs en ponència i al llarg del Parlament fan honor a aquesta vella tradició de la conselleria d'Agricultura de portar a terme els seus propòsits legislatius amb un ampli consens i avenença.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Passem al debat de les esmenes dels grups. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyors diputats, la presentació a tràmit al Parlament de Catalunya de la Llei de contractes d'integració va provocar que les entitats representatives del sector, com són la Unió de Pagesos de Catalunya, l'Associació Catalana de Productors de Porcí, la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, la Federació Avícola Catalana, veterinaris i altres que acaba de comentar el conseller i que no cal repetir, van mostrar el seu interès respecte al Projecte donant al mateix temps la seua opinió i fent propostes d'introducció en la redacció proposada de les corresponents esmenes al seu articulat. Per tant, jo també voldria aprofitar la meua intervenció per agrair la seua bona disposició i col·laboració en les seues aportacions, que han ajudat a la redacció final d'aquest Dictamen de la Ponència i que espero que la majoria de les seues inquietuds hagin quedat plasmades.

També voldria amb la meua intervenció deixar constància de l'agraïment a la resta dels ponents per la bona entesa i la bona disposició que han tingut a l'hora d'arribar a acords.

Lo Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya varem presentar catorze esmenes, de les quals sis, concretament les números 1, 16, 30, 32, 36 i 37, han sigut acceptades o transaccionades; altres cinc han sigut retirades per entendre que les nostres propostes han quedat plasmades en altres transaccions, i tres, concretament l'11, 12 i 20 resten vives, tal com vam dir a la Comissió. Per tant, ja voldria anunciar d'entrada que per la nostra part donarem lo nostre vot favorable a aquesta Proposició de llei.

En el que correspon a les tres esmenes que el Grup Parlamentari del Partit Popular mantenim vives, voldria manifestar que en retirem dues, concretament les números 11 i 12, perquè entenem que amb la transacció de l'esmena número 13 i el text del Projecte queda reflectida la nostra proposta. Per tant, queda viva per debatre en aquest Ple –i que espero que es reconsideri–, la nostra esmena número 20, corresponent a l'article 9, lletra g, que és una proposta d'adhesió i que demana, a part de comunicar al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca les malalties dels animals objecte del contracte d'acord amb el que estableix la normativa vigent, també comunica les entrades i sortides del bestiar, tot indicant la data, procedència i identificació; i a la sortida, el seu destí. I per què creiem lo Grup Parlamentari del Partit Popular la conveniència d'aquesta esmena? Concretament, per poder lluitar contra les epizooties i en especial la malaltia d'Aujeszky. Actualment, tant la Generalitat de Catalunya com l'Estat espanyol estan lluitant per a l'eradicació d'aquesta malaltia, que en aquests moments és el principal problema que es planteja per a l'exportació de bestiar porcí a la resta de països d'Europa.

El Consell de Ministres ha aprovat un real decret mitjançant el qual es modifica la normativa vigent en matèria de lluita i control de la malaltia d'Aujeszky, que afecta el bestiar porcí i que introdueix nous requisits per al moviment dels animals i els plans de vacunació. Es reforça, per tant, lo control dels moviments d'arribada dels animals des d'altres zones i es garanteix així la situació sanitària en què arriben a les zones de baixa prevalença.

Actualment, aquesta malaltia està considerada com de declaració obligatòria, per tant, creiem que establir l'obligatorietat de la declaració als contractes d'integració de tots els moviments d'entrades i sortides de bestiar, amb indicació de dates, procedència i identificació del bestiar, ha de resultar una mesura important per a tenir un coneixement de les explotacions que estiguin lliures d'aquesta malaltia i una forma de poder obligar tots los ramaders a lluitar per la seua eradicació, ja que mentre hi hagi brots d'aquesta malaltia s'està perjudicant greument els ramaders que compleixen la seua obligació.

Al *Diari Oficial de la Unió Europea* del 8 de desembre del 2004 se publica la decisió de la Comissió del 30 de novembre de 2004 on s'aproven programes d'eradicació i vigilància de determinades malalties animals, així com controls de prevenció presentats per a l'exercici 2005 per part dels estats membres, i on s'estableix lo nivell de participació financera de la Comunitat; concretament al capítol 10, que es refereix a la malaltia d'Aujeszky, a l'article 54 queda aprovat lo programa d'eradicació presentat per Espanya, on la participació financera de la Comunitat queda fixada al 50 per cent de la despesa corresponent a les proves de laboratori.

Existeixen una sèrie de factors de risc associats a l'entrada i infecció i difusió del virus a les explotacions porcínes, factors de risc que es poden controlar combinant normes de bioseguretat, pràctiques de treball d'explotació i, en cas de necessitat, utilitzant les vacunes.

Una de les vies més usals d'entrada del virus a les explotacions és mitjançant la introducció de nous animals infectats de forma inapreciable que poden disseminar el virus a altres animals més propers. El virus també es pot transmetre a través de les persones, camions de transport, etcètera.

Amb l'objectiu de minimitzar les possibilitats d'entrada del virus a una explotació, s'haurien de fixar diferents mesures com: comprovar l'origen i estat sanitari dels animals, si procedeixen d'una explotació lliure o no de la malaltia d'Aujeszky, així com de les certificacions veterinàries pertinents; limitar lo trànsit de persones alienes a l'explotació –aquest fet impedeix l'entrada el virus transmès per persones que hagin pogut tenir contacte amb animals infectats en altres explotacions–; disposar d'una entrada d'ús exclusiu per a la descàrrega dels animals nous i allunyada de les naus de la granja, per evitar d'aquesta forma el contacte directe entre els materials del camió que poden aportar el virus eventualment, i a la vegada s'evita que els vehicles entren a les explotacions i s'augmenta lo risc d'una eventual contaminació en cas que aquestes estiguessin infectades.

També existeixen una sèrie de mesures que es poden aplicar directament als animals i a l'entorn de l'explotació.

tació per previndre la infecció, mesures complementàries a les abans esmentades referents a la comprovació de l'estat sanitari dels animals i encaminades a detectar los casos clínics sospitosos de la malaltia d'Aujeszky.

A part d'intentar prevenir la introducció del virus i la infecció dels animals, és necessari instaurar mesures encaminades a evitar la seua difusió a través de mesures basades en els sistemes d'estructuració de la producció i, si és convenient, en adequats programes de vacunació. L'experiència adquirida en els últims anys ha demostrat que la vacunació intensiva ha reduït l'aparició, nivells i duració dels episodis i ha provocat una disminució manifesta de la presència del virus, principalment en zones d'alta densitat porcina.

Respecte a la malaltia d'Aujeszky, existeix una regulació estricta referent a les característiques que ha de reunir un país, regió o explotació per poder considerar-se lliure o provisionalment lliure, basades fonamentalment en l'establiment de les relacions comercials i moviments dels animals a través d'un territori determinat, informació que es troba recollida al codi sociosanitari internacional editat per l'Oficina Internacional d'Epidemiologia.

Les primeres mesures dictades per la Unió Europea per previndre l'expansió de la malaltia d'Aujeszky als animals vius daten de l'any 1982. Donada la importància del transport d'animals en l'expansió de malalties infeccioses, el 1990 es va dictar la Directiva que refereix les condicions sanitàries per al moviment dels animals entre països de la Unió.

Per tant, lo Grup Parlamentari del Partit Popular creiem que en aquest projecte de Llei de contractes d'integració tenim una bona oportunitat per incloure aquesta esmena que ens ajudarà a prendre mesures per a la lluita contra la malaltia d'Aujeszky; malaltia que és molt senzilla d'eradicar, només vol constància en la vacunació i anar molt en compte amb els moviments del bestiar, no entrant animals contaminats ni procedència de granges que no estiguen netes de la malaltia.

Per tant, espero que reconsideren la present esmena, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, i se'ns doni el vot favorable, igual que per la nostra part, ho repeteixo, votarem a favor de la totalitat del Dictamen.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertomeu. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, que felicitzi el conseller i tots els grups de la cambra pel fet d'haver arribat en aquest Ple amb un projecte de Llei que pràcticament recull una posició de consens al voltant de la matèria que tracta, que són els contractes d'integració.

El nostre Grup manté viva l'esmena, una esmena, la número 25, a la qual després em referiré, i el Grup Popular en mantenia tres, de les quals n'ha retirat dues i n'ha mantingut una, però totes aquestes esmenes, almenys la nostra, i també ho ha fet constar ell, de fet, encara que no hagin estat acceptades, no són substancials, ni alteren la valoració positiva que fem del conjunt del Projecte de Llei en el seu redactat actual; un redactat que sorgeix de la proposta inicial del Govern i de la incorporació de la gran majoria de les esmenes que vàrem presentar els grups, ja sigui en el seu contingut original o després d'haver estat objecte de transacció.

En qualsevol cas, el text final és clarament millor i és l'obra de tots, i incorpora bona part dels suggeriments que ens havien fet arribar les diverses organitzacions professionals i empresarials. I estem segurs, estem convençuts que serà una bona eina jurídica per regular un model de relació que té una importància cabdal, com assenyalava abans el conseller, en el funcionament del sector ramader.

Vull subratllar l'actitud de diàleg i la clara voluntat d'arribar a acords que s'ha donat en aquest cas, i lamentar que aquesta actitud sigui l'excepció i no la regla en les relacions entre el Departament d'Agricultura, els grups que donen suport al Govern i els grups de l'oposició, i en especial amb el nostre, que és el grup majoritari de la cambra.

El sector agrari i el món rural avui afronten reptes de futur de naturalesa estratègica, i per superar-los són i seran necessaris amplis acords, tant amb les organitzacions del sector com entre les diferents formacions polítiques. És en base al convenciment d'aquesta necessitat, que aquesta necessitat d'entesa era absolutament imperiosa, que el Departament d'Agricultura del Govern de Convergència i Unió en la legislatura passada va practicar una política sistemàtica de concertació, perquè creiem que era absolutament fonamental per al futur del sector. I ens agradaria, ens hauria agradat que hagués tingut continuïtat i que tingués continuïtat. Fins ara, amb l'excepció d'aquesta Llei, que vull subratllar, doncs, això no s'ha produït.

Entrant en la valoració del contingut concret, m'agradaria subratllar, fer ressaltar aquells aspectes que a nosaltres ens semblen més significatius.

En primer lloc, tal com s'afirma a l'exposició de motius, vint anys d'aplicació de la Llei anterior han posat de manifest, d'una banda, la conveniència i la necessitat de disposar d'un marc jurídic que reguli aquestes relacions, al mateix temps que la necessitat d'adaptar-lo a les circumstàncies actuals i a l'experiència acumulada al llarg de tot aquest període.

És una llei que, a partir d'una definició i delimitació molt precises del concepte d'integració, dóna una àmplia llibertat a les parts pel que fa als pactes a l'hora de regular la seva relació, especialment pel que fa als de naturalesa econòmica, amb l'única restricció que són nuls de ple dret aquells en què l'integrat el fan participar en les pèrdues en una proporció superior a la participació en els guanys. Tota la resta de fórmules de retribució, que l'experiència i la pràctica han anat consolidant, són admeses.

És una llei que, si se'm permet l'expressió, és clarament garantista pel que fa als drets de la part més feble, que en aquesta relació és l'integrat, perquè delimita amb precisió on comencen i on acaben les seves responsabilitats. Un exemple que va en aquesta direcció és l'article 13, que, entre altres coses, estableix que el propietari haurà de compartir –i abans s'hi referia– amb l'integrat les indemnitzacions que es puguin produir quan hi hagi compensacions pel sacrifici d'animals, d'acord amb la Llei de sanitat animal, i a més hi afegeix que aquesta compensació haurà de ser proporcional als dies d'estada i als altres perjudicis derivats de la situació. I això es concretarà posteriorment a través d'una proposició no de llei que ja hem acordat firmar tots els grups.

D'altra banda, en fer obligatori que el contracte sigui per escrit, que hagi de tenir un contingut mínim preestablert i que s'hagi d'inscriure en el registre corresponent, reforça la seguretat jurídica tant entre les parts com amb relació a tercers. I aquí voldria assenyalar un aspecte que em sembla clau del text aprovat per la Ponència, que va molt més enllà del que són els legítims interessos de les parts i que afecta de ple el conjunt de la societat, i és que la Llei, la Llei que aprovarem, quan no fa un mandat exprés obliga les parts a definir amb precisió i amb claredat, i a escriure-ho en el contracte, quines són les responsabilitats que assumeix cadascuna en matèria de sanitat i en matèria de medi ambient. En aquest sentit, la Llei determina que la responsabilitat de la direcció i la gestió tècnica de l'explotació és de l'integrador i que la responsabilitat en matèria sanitària s'haurà de determinar en el contracte.

Precisament, l'esmena que el nostre Grup manté viva fins ara va en el sentit que la responsabilitat de la direcció sanitària, no de la gestió, de la direcció, estem parlant, correspongui també a l'integrador. Ens sembla que seria coherent que tant la direcció tècnica com la sanitària, en la mesura que tenen aspectes que van molt lligats, fossin responsabilitats d'una sola de les parts, que òbviament hauria de ser el propietari del bestiar, és a dir, l'integrador.

De tota manera, com que no ha estat acceptada, no la sotmetrem a votació i la retirem.

Primer, perquè entenem que el que és fonamental ja es recull en el text, i és que les responsabilitats quedin perfectament delimitades, i amb el text ja ho queden, i perquè després ens sembla que la mateixa pràctica de l'acció de l'activitat comportarà que les coses vagin en el sentit que nosaltres diem. Per tant, dono per retirada l'esmena número 25; la retirem. (*Veus de fons.*)

L'altre aspecte que la Llei obliga a determinar en el contracte és el sistema de dejeccions i els subproductes ramaders, els residus sanitaris, els cadàvers dels animals o els altres residus generats per l'explotació, i a definir també la responsabilitat que correspon a cada part en aquesta gestió. La determinació d'aquestes responsabilitats en l'àmbit de la sanitat i del medi ambient és bàsica i fonamental i al nostre entendre la Llei hi dona resposta efectiva.

Finalment, el fet de crear la figura de la Junta Arbitral dels Contractes d'Integració, presidida per un represen-

tant del Departament i formada a parts iguals per representants dels integradors i dels integrats, en sembla un altre avanç en aquesta línia d'agilitar la solució dels problemes plantejats en cas de conflicte entre les parts.

Per totes les raons que he exposat –n'hi podria afegir d'altres, però em semblen suficients–, el nostre Grup votarà a favor d'aquesta Llei.

Però abans d'acabar voldria fer dues consideracions més. La primera es refereix a la futura elaboració del reglament que haurà de desenvolupar-se, i és que en aquest sentit crec que seria convenient que s'hi poguessin incorporar algunes propostes que ens han fet arribar algunes organitzacions amb posterioritat a la data de tancament del termini de presentació de les esmenes i que no vam poder recollir.

En aquest sentit, els membres de la Comissió segur que recorden la compareixença de la Federació Avícola, que va fer aportacions molt interessants, i jo crec que valdria la pena que, via reglament, en allò que no contradiu la Llei, perquè en moltes coses no la contradiu, fos recollit. Per tant, és un prec que faria en el moment de l'elaboració del reglament.

I la segona és de caràcter general. Mirin, aquesta Llei sens dubte era necessària i amb la seva aprovació fem un pas endavant en la millora de les condicions en què es desenvolupa una bona part de l'activitat ramadera del nostre país; era necessària i és positiva. Aquest pas és positiu, però tots hem de tenir clar que no representa cap avanç significatiu en el que són els problemes estructurals, els problemes de fons dels sectors als quals afecta de manera més directa, com el sector porcí o el sector avícola.

En aquest sentit, el nostre Grup considera de la màxima urgència que el Departament d'Agricultura redacti el Pla d'ordenació del sector porcí, d'acord amb les directrius fixades en el Pla director que es va aprovar en l'anterior legislatura, i que porti al Parlament, o que aprovi, o que proposi, el Pla sectorial del sector avícola. Són mandats de la Llei d'orientació, i, a més, són objecte d'una necessitat absolutament preemptòria.

Per tirar-los endavant, i ara em dirigeixo al Govern i als grups que li donen suport, trobaran la nostra col·laboració més lleial, com l'han trobada en la redacció d'aquesta Llei, de la mateixa manera que han trobat i trobaran la nostra oposició més enèrgica i més dura quan ens sembli que no fan allò que han de fer. Però tant una actitud com l'altra comparteixen un únic objectiu i deriven d'una mateixa finalitat, la de servir de la millor manera possible els interessos de la gent a la qual representem i tots ens devem.

Avui, en defensa d'aquests interessos, ens congratulem per aquest Projecte de llei i, per tant, repeteixo que hi anunciem el nostre vot a favor.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ballabriga. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, honorable president, honorable conseller, il·lustres senyors i senyores diputades. Avui conclou el tràmit parlamentari d'aquest Projecte de Llei de contractes d'integració. Moltes vegades –vostès ho saben– la realitat social i econòmica va per davant de les tasques legislatives, però podem dir que ara, amb aquesta Llei, adequem la realitat ramadera del nostre país a la realitat legislativa.

Com ja s'estableix a l'exposició de motius per al Projecte de Llei presentat per part del Departament, estem parlant d'una llei que té els seus antecedents en el dret romà. Permetin-me, il·lustres senyors i senyores diputades, honorable conseller, que llegeixi unes paraules del senyor Duran i Bas, escrites el 1887: «Nos habla de la *socita*, *soccida* o *soccita* y, como siempre que se trata de algo perteneciente al Derecho catalán, pide que se conserve y hasta que se declare derecho común. La *soccita* consiste en que uno se obliga en apacentar el ganado de otro, pero quedando siempre de propiedad del dueño y partiéndose entre ambos los frutos y las ganancias, unas veces a proporción y más comúnmente por iguladad. Este jurisculto dice lo siguiente: “Este contrato lo conocieron ya los romanos, según se deduce de algunas leyes del Digesto y del Código. En Francia, país vecino, está admitido con el nombre de *bail* o *cheptel*, y aunque algunos lo atribuyen ya a la naturaleza de un contrato de sociedad y otros a un contrato de arriendo, quizás lo más exacto para definirlo es reconocer que se participa del carácter de ambos.”»

Però més recentment, en el nostre ordenament legislatiu tenim el precedent de la Llei de contractes d'integració, de la Llei 24/1984. Un primer pas que en aquesta cambra el nostre Grup parlamentari va considerar en un principi insuficient, però amb una justificació que nosaltres dèiem, en paraules del diputat Ayguadé, que no més..., no protegia..., no tan sols protegia l'integrador sinó que no protegia també els ramaders integrats, que era la part més feble. Però que, si més no, i per això hi vam votar també afirmativament, si més no avançava en l'aprofundiment del nostre dret civil. I ara, en aquest Projecte de Llei que avui substanciem, el nostre Grup Parlamentari, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi, considera que les mancances de la Llei 24/1984 queden esmenades.

Però permetin-me, il·lustres senyors i senyores diputades, que aquesta cambra il·lustri una mica la importància de la integració ramadera, *ergo* també d'aquesta futura Llei. A tall d'exemple agafaré el règim de tinença de les explotacions del porcí i, perquè no es digui del meu origen, parlaré també de les quatre demarcacions territorials de Catalunya, *e pluribus unum*.

Les dades que exposaré ara mateix fan esment a les explotacions d'engreix. A Barcelona província, el règim de tinença de propietats és el 36 per cent; d'integració cooperativa, el 7 per cent; d'integració no cooperativa, el 57 per cent. A la província de Girona, en règim de propietat són el 31 per cent; d'integració cooperativa, el 15 per cent; d'integració no cooperativa, el 54 per cent. A la província de Lleida, en règim de tinença són el 9 per cent, de propietat; d'integració cooperativa, el 18 per cent; d'integració no cooperati-

va, el 73 per cent. A la província de Tarragona, en tinença de propietat són el 23 per cent; en integració cooperativa, el 16 per cent, i en integració no cooperativa, el 61 per cent.

Amb aquestes dades, senyors i senyores diputades, vull enfatitzar que a les quatre demarcacions del nostre país més del 50 per cent de les explotacions tenen un règim d'integració no cooperatiu. O sigui, que el pes de la integració a l'economia ramadera és molt i molt important. I això, a nosaltres, com a legisladors, ens obliga o a adaptar, o a modificar, o a ampliar, o a crear un nou marc legislatiu com estem fent ara, avui.

L'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha parlat de l'objectiu de la Llei. Jo vull parlar de les característiques d'aquesta Llei. És una llei pactista, és una llei coresponsable amb l'integrador i l'integrat, una llei amb una major transparència, amb una major seguretat jurídica i econòmica de les parts i també és una llei equilibrada entre les obligacions i els deures de l'integrador i l'integrat.

Per no cansar aquesta cambra, honorable president, i comptant que també tots vostès tenen el Projecte de Llei al seu abast, quan parlo d'una llei pactista em refereixo a l'article 6.h i 6.i, i també a l'article 11.b, a què s'ha referit l'il·lustre diputat Francesc Xavier Ballabriga, on deixem a la voluntat del pacte la direcció i la gestió sanitària de l'explotació.

Considerem que el capítol 3, també, d'aquesta Llei, en els seus articles 9 i 10 estableix les obligacions de l'integrador i de l'integrat, i precisament també l'article 11, al qual abans m'he referit, el qual recull la idea de pacte entre les parts contractants.

Respecte a l'argument que abans he esmentat d'una llei equilibrada, em refereixo als articles 9 i 10, també esmentats..., deriven les obligacions i els deures de les parts. Però sobretot l'equilibri també està present en el règim d'indemnitzacions, establint –com bé s'ha comentat en aquesta cambra, tant per part de l'il·lustre diputat del Partit Popular com de l'il·lustre diputat de Convergència i Unió–, establint que, en el cas que es percebi una indemnització per part del propietari dels animals, aquest haurà de compensar també l'integrat, com bé s'explica a la Llei, a l'article 13.3 d'aquest Projecte de Llei.

En aquest punt, senyors i senyores diputades, al nostre Grup Parlamentari li hauria agradat, de veritat, aprofundir més, sobretot donant més garanties a la part més feble, ho reitero: els ramaders integrats. És per això, com bé s'ha anunciat en aquesta mateixa tribuna, que el nostre Grup Parlamentari presentarà conjuntament –i això esperem– amb la resta de grups parlamentaris, una proposició no de llei que estudiï la possibilitat de compatibilitzar les ajudes d'estat en el marc normatiu europeu referit als períodes improductius.

Per acabar, honorable president del Parlament, la intenció del nostre Grup Parlamentari era de fer una llei útil i per consens. Era aquest, el nostre objectiu; una llei útil que, tot i l'obvietat d'aquesta asseveració, donés més seguretat a la part més dèbil –o sigui, al ramader integrat–, un major equilibri i una major coresponsabilitat entre l'integrador i l'integrat. I una llei per consens,

com ho ha demostrat el fet que més de la meitat de les esmenes que s'han presentat han estat transaccionades entre els grups que donen suport al Govern i els grups de l'oposició, i d'altres que directament han estat recomanades, il·lustre senyor diputat del Partit Popular, com per exemple les esmenes a l'article 14, presentades per part del Grup Parlamentari Popular, que milloren substancialment el text de la Ponència.

També, i permetin-me, senyors i senyores diputades, agrair les aportacions que s'han fet arribar a la Ponència per part de la Federació de Cooperatives Agrícoles i del sindicat Unió de Pagesos, a qui aprofito a saludar i agraeixo la presència del seu secretari general, Joan Caball. Com també de la tasca desenvolupada pels diferents diputats que han treballat en la ponència, l'il·lustre senyor Francesc Xavier Ballabriga, de Convergència i Unió; el senyor Jordi Ausàs, d'Esquerra Republicana; el senyor Joan Bertomeu, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya; la il·lustre senyora Bet Font, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa –no sé si m'equivoco–, i, com no podria ser d'una altra manera pel seu treball i la seva paciència i la seva predisposició, el nostre lletrat, que ha assistit a la nostra Ponència, el senyor Vicenç Santaló.

El vicepresident primer

Senyor Jaime, ha acabat el seu temps.

El Sr. Jaime Ortea

Acabo, senyor president. Els savis grecs deien que la virtut està en l'equilibri. Si més no, senyor president del Parlament, i amb molta humilitat..., que parla aquest diputat, penso que hem aconseguit una llei molt virtuosa.

Gràcies, il·lustres senyors i senyores diputades, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Jaime. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Certament, s'ha dit gairebé tot d'aquesta Llei de contractes d'integració que avui posem a consideració d'aquesta cambra per a la seva aprovació. S'ha dit també que aquest és un projecte de llei que sorgeix..., i sorgeix després d'una contínua evolució i de canvis també continuats en els processos productius que el sector ramader ha experimentat de manera continuada al llarg d'aquests anys, i que, per tant, doncs, correspon, després..., de modificar la Llei vigent fins ara per incorporar-se també en els nous temps.

El conseller d'Agricultura i el diputat del Grup Socialista han esmentat que es tractava ja d'una..., feia referència a la compilació del Dret civil especial de Catalunya, d'aquell contracte anomenat de societat o de *socida*, ja conegut també en el dret romà, pel qual una de les parts s'obliga a tenir cura del bestiar de l'altre, i

aquestes parts es reparteixen els fruits i els guanys. I també un altre sistema, també ressenyat en el nostre dret romà, el de conlloc i altres anàlegs que s'estipulen en algunes comarques concretes del nostre país, que es basen en la col·laboració de totes dues parts en la cria i en la cria del bestiar i que s'ha de regir per les convencions atorgades i, si no n'hi ha, pels usos i costums de la comarca corresponent.

Per tant, no s'està pas improvisant, sinó que s'estan adaptant, doncs, tot un seguit d'usos i costums que ja hi havia des de sempre en el nostre país.

Per altra banda –també s'ha citat–, ara fa vint anys es va promulgar la Llei de contractes d'integració, la Llei 24/1984, de 28 de novembre, amb l'objectiu –el mateix que ara, segurament– d'aconseguir una normativa general i supletòria de la diversitat de contractes existents. Certament, molts d'ells eren contractes de caràcter verbal. I també..., s'estipulava aquella Llei per donar més transparència a molts d'aquests contractes verbals que existien llavors i, per tant, també més seguretat a les parts interessades i convingudes en el tracte.

Aquests tipus de contractes, fa vint anys enrere, no eren massa freqüents, i gairebé només s'aplicaven a les valls pirinenques, però al llarg d'aquests darrers anys, doncs, han tingut un increment importantíssim, un increment molt important, a través de fórmules que no requereixen la forma associativa, les quals, abandonant el nom clàssic que dèiem abans del contracte de socita que encara conserven algunes legislacions, es qualifiquen de contractes d'integració i, per tant, les parts s'anomenen, una, integrador, i l'altra, integrat.

Sovint, la complexitat, però també el fet que en determinats casos i sota l'aparença d'igualtat jurídica es creen desigualtats, ha motivat el fet d'actualitzar la Llei existent, no? Ha motivat que després de vint anys de la Llei vigent fins ara de contractes d'integració, avui es mantingui un marc jurídic regulador, ho feia aquella Llei i ho fa aquesta mateixa, eh?, mantenir el marc jurídic regulador entre integrador i integrat, però amb la introducció de les necessàries millores i adaptacions, que segur, de ben segur que aconseguiran millors garanties d'igualtat entre les parts. Unes garanties d'igualtat que amb aquesta nova Llei es faran compatibles amb les normatives i requeriments actuals, especialment –ho deia molt bé el conseller d'Agricultura– en tot allò que fa referència a l'àmbit ambiental, a l'àmbit zoosanitari, per la qual cosa el que persegueix també aquesta Llei és la consolidació d'explotacions ramaderes respectuoses amb l'entorn natural, respectuoses amb el medi ambient i respectuoses, com no pot ser d'altra manera, amb les diferents directrius sanitàries.

Una llei, la que aprovarem avui, que ha comptat amb el suport i el consens jo diria que de gairebé tothom o de tothom. Un consens força ampli que pretén donar un salt endavant i concretar molt més, superant certa ambigüitat del marc legal anterior i equilibrant molt més el paper de les dues parts, paper d'integrat i paper d'integrador, de les dues parts que apareixen en la relació contractual, com és el fet que la Llei estableix que la contractació ha de ser per escrit –recordem que fins ara la Llei deia que aquest fet, aquest extrem era voluntari; per tant, ara serà per escrit necessàriament–, i tam-

bé estableix una fixació ben determinada de les obligacions –ho deia molt bé el diputat senyor Ballabriga– que corresponen a l'integrador i a l'integrat.

La Llei contempla també altres novetats amb relació a l'anterior marc legal, com és l'establiment d'aquest model homologat de contracte que després caldrà fer-lo arribar al Registre d'Explotacions Agràries de Catalunya. I també contempla la Junta, la creació d'aquesta Junta Arbitral de Contractes d'Integració de Catalunya, que té per objectiu intentar un acord, després d'un litigi, sempre que sigui possible, entre les dues parts.

És bo ressenyar, doncs, el paper que han tingut totes les organitzacions agràries, les organitzacions professionals, les cooperatives, el sector en general, en l'elaboració i amb les aportacions d'aquesta Llei, d'aquest marc legal.

Cal agrair, per tant, també, en tot el procés de treballs de la Ponència, la col·laboració, com s'ha dit també, del lletrat Vicenç Santaló, i l'ampli consens de tots els grups parlamentaris, i, per tant, el paper que hi han tingut tots els portaveus dels grups parlamentaris, de la mateixa manera que –coincideixo plenament amb el diputat senyor Ballabriga– és bo aprofitar l'elaboració del reglament de desplegament d'aquesta Llei per tal de poder millorar amb les aportacions d'altres organitzacions que, sempre que no entrin en contradicció amb el marc legal, puguin aportar concreció i veure encara més ampliada aquesta voluntat d'acord i de consens que aquesta Llei ha aconseguit i que aconsegueix, jo diria que sempre, com és una tradició en aquesta cambra, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i les polítiques del món rural en el seu conjunt.

Per tant, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Em sap greu per les persones que ens estan escoltant, els diputats i diputades aquí presents, que hagin d'escoltar per cinquena vegada uns missatges molt similars, però crec que estarem tots d'acord que, precisament perquè hi ha hagut un gran consens i perquè és un tema que a tots ens importava bastant per igual, doncs, avui coincidim bastant en les nostres opinions des d'aquesta tribuna.

Però evidentment no per això vull estar-me'n, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, d'aportar també les nostres opinions i de valorar també positivament que avui haguem arribat aquí.

Tenim un fet molt senzill. Tenim, d'una banda, una persona, una part, tal com es diu en els contractes, que és propietària dels animals, i una altra, que és la que els cuida. Una altra que no és una persona assalariada, eh?, que això també ja ho deixa clar la Llei; no és un assalariat del primer, sinó que és un pagès, normalment,

que el que fa és cuidar els porcs, cuidar les gallines d'un altre.

D'aquesta relació professional, se'n deriven unes obligacions per part d'un i de l'altre que, de no fer-se bé, o de no fer-se –hi han vegades que no les fa ni l'un ni l'altre–, poden comportar incompliments de lleis, amb conseqüències, per exemple, sanitàries, que el senyor Bertomeu hi ha fet molt esment, o amb conseqüències ambientals, entre d'altres. També poden comportar que, de no tenir-ho ben regulat, els beneficis o les pèrdues econòmiques tampoc quedin distribuïdes d'una manera justa, és a dir, que potser un hi guanyi més del que a dreta llei hauria de guanyar-hi i que, per tant, l'altre hi surti perdent, i normalment aquest altre, evidentment, sempre és el més feble, i, per tant, en aquest cas, estaríem parlant de l'integrat.

Està clar, doncs, que és necessària una regulació d'aquesta relació o d'aquest sistema de gestió ramadera, tal com defineix la mateixa Llei. I, per sort, tenim una història, no partim de zero, ja se n'ha fet esment, també ho diu l'exposició de motius, ja ve del contracte d'origen romà. O, sense anar tan lluny; amb una disposició derogatòria deroga la Llei que teníem fins ara. Era una llei que sí que en el seu moment va ser important, però que ara s'ha vist clarament que és insuficient i que té molts punts fluixos.

Per exemple, fins ara, els contractes no era obligatori que fossin per escrit, ni que s'inscrivessin en cap registre. Què passava, doncs? Manca de transparència i de claredat. Tampoc hi havien uns contractes homologats; tothom el feia com més bé sabia o com més interessava, sobretot, doncs, en alguns casos, a alguna de les parts. En la Llei que farem ara mirem de resoldre aquestes mancances.

O un altre element important: fins ara tampoc existia cap organisme que arbitrés en cas de conflicte, i amb la Llei també ho volem resoldre.

Hi ha un altre element que fins ara era un dels punts fluixos de l'anterior Llei, que era com una mena de buit legal, en el sentit que, quan s'havia de fer una compensació econòmica en cas de mort d'una part del bestiar, fos per la causa que fos, doncs, es deia que seria segons el costum de la comarca. Evidentment, això és una fórmula tan oberta que portava, com deia, a un buit legal.

També hi havia una altra mancança, fruit del moment en què es va fer. Quan es va fer la Llei aquesta que derogarem avui no eren tan importants com són ara tots els aspectes mediambientals: recollida de cadàvers, recollida d'envasos zoosanitaris, responsabilitats en la gestió dels purins, etcètera. Això no es tenia en compte, i, per tant, era una mancança.

De totes aquestes mancances, el que hem fet ha sigut dir: «No, no; és que és imprescindible que ho canviem.» I la manera que s'ha valorat millor per canviar-ho és a través d'aquesta nova Llei.

Tal com s'ha dit, i repetit més d'una vegada, hi ha hagut un amplíssim consens. Hem arribat a una llei en què em sembla que queda, en aquests moments, una sola esmena viva, que a més a més ja comentaré al final que tampoc no té gaire sentit que hi quedi.

Però el que sí que és important és que, en el treball de la Ponència, jo crec que hem fet un esforç important de treball, de transaccionar, de buscar les paraules més adients, perquè hi havien parts de la Llei que tenien una certa complexitat. I això potser és cuina interna de la Ponència, però hi havien dies que sabem que volíem dir, és a dir, estàvem d'acord amb el fons, però ens costava de trobar les paraules, i el que fèiem era emplaçar-nos a donar-hi més voltes fins que al final acabàvem aconseguint el text que ens convenia a tots.

Jo crec que en aquest cas ens ha ajudat el fet que, malgrat que teníem ganes de portar la Llei aquí, en el plenari, del que també érem conscients era que era una llei prou important i que no havien de passar per davant les presses a la voluntat d'aconseguir un acord el més ampli possible i de fer la Llei el millor possible.

Entrant ja a la Llei, jo crec que és important visualitzar que té un apartat, un capítol primer, que és el que parla del contracte d'integració –el defineix, diu què ha de tenir, la durada que ha de tenir, etcètera–, i després hi ha una altra part que parla de les parts contractants –les obligacions...–, que després hi entrarà una miqueta més.

Pel que fa al contracte d'integració, com que ja s'han dit molts aspectes, jo crec que el que val la pena és de destacar bàsicament dos articles, que són el 4 i el 5, precisament perquè tenen a veure amb les mancances que jo deia de l'anterior Llei.

L'article 4 és el que parla de la forma d'aquest contracte, és a dir, ha de ser per escrit, i, a més a més, ha de fer-se en base a un model homologat. La mateixa Llei diu que aquest model homologat o aquesta homologació es definirà per una resolució que haurà de fer el conseller i que l'hem de tenir en tres mesos. Per tant, això és un pas important.

També és un pas important que s'han de comunicar els contractes. D'entrada, l'integrador ha de comunicar uns certs aspectes al Departament, l'integrat n'ha de comunicar uns altres, però finalment el que és important és que hi ha d'haver una inscripció en el registre específic de contractes d'integració, que s'inclourà, s'integrarà dins el Registre d'Explotacions Agràries de Catalunya.

I encara una altra cosa més important, per no dir que fem burocràcia, que ho compliquem tot d'una manera que al ramader li és difícil, tant si fos l'integrat, com l'integrador: el que està clar és que es podrà presentar també en suport telemàtic quan hi hagi la norma que ho regularà. Bé, això, per nosaltres, és important.

També és important que quan diem quin és el contingut mínim del contracte d'integració, no ens oblidem aquells elements que dèiem que anteriorment no s'havien tingut en compte, com és el sistema de gestió de les dejeccions ramaderes, els residus sanitaris, etcètera, que abans no hi eren.

En l'apartat del capítol 2, que és el de les parts contractants, és evident que hi han unes obligacions de l'integrador, unes obligacions de l'integrat i unes altres obligacions que està clar que s'han de recollir però sense que la Llei digui quin dels dos ho ha de fer, sinó que s'han de posar d'acord, però després, quan es posin d'acord, evidentment s'ha de complir.

A destacar el que es deia que, la direcció tècnica, la direcció de la gestió tècnica de l'explotació, l'ha de fer l'integrador, i que, per exemple, quan hi ha un cas de malalties, l'integrat el que ha de fer ha de ser dir a l'integrador: «Ull!, tinc una sospita de malaltia», però és l'integrador el que formalment ha de dir a l'Administració que hi ha una malaltia a l'explotació.

Finalment, i també com un aspecte molt important..., és, per nosaltres, la creació de la Junta Arbitral de Contractes d'Integració, que ha de ser aquell òrgan competent per resoldre totes les qüestions on hi hagi un conflicte, on hi hagi un litigi, sobretot relacionat amb l'aplicació d'aquesta Llei. En el text que aprovarem avui, no definim exactament com ha de ser, quina és la composició, el funcionament i l'organització, però sí que diem que s'ha de fer en tres mesos i, mínimament, que l'han de comprendre a parts iguals els integradors i els integrats.

Bé, això és tot. Just un comentari amb relació a l'esmena, a l'esmena que queda viva del Grup Popular. El senyor Bertomeu ha fet molt èmfasi amb l'Aujeszy i amb la dificultat de determinades malalties, de quina manera poden repercutir en la cabana porcina. Però el que jo crec que s'han oblidat és que aquests aspectes estan regulats, primer, en altres normatives, i, després, que en la mateixa Llei, en l'apartat que regula el contingut del contracte, ja s'hi té en compte. Evidentment, nosaltres no votarem a favor d'aquesta esmena.

Sigui com sigui, creiem que hem fet un pas important; ara tenim més regulades les obligacions i els drets d'uns i altres. Esperem haver acabat amb situacions d'indefensió que patien sobretot els pagesos integrats, la part més feble, com a conseqüència d'una llei que ja he dit abans que era insuficient. I, per tant, nosaltres creiem que podem estar-ne satisfets.

Com és pertinent, aprofito per agrair la feina de tothom, la de la resta de ponents, del lletrat i de totes les persones i entitats que ens han fet arribar les seves reflexions respecte a això i ens han permès, n'estic segura, que aquesta Llei avui vegi la llum i que tots la valorem positivament.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Anem a avisar per procedir a la votació de l'esmena viva... (*Veus de fons.*) Em comunica el senyor Bertomeu que retiren, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'esmena. D'acord, retirada.

Per tant, votarem el Projecte de llei tal com s'ha presentat del Dictamen.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Passem, doncs, directament a la votació del Dictamen del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació de la Llei de contractes d'integració ha estat aprovat per la unanimitat dels presents: 120 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional (tram. 302-00104/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyora Irene Rigau. *(Pausa.)* Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Aquesta Moció, que és una moció subsegüent a la interpellació que vam presentar al Govern sobre l'educació postobligatòria, especialment pel que fa a la formació professional, té, lògicament, l'objectiu que ja de per si es deriva d'una interpellació, però el seu objectiu central és esvair un dubte, un neguit, un temor que la comunitat educativa, especialment la vinculada a la formació professional, ha viscut darrerament arran d'uns documents elaborats i presentats per la Direcció General de Formació Professional i d'uns estudis del DURSI en els quals es deia palesa la voluntat de transferir part de la formació professional a les universitats, i fins i tot es concretava un pla pilot que s'havia d'iniciar-se el curs vinent.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Deia que l'objectiu d'aquesta Moció, entre altres, era esvair aquest dubte, perquè va sacsejar fortament el sector educatiu, atès que la LOGSE deixa molt clar qui és el competent en matèria d'ensenyament postobligatori i on s'ubica la formació professional. Aquest tema, que va quedar també aclarit per la consellera en la interpellació posant de manifest amb fermesa que no era la voluntat del Departament, haig de dir que en la sessió darrera del Consell General de la Formació Professional, tot i que el director general també va mantenir les mateixes paraules que la consellera, va quedar en l'aire, encara, que en un futur això es podia reconsiderar.

Per això crec que és tan oportuna aquesta Moció, que ja anuncio que el fet d'haver arribat a una transacció amb tots els grups parlamentaris li dona més fortalesa i crec que ha de servir, com he dit abans, per aclarir aquest tema.

Això no vol dir que no hàgim de continuar treballant –i així la Moció que hem transaccionat ho deixa clar– en la relació amb la universitat, perquè una cosa és mantenir la línia que el Govern anterior ja havia fet i establert, de reconeixement i convalidació de determinats crèdits universitaris fins a un 35 per cent d'una diplomatura o d'una enginyeria tècnica, que això, doncs, anima a continuar la formació i alhora avala el prestigi de la mateixa formació professional, i una altra és deslocalitzar l'FP de l'ensenyament postobligatori i passar-lo a la universitat, no essent competent per fer-ho.

Per tant, aquesta proposició, tal com ara es presenta, amplia el que ja el Grup de Convergència i Unió havia indicat en el text que havia presentat de moció. En-

tenem que es mantenen els punts claus de la Moció nostra i amplia i complementa els objectius que li eren propis.

Per això, doncs, penso que, més enllà de continuar reafirmant la ubicació dins l'ensenyament postobligatori, avalant la continuació de la millora de la formació professional amb una oferta equilibrada, tant territorialment com sectorialment, també s'intensifica i es demana al Govern que s'intensifiqui la col·laboració amb empreses i centres tècnics, perquè és en la vinculació amb el món del treball que ha de trobar la qualitat i l'objectiu final la formació professional.

És per això, doncs, que, tal com ja s'ha entrat a la Mesa, ja anuncio que des de Convergència i Unió votarem a favor de la transaccional que entre tots els grups hem fet, amb aquest doble objectiu: aclarir la ubicació en l'apartat dels ensenyaments postobligatoris, refermar la legalitat vigent en aquest àmbit i continuar instant el Govern a millorar la formació professional, a mantenir i aprofitar el prestigi que ha anat adquirint aquests darrers anys, intensificant també la col·laboració amb empreses i donant-li un accés obert perquè des de diferents vies s'hi pugui accedir.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora diputada. Han presentat esmenes en aquesta Moció el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, juntament amb Esquerra Republicana per Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i en conseqüència té la paraula la diputada senyora Flora Vilalta per a la defensa d'aquesta esmena conjunta.

La Sra. Vilalta i Sospedra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, la senyora Rigau ens anunciava en el passat Ple una interpellació sobre la formació professional. Nosaltres creiem que en realitat el que va posar damunt de la taula va ser una preocupació, per altra banda infundada, sobre si el Departament pensava traspasar la formació professional a les universitats. De fet, nosaltres entenem que no podia aprofundir massa en l'estat de salut de la formació professional a Catalunya, perquè hauria hagut de fer un exercici important d'auto-crítica.

Dit això, el meu Grup celebra que s'hagi pogut arribar a una transacció, per moltes coses. Però un dels motius importants és perquè en absolut compartíem, ja d'entrada, la introducció de la Moció que Convergència i Unió havia presentat, on deia: «defensar amb la màxima fermesa la legalitat vigent». La consellera ho va deixar ben clar –paraules textuais–: «Res fora de la llei.» Parlar de possibles col·laboracions i de treball transversal res té a veure amb les il·legalitats.

Per nosaltres, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Catalunya té un repte important els propers deu anys: és bastir una formació professional àmplia, diversificada, articulada i de qualitat, que ens permeti un encaix en els sistemes professionals de la Unió Europea, que ens per-

meti tenir professionals qualificats, com dèiem al començament del Ple d'aquesta tarda, amb el Pacte per la competitivitat de què hem parlat a l'hora de les preguntes al Govern.

Per tant, objectius clars; d'aquí que vulguem concretar i, al nostre entendre, millorar la Moció de Convergència i Unió. Per això no podem deixar de parlar de l'eficàcia, de la gestió autònoma dels centres, de donar facilitats per accedir al sistema, de pensar en clau de formació al llarg de la vida, com una manera d'integrar els anomenats «subsistemes» d'aquesta formació. Creiem que cal treballar cap a un nou model de la formació professional, cal prestigiar la formació professional i vincular-la, com una peça clau, al sistema econòmic, industrial i empresarial del nostre país.

Hem estat capaços, com deia al començament, d'arribar a una bona transacció, que recull les sensibilitats de tots els grups en matèria de formació professional, i això estem segurs que ens permetrà avançar cap a l'assoliment d'una bona formació professional i d'una millora en el món industrial, econòmic i empresarial del nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. El Grup Parlamentari Popular també ha presentat esmenes en aquesta Moció. Té la paraula, per defensar-les, l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Home, sempre diem que la formació professional, com l'educació, com tant altres polítiques, és un repte molt important a assolir. Jo crec que en la formació s'ha treballat des de fa molts anys i s'ha treballat bé. La formació professional s'ha aconseguit prestigiar des dels anys vuitanta, que havia patit un desprestigi, doncs, més aviat considerable, i, per tant, el que hem de fer és assolir nous reptes; nous reptes que la nostra formació professional ha d'intentar assolir, i són nous reptes que s'incardin en perfectament i de forma absolutament perfecta en la nova economia.

Per això nosaltres hem presentat diverses..., tres esmenes, bàsicament. De les tres esmenes hem aconseguit, per dir-ho d'alguna forma, posar-ne sobre la taula dues, amb dos conceptes molt importants.

Un primer concepte és la formació al llarg de la vida. Tots saben, vostès, que la formació al llarg de la vida no només són les recomanacions que l'any 95 la Comissió Europea ens va posar sobre la taula, sinó que a més és una concepció global del que ha de ser la formació professional i el que ha de ser..., més important que la formació, no només professional, sinó també per a l'individu, molt més important ha de ser una formació global: una formació global en el temps, com ja he comentat, una formació global també en les capacitats, una formació que no formi només des de capacitats econòmiques i socials, sinó també capacitats culturals i individuals. I per què és important? Perquè ja hem depas-

sat una formació professional on l'individu és una persona només que es forma en una formació professional, on l'individu tingui un protagonisme cada cop més creixent en la ciutadania i també a l'hora de la creació econòmica.

I també en la forma. Els tres subsistemes que comentava la senyora Vilalta, és important també que s'incardin, el sistema formal, no formal i informal, que hi hem de donar cabuda, i per això hem de completar el que són les competències bàsiques, hem de completar el que també és la capacitat de mobilitat i, per tant, el reconeixement de qualificacions tant en el territori com en les diferents formes, com he dit, formal, no formal i informal.

Però també és molt important incardinar no només la formació professional en el que és la coordinació amb les empreses, sinó amb tot el sistema econòmic en el seu conjunt. Per això nosaltres parlem de la planificació econòmica. La planificació econòmica que pot fer el Govern de la Generalitat o que pot fer el Govern de l'Estat és molt important. Catalunya és un país petit, és un país que té molts reptes, que avui en dia estem parlant de deslocalitzacions; és important que la planificació econòmica, el sistema institucional, el sistema educatiu i el sistema econòmic estiguin perfectament coordinats.

En la societat del coneixement que tenim avui en dia –vostès ho saben molt bé, senyors diputats i senyores diputades–, el creixement econòmic, el desenvolupament econòmic i, sobretot, la qualitat de la formació, el que nosaltres podem donar com a diferencial respecte a altres països que només poden oferir costos més barats, ens ho dona el capital intel·lectual, la formació d'un capital intel·lectual absolutament..., amb una capacitat d'innovació, que és el que ens dona la planificació econòmica, que és el que dona l'avantatge competitiu de la formació professional que estigui incardinada en aquest sistema econòmic.

Per tant, la capacitat de dinamisme que com a país ha de tenir Catalunya ha de venir des d'un continu de coneixement, des d'una capacitat de coordinar en la planificació econòmica els agents socials; i també des d'un model que hagi de coordinar aquest..., tant la planificació econòmica, institucional, com formal, com he dit.

Per tant, el que hem de fer és dotar..., això no només ha de tenir uns punts en aquesta Moció, sinó que després hi ha d'haver un desenvolupament també efectiu en els plans de formació. Hem de dotar el territori de les capacitats de les economies d'escala necessàries, i l'hem de dotar de personal i també l'hem de dotar d'infraestructures perquè aquesta formació professional, la formació professional del segle XXI, a Catalunya, sigui una realitat.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Pot intervenir ara, per fixar posició, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. En el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. En tot cas, només dir-li, a la senyora Rigau –com així li agrada que li digui, no?–, dir-li que l'altre dia... (*La Sra. Rigau i Oliver diu: «M'agrada que em diguin Irene.»*) Irene, l'altre dia jo crec que, més que una interpellació, el que es va fer en l'anterior Ple ordinari, el que es va fer és una pregunta, una pregunta molt senzilla que va tenir una resposta molt senzilla i contundent per part de la consellera, la qual ja va manifestar amb un no rotund com no s'ha dit, per esvair qualsevol dubte que pogués tenir i que pogués tenir. Tot i que avui vostè encara ha deixat aquí sempre el benefici del dubte, cosa que crec que ens hauríem d'anar acostumant a ser més rigorosos.

Però bé, dit això –dit això–, anem a buscar el que avui hem aconseguit, que és arribar a un acord i a una transacció de totes les esmenes i arribar a un acord, no?, en aquesta Moció. Jo crec que les esmenes presentades, que finalment hem acabat transaccionant, tenen bàsicament com a finalitat instar el Govern i el Departament d'Educació a continuar en la seva tasca de dignificació i millora de la formació professional.

El nostre Grup Parlamentari, i ens consta també el Departament d'Educació, i com va deixar i explicar molt clarament la consellera Marta Cid, té com a propòsit essencial crear les condicions que permetin a tots els catalans i catalanes l'accés a una formació professional de qualitat, en el nivell, en la modalitat, en el moment i lloc en què ho necessitin, i que, a la vegada, respongui a les necessitats de millora de la competitivitat de l'economia catalana. Educació i treball de qualitat són premisses bàsiques per millorar i evolucionar com a país que té com a reptes bàsics, i ho hem dit més d'una vegada, l'equitat, la cohesió social i el benestar dels seus ciutadans.

Per tant, aquesta transacció, benvinguda, i jo crec que aquesta vegada hem set capaços tots plegats, tots els grups, doncs, d'arribar a un acord que ens serveix per a tots plegats.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, ara, per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Simplement per posicionar-nos, també, a favor d'aquesta Moció transaccionada, que incorpora les diferents esmenes dels grups.

En tot cas, per constatar que, a més a més, que a algú li hagi servit per esvair dubtes, que altres no teníem, la Moció sí que serveix per constatar que en la formació professional s'estan fent passos endavant, que calia prendre mesures i reformes per donar-li aquest nou impuls, que, de fet, és transversal a tots els grups o que tots els grups han demanat, perquè la formació professional doni realment respostes a les demandes que des de la societat, des de l'economia i, també, els estan-

dards europeus ens demanen, i que, per tant, ve a constatar que anem per bon camí.

Les esmenes ens sembla que incorporen altres punts en els quals cal avançar en aquesta dignificació o impuls de la formació professional. Ja s'ha mencionat que parla d'una millora en la gestió que ha de donar més qualitat i també dona flexibilització a l'accés, que són elements importants que vénen a afegir-se als que ja presentava la Moció inicial. I, per tant, que, com la resta de grups, celebrem que hàgim pogut arribar al consens.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Ha estat denunciada la presentació d'aquesta esmena transaccional, per tant, no correspondria cap més intervenció. Moltes gràcies, senyora diputada.

Doncs, cridaríem a votació.

És coneguda aquesta esmena transaccional per tots els grups parlamentaris, per tant, queda eximit el fet de llegir-la a la cambra? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció que, de fet, és el text transaccional en la seva integritat el que es posa a votació.

Comença la votació.

Aquest Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels presents: 119 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ajuts a les pensions (tram. 302-00105/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent sobre la política d'ajuts a les pensions, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, des de Convergència i Unió, presentem i defensam aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre els ajuts a les pensions més baixes.

Aquesta Moció el que pretén és denunciar l'incompliment del pacte del Tinell, que a la seva pàgina 39, a l'apartat 5.2, de gent gran, diu que «el Govern impulsarà l'increment general de totes les pensions, en el primer any de legislatura». I aquesta Llei establirà un ajut econòmic anual tendint a assolir entre el 80 i el 100 per cent del salari mínim interprofessional, en totes les pensions baixes, siguin contributives o no contributives. I el que preguntàvem l'altre dia a la consellera és: on és aquesta Llei? Han passat quinze mesos i aquesta Llei no existeix.

Creiem que amb aquests temes no s'hi pot jugar, són els recursos per viure de milers de persones que estan

esperant aquesta Llei, aquesta promesa que vostès van fer en el pacte del Tinell. A la gent els és igual si és una llei o no, el que volen és aquest complement per poder viure amb dignitat. Des de Convergència i Unió la legislatura passada vàrem començar a complementar les pensions de viduïtat, i vàrem dir que aquesta legislatura ho volíem aplicar a totes les pensions. I per això demanem que s'aprovi aquesta Moció, que el que reclama és la presentació per part del Govern d'aquesta Llei de complements de pensions.

El col·lectiu que representen majoritàriament aquestes persones, aquests pensionistes, és, en part, el que ha fet possible la Catalunya que avui tenim, i ho ha fet en moments de gran dificultat política i social. I també hi ha moltes persones amb disminució que cobren aquestes pensions no contributives o contributives, depèn.

El Govern no els pot donar l'esquena. El Govern i els grups que li donen suport no els poden enganyar com estan fent. Avui es deia que es genera desconfiança entre polítics i ciutadans i ciutadanes. Jo crec que incompliments i enganys com aquests són els que generen aquesta desconfiança. És aquest engany als pensionistes, escrit en el seu pacte de govern, el que fa que es distancii política i ciutadania, i es distancia del sentit de la política de servir als ciutadans i ciutadanes.

Aquests dies quan vostès intentaven explicar, sense èxit, que governen, explicaven el complement de les pensions de viduïtat, doncs, el complement que s'està aplicant aquest any, els trenta-sis euros al mes, és un complement implantat per una llei de Convergència i Unió. I l'únic segell d'identitat del Govern tripartit en els complements de les pensions és l'intent de retallada i és, també, l'intent de fer retornar els diners a les vídues. I això és el que vostès han posat i l'únic que han fet en aquest camp: intentar retallar.

Per això el punt 1 d'aquesta Moció el que demana és que compleixin el seu compromís amb els pensionistes, que el compleixin de veritat, però no l'any 2007, quan vénen eleccions, ara. Ara han de complir aquest compromís.

També hi ha un altre punt, el punt número 4, que ahir que s'aprovava la compatibilitat del SOVI amb les pensions de viduïtat al Congrés dels Diputats, gràcies a una proposició no de llei de Convergència i Unió, resultarà que el premi que rebran les vídues a partir del dia 1 de setembre per part del Govern tripartit serà retirar el complement de les pensions de viduïtat, perquè l'actual normativa no contempla que quan es produeix aquesta compatibilitat amb el SOVI segueixin cobrant aquest complement.

Quin Govern més progressista! Això és fer progressar les persones, que després d'anys i panys d'esperar una compatibilitat, que, precisament, la va retirar el Partit Socialista Obrer Espanyol, quan era ministre el senyor Almunia, doncs, ara que es farà compatible el premi del Govern tripartit serà retirar aquest complement.

I després demanem, també, fermesa en defensar l'augment de totes les pensions, que s'equiparin al salari mínim interprofessional i també fermesa en demanar que el Govern de la Generalitat pugui seguir complementant totes les pensions.

Això també s'ha pactat, però també hem vist que ara algun ministre diu «bé, això es pot donar en cultura». No, això ho volem en diners, en recursos, no per sobreviure, com passa ara, sinó per viure amb dignitat. I això és el que han de fer, complint el seu compromís del pacte del Tinell i també complint i reclamant al Govern de l'Estat que augmenti totes les pensions.

Aquest incompliment tan greu, aquest engany a les persones amb ingressos més baixos, els invalida tot afany progressista. Progressisme és fer progressar les persones.

I també els diem que ja que vostès no ho fan, Convergència i Unió el dia 15 de març ha registrat en el Parlament de Catalunya una proposició de llei d'ajuts socials per a les pensions més baixes. El que és incapaç de fer aquest Govern, que de progressista no en té res, ho fa Convergència i Unió, perquè la política social per nosaltres sempre ha sigut una prioritat i ho serà, des del Govern o des de l'oposició.

I, per tant, els demanem que siguin fidels als seus compromisos amb els ciutadans, perquè, si no, el que estem generant és desconfiança. Avui algú deia que vostès són els del gir social, en aquests moments l'únic que estan fent és una involució en la política social.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, no havent-se presentat esmenes, pel seu posicionament la senyora Núria Segú, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Per pronunciar-me entorn a la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió sobre política d'ajuts a les pensions.

Aquests cinc punts de la Proposició no de llei, que ha esmentat el senyor Cleries, els podríem resumir bàsicament en dues línies: per una banda, compromisos, que podríem anomenar propis i que els ha d'executar el Govern de la Generalitat; i, per altra banda, compromisos sobre qüestions sobre les quals decideixen altres o, millor dit, altri, el Govern de l'Estat.

Em referiré, en primer lloc, a aquests darrers, als punts 3 i 4 de la Moció en què parla, la Moció que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, de promoure, per una banda, l'increment de les pensions més baixes per part del Govern de l'Estat fins a la seva equiparació al salari mínim interprofessional, i, per altra, defensar la possibilitat que el Govern de la Generalitat pugui continuar complementant les pensions més baixes.

Jo, senyor Cleries, li diria que, en primer lloc, no cal que programem res, ni que promoguem res, només cal llegir-se el programa electoral del partit que està governant a l'Estat, haver escoltat el discurs del senyor Zapatero i conèixer els pressupostos de l'Estat del 2003, en què, per primera vegada, després de vuit anys, s'apugen les pensions mínimes, i hi ha el compromís de fer-ho periòdicament. Vostès van donar suport a un govern que durant vuit anys les va tenir paralitzades. Només cal fer això!

Pel que fa referència a la possibilitat que la Generalitat continuï complementant les pensions mínimes, senyor Cleries, llegeixi's el resultat de la Proposició no de llei que va presentar el seu Grup Parlamentari a Madrid, i veurà com això és possible. No li puc dir res més que això. Diu..., jo ara parlo de memòria, hi ha una esmena transaccional que diu, i parlo de memòria, que «es podran complementar les pensions no contributives sense detriment d'altres ajuts que es puguin donar a les pensions contributives en funció de les competències de cada comunitat autònoma.» Llegeixi-s'ho. El que vostès van aprovar fruit d'una iniciativa que vostès van presentar, i, per tant, veuran el que es pot fer i la voluntat, en aquest cas, del Govern de l'Estat.

Per altra banda, respecte als punts que competeixen ja directament al Govern de la Generalitat, vostè ens parla de complir compromisos, de pacte del Tinell, de Pla de govern, d'Acord estratègic, allò que diu que no hem incomplert; ens parla també que cal definir l'IPREM, que seria, permeti'm la correcció, l'Irbac a nivell català, que es fa, l'Acord estratègic així ho diu.

I, per últim, en l'apartat en què vostè ens ha fet més demagògia, com ens té acostumats, és el tema de la compatibilització de la pensió de viduïtat, del SOVI i de les ajudes.

Nosaltres pensem, en primer lloc, que hem de fer les coses racionalment. Vostè en un punt anterior ens ha demanat que cal que s'implanti un indicador de rendes, aquest IPREM que vostè anomena, a partir del qual s'han d'indexar els límits a partir dels quals les persones que no arribin a aquests límits tindran un complement assistencial. Això ens ho ha demanat vostè en un punt anterior, i a l'últim punt ens diu que no, que independentment d'això han de possibilitar la complementació de la pensió de viduïtat, del SOVI i de les ajudes assistencials.

Jo li he de dir, senyor Cleries, que potser que comencem fent les coses ben fetes. Si no, ens passen coses com aquesta que vostè diu, perquè ens ha comentat que vostès no confien en aquest Govern i que el que pensen que farà serà fer aquesta Llei d'ajuts assistencials l'any 2007, que és quan vénen eleccions. Jo li he de dir: vostès s'han preguntat quan van introduir a la Llei de pressupostos la possibilitat de complementar les vídues? Miri la data –miri la data– en què eren les eleccions i vostè mateix tindrà la resposta.

Per tant, jo, en conclusió, entenc, eh?, que vostè estigui preocupat, una preocupació que comparteixo, però vostè què ens ha fet en aquesta Moció? S'ha llegit els compromisos del Govern de la Generalitat, del Govern de l'Estat, i hi ha afegit –hem de reconèixer-ho– una sèrie de coses que són possibles i altres impossibles, com avançar una llei a 1 de gener del 2005, quan vostè sap que al pressupost no és possible fer-ho, és a dir, hi ha afegit coses possibles, ja li ho dic, i coses impossibles, si he de reconèixer la veritat. I, llavors, vostè tot això ho ha embolicat d'una demagògia que jo crec que, en el fons, senyor Cleries, el que hi ha és, per una banda, una reticència que el Govern ho faci, cosa totalment respectable, però també hi ha una desil·lusió, una desil·lusió perquè després de vint-i-tres anys vostès no ho han fet, una desil·lusió perquè després de ser decisius a Madrid

durant vuit anys, i més, tampoc ho van aconseguir. Per tant, nosaltres, com que aquesta desil·lusió no la tenim en el fons del nostre cor, li he de dir que, per una banda, confiïm, perquè així ens ho ha demostrat amb les decisions que li he esmenat, que el Govern de l'Estat seguirà treballant en aquesta línia, i, per, altra banda, confiïm que aquest Govern de la Generalitat, de la manera en què treballa i el coneixem, complirà els seus compromisos. I per aquest motiu no podem donar suport a aquesta Moció, senyor Cleries.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Cleries, li dic d'entrada que el nostre Grup votarà en contra de la Moció que ara debatem. I ho farem carregats de raó, i ho farem perquè aquesta Moció és del tot innecessària. El Govern, el Departament de Benestar i Família, com a gestor de les prestacions que treballem en base a aquesta demanda, avança –avança– i fa la seva feina. De fet, ha elaborat ja l'esborrany de l'Avantprojecte de llei, i resta pendent, això sí, consensuar-lo amb altres departaments implicats, en aquest cas el Departament de Treball i el Departament d'Economia. I ho farem perquè aquesta és una de les prioritats polítiques del nostre Grup, del nostre Grup Parlamentari, com també és una de les prioritats polítiques del Departament de Benestar i Família.

El sorprenent i sobtat interès del seu Grup Parlamentari ens descol·loca, ens descol·loca una mica a tots, però especialment les persones que es poden beneficiar d'aquests ajuts econòmics. Vostès manen pressa al Govern, volen abanderar-se com els defensors de la justícia social. Però, per què no ho van fer abans?

Vostè, senyor Cleries, en la seva interpellació, va dir que calia recordar la situació precària de moltes pensions i que el seu Govern va preveure la implantació progressiva d'uns ajuts a les pensions més baixes, començant per les de viduïtat, però que a la propera legislatura volien impulsar els ajuts a les pensions més baixes. Dues consideracions a les seves paraules: primera, en primer lloc, vostès decideixen complementar les pensions no per iniciativa pròpia, sinó a instàncies d'una proposició no de llei presentada per Esquerra Republicana; en segon lloc, ho fan després de més de vint anys de Govern. Què vol dir això? Les vídues, els pensionistes, del nostre país fins al 2003 tenien una situació tan avançada que no calia adoptar mesures? Què vol dir això? Que la seva prioritat social, que vostè esmenta, els va arribar tan tan tard que ara l'han d'aplicar estant a l'oposició? No fem demagògia d'aquests temes.

El Govern, per avançar, ha tancat prèviament els marcs dels debats relacionats amb els complements de les pensions més baixes, com és l'Acord estratègic, amb les organitzacions sindicals i les empresarials. El Govern avança en l'estudi de la creació d'un indicador

propi a Catalunya equivalent a l'IPREM, i avança també en les negociacions amb el Govern de l'Estat sobre l'establiment dels complements de pensions per part del Govern de Catalunya. Molt bé: aquesta feina, l'havien fet vostès abans? Havien deixat aquesta carpeta en els calaixos del Departament perquè l'endemà de començar a governar el nou Govern d'esquerres i catalanista pogués impulsar la nova Llei?

Tanmateix, el Govern, en el seu Pla de govern, derivat del pacte del Tinell, contempla expressament, en l'apartat que correspon a Benestar Social, que un dels objectius prioritaris de la seva actuació és garantir els ingressos econòmics dignes a totes les persones beneficiàries de pensions i que impulsarà durant el primer any de legislatura –sí senyor, durant el primer any de legislatura– la Llei de complements de pensions. I això és el que ha fet, això és el que fa ara: posar al llarg d'aquest primer any les bases per al seu desenvolupament. Se n'ha valorat la quantificació econòmica, se n'ha valorat l'impacte pressupostari. Què hem de fer? Llançar un altre globus sonda, com vostès van fer amb el «Viure en família», amb el programa «Viure en família»?

En l'àmbit de l'Acord estratègic i en l'àmbit de la cohesió social preveu que abans del juliol del 2005 el Govern, les organitzacions sindicals, empresarials, estudiaran la situació de les pensions vigents a Catalunya amb l'objectiu d'acordar mesures tendents a complementar les pensions mínimes per tal de situar-les al 80 per cent d'un indicador de rendes pròpies a Catalunya.

I el nostre Grup Parlamentari al Congrés de Madrid ja ha presentat una proposició no de llei que també va en aquesta direcció. En aquest cas, no amb les pensions de viduïtat, sinó amb totes les pensions no contributives per tal que s'equiparin almenys al salari mínim interprofessional.

D'altra banda, el Govern mantindrà els ajuts en matèria assistencial a les prop de les 120.000 persones a Catalunya que són perceptores d'aquestes pensions.

Però no oblidem el sentit d'aquest ajut. Són ajuts que es donen...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila i Palau

Acabo ja, senyor president.

El president

Gràcies.

La Sra. Capdevila i Palau

Són ajuts que es donen a persones amb una insuficiència d'ingressos, i el topall és, precisament, el llindar del que nosaltres estimem que són recursos suficients per a la subsistència.

Reitero el que li he dit al principi: el nostre posicionament serà votar en contra de la seva Moció, perquè entenem que és totalment innecessària.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem llegit la interpellació que va fer l'illustre diputat, el senyor Cleries, i la rèplica de l'honorable consellera, i abans de marcar el posicionament del nostre Grup voldríem fer dues consideracions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

A la interpellació no ens va quedar clar del tot si el més important era parlar de les condicions de vida i la qualitat de vida de les vídues i de les seves famílies en aquest país o si el més important era parlar d'aquesta espècie de carrera cap a la disgregació o cap a la separació amb tot allò que sigui possible, inclosa la Seguretat Social, de la resta de l'Estat. Tinc tendència a creure'm, pel que he pogut llegir, que importava més això segon, que era marcar diferències amb la resta d'Espanya, que no pas allò primer, que representa, però només representa, que és l'essència de la Moció, que és el tema de les vídues. Primera consideració.

Segona consideració. Perquè es puguin millorar les condicions de vida de les vídues i les pensions, tal com, per cert, va passar l'any 2002 amb el Govern del Partit Popular, digui el que digui la il·lustre diputada, la senyora Segú, quan se'n van millorar les bases reguladores, fa falta que l'economia vagi bé. Si no hi ha dèficit zero, si no hi han més cotitzants, si no baixa l'atur i si no es creen empreses, no surten les misses –ja sé que a vostès no els agraden gaire, les misses– que han de servir per pagar les millores dels complements d'aquestes pensions. I, per tant, aquests dos elements han de ser previs a la presa en consideració per part del Grup Parlamentari Popular sobre aquesta Moció.

És molt difícil que es puguin tirar els trastos al cap els uns als altres sobre les millores de les condicions de vida de les vídues quan hi ha un axioma que arreu del món sempre és indiscutible, que és: govern d'esquerres, economia a la brossa. Ho vam comprovar amb el Govern Jospin, ho hem comprovat a Alemanya, s'ha comprovat a Espanya en el passat i també ho comprovarem aquí a Catalunya en el present i en el futur.

Per tant, el futur de la millora de condicions de vida de les vídues no està assegurat per la via de ser més diferents de la resta del país ni està assegurat, per molt que vostès ho proclamïn, per la via de la millora de les condicions econòmiques del país.

Dit això, nosaltres votarem favorablement aquesta Moció, essencialment perquè complir un compromís és una cosa que no és discutible ni és votable: el compromís s'ha de complir i ja està. I això és al que fa referència el punt 1 d'aquesta Moció. Ens preocupa moltíssim que perquè aquest punt 1 es pugui complir, abans vostès, senyors del tripartit, hauran de fer un seminari amb els seus propis correligionaris, especialment amb la senyora Fernández de la Vega, que sembla que té una opinió bastant diferent sobre aquesta qüestió de les retri-

bucions a les vídues de la que tenen vostès. En el punt 2, en el que fa referència al tema de l'IPREM, també votarem favorablement.

I una consideració, senyora Segú: ja ens va passar unes setmanes endarrere que varen, vostès, portar a votació aquí a la sala de plens una proposta sobre el que era la millora de les condicions del salari mínim interprofessional que no havia tingut en compte els acords que havia pres el Consell de Ministres el mes de juliol, i era una proposta que venia del mes de febrer. També avui li ha passat el mateix. Ha fet, vostè, una sèrie de consideracions sense tenir en compte els canvis legislatius que en aquesta matèria hi han hagut darrerament.

En el tercer punt de participar activament, com fan algunes forces polítiques, a promoure un increment de pensions, ens hi sumem amb entusiasme, perquè nosaltres varem portar fins al 52 o al 70, en funció de si tenien fills o no, la base reguladora, i, al final, la millora de condicions de retribució de les vídues, essencialment, vindrà per la millora de la base reguladora arreu. És clar que hi ha una sentència del Tribunal Constitucional que permet fer aquests pagaments de caràcter no contributiu, sinó de caràcter assistencial, però és la millora de les condicions de la base reguladora per a tothom i a totes les comunitats autònomes el que portarà aquesta millora. I, per tant, a això hi votarem clarament que sí.

El punt 4, de la compatibilitat amb el SOVI, és una demanda social que el Partit Popular comparteix i fa seva.

I, per tant, en el conjunt de la Moció, fetes les consideracions prèvies que he fet, que per nosaltres són importants, tota rebrà el nostre recolzament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula ara, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre diputada la senyora Dolor Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. Ho faré des de l'escó, senyor president. Nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció, també, perquè allò que s'hi planteja –que, lògicament, estem d'acord que s'han d'establir, aquests ajuts a les pensions, com no pot ser d'una altra manera– es farà no perquè ho digui el Grup de Convergència i Unió, sinó perquè està previst que així es faci, tant pel que fa referència al que fa el Govern de Catalunya com pel que fa referència també, en les al·lusions que fa la Moció, al Govern de l'Estat.

Miri, en tot cas, és clar, vostè surt a la tribuna i diu que hi ha incompliment del pacte del Tinell. I, és clar, quan en el pacte del Tinell, que vostè mateix ha llegit, es diu que «s'ha d'impulsar en el primer any de la legislatura», la meua interpretació és que això s'ha complert, perquè s'ha impulsat en el primer any de legislatura el que és la realització de l'esborrany del Projecte de llei que ha d'arribar en aquest Parlament. No diu el pac-

te del Tinell que s'hagi d'haver aprovat en el primer any de legislatura, aquesta Llei, sinó que s'ha d'haver impulsat.

Per tant, sortir amb paraules majúscules aquí dient que hi ha hagut incompliment i dient que hi ha hagut engany –perquè ho ha dit dues vegades, que hi ha hagut engany–, em sembla un despropòsit que francament he de, en tot cas, mostrar-hi el desacord.

I, evidentment, no cal que ens vingui vostè, senyor Cleries, a donar lliçons o a dir que determinades coses les fem perquè les digui vostè. El nostre Grup, com vostè sap molt bé, és molt sensible justament en aquest tema, i que hi està treballant aquí a Catalunya i també en el Congrés dels Diputats, allà, per aquells vessants que els pertoca. Per tant, evidentment que les pensions més baixes han de tenir complements, evidentment, però no perquè ho digui vostè, senyor Cleries, perquè és un aspecte assumit, de sobres assumit en el pacte del Tinell, i per part del Govern catalanista i d'esquerres que, evidentment, aquesta és també una prioritat. I més encara per mostrar justament que aquest impuls s'ha fet, més enllà de fer l'esborrany d'una llei, s'ha arribat a fer una cosa encara més important, que donarà precisament vigor i naturalesa en aquesta Llei, que és l'Acord que s'ha pogut fer amb els sindicats en aquest tema, un acord que, precisament, ahir es va presentar en aquest Parlament, l'Acord estratègic per a la internacionalització de l'economia i que, justament, en un dels seus apartats, en l'àmbit de la cohesió social, preveu tota una sèrie de mesures adreçades –i ho llegeixo literalment– «a complementar les pensions mínimes per tal de situar-les, si més no, al 80 per cent d'un indicador de rendes propi de Catalunya, per garantir que les pensions assoleixin aquest nivell de rendes al llarg de la legislatura».

I aquest Acord és molt important, perquè vol dir que va més enllà d'una voluntat del Govern, és la voluntat d'un govern que es tradueix també en acords, en aquest cas amb els sindicats, per tirar-lo endavant. I, per tant, s'estan fent les passes perquè això sigui possible.

Per totes aquestes raons, i no entrant en detall en els punts de la Moció, nosaltres hi votarem en contra.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. La senyora Segú em demana la paraula?

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Bàsicament per les al·lusions que m'ha fet el senyor...

El vicepresident segon

Per al·lusions?

La Sra. Segú i Ferré

Sí. El senyor López m'ha esmentat sobre el tema de l'IPREM.

El vicepresident segon

Trenta segons, té la paraula.

La Sra. Segú i Ferré

Senyor López, és la segona vegada que parlem d'aquest tema, com vostè molt bé ha dit. Som coneixedors que el Consell de Ministres va decidir que el salari mínim interprofessional ja no seria un indicador de rendes, que es creava un indicador de rendes nou que és l'IPREM, i que sens detriment que les comunitats autònomes que volguessin podrien establir el seu propi indicador de rendes que és aquesta de l'Irbac que és en el que en aquest moment s'està treballant a nivell de comissió tècnica, i que apareix reflectit en el pacte de la competitivitat. És això, no, el que dèiem? Doncs, si és això, aclarit.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. El diputat senyor Cleries també em demana la paraula per...? (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Té trenta segons.

El Sr. Cleries i González

Per contradiccions, perquè exactament el pacte del Tinell el que diu: «Impulsarà durant el primer any de legislatura la Llei de complement de les pensions, aprovada al Parlament la seva presa en consideració.» Aquest tros se'l salten, però aquest tros hi és. I per això no se'm pot acusar de demagògia quan dic que han enganyat, és així, posa una cosa i no l'han feta. I, a més a més, senyora Capdevila, no tenim un sobtat interès en el tema de les pensions. Convergència i Unió a Catalunya i a les Corts, a Madrid –perquè les pensions són responsabilitat del Govern de l'Estat–, sempre, en els pactes de Toledo i en totes les coses importants que s'han impulsat, Convergència i Unió hi ha estat al capdavant, començant pel Pacte de Toledo. Per tant, no canviem les coses, no és que ara tinguem un «sobtat interès», sinó que és un interès constant a ajudar la gent que més ho necessita.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. (*Remor de veus.*)

Passarem a la votació d'aquesta Moció.

(*El president es reincorpora al seu lloc. Pausa.*)

El president

Posarem, doncs, a votació, el text d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 65 en contra.

Proposta de resolució per la qual s'instaura el Govern a qüestionar la constitucionalitat de la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials (tram. 250-00560/07)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual s'instaura el Govern a qüestionar la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials, presentada pels Grups Parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Segur que vostès recorden que el mes de desembre vam aprovar aquí una llei sobre horaris comercials. Jo diria que era, és una bona llei sobre horaris comercials, és una llei fruit, segons el meu criteri, per una banda, d'una bona feina i, per una altra, fruit d'un ampli, d'un amplíssim consens, tant de les forces polítiques d'aquest Parlament com dels agents socials de fora d'aquest Parlament. I és una llei que pivota sobre dos eixos bàsics, per una banda, un alt contingut social i, per l'altra, una ferma voluntat de preservar i d'enfortir un determinat model de distribució, un model que, per cert, compartim la majoria, per no dir tots, els grups d'aquesta cambra.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Dic un fort contingut social, perquè fa compatible, per una banda, la vida laboral i la vida familiar i, per l'altra, defensa els legítims interessos del sector, i un model he dit que compartim, perquè és un model que dona cohesió social, equilibri al territori, seguretat a les nostres viles, pobles i ciutats, i, a més a més, és un model de distribució eficaç i eficient que garanteix l'aprovisionament, l'abast dels consumidors, versus usuaris, i garanteix la lliure i lleial competència entre els grans, mitjans i petits, d'una forma raonada i equilibrada. I, per sobre de tot, garanteix que els consumidors puguin tenir el dret a escollir.

Paral·lelament a l'elaboració i l'aprovació de la nostra Llei, l'Estat, el Govern central també va fer la seva pròpia llei al Parlament, al Congrés dels Diputats a Madrid. És veritat, és cert que no va ser una llei amb un tràmit gaire afortunat i, per tant, va sortir del Congrés dels Diputats una llei que grinyolava una mica. Es va arribar a un pacte entre el ministre Montilla i el senyor Duran, de Convergència i Unió, amb la finalitat d'arreglar aquestes petites o no tan petites disfuncions de la Llei estatal amb la Llei catalana.

Però vostès saben, això no ho ignora ningú, que les majories són les que són, i nosaltres, el Partit Socialista, no té majoria al Senat. Per tant, no va ser possible aconseguir arreglar, esmenar allò que s'havia fet al Congrés dels Diputats, arreglar-ho al Senat.

De tota manera, es va arribar a un compromís tàcit, implícit que això s'arreglaria com més aviat possible, i en aquesta situació un grup –legítimament res a dir–,

concretament el Grup de Convergència i Unió va demanar un informe al Consell Consultiu, i l'informe, el Dictamen del Consell Consultiu va dir per quatre vots a favor –això és molt important–, quatre vots a favor, senyores diputades i senyors diputats, i tres en contra que podien existir indicis d'inconstitucionalitat.

Aquesta és la situació, després del Dictamen per quatre a tres, repeteixo, del Consell Consultiu.

En aquesta situació, jo crec que la pregunta que cal fer-se, és: què podem fer? Què hem de fer? En primer terme jo veig tres respostes en aquesta pregunta. Primera resposta: no fer res. No hi estem d'acord, però es podria fer, a veure què passa? Qui dia passa, any empeny. Segona possibilitat: preservar un recurs d'inconstitucionalitat, la proposta que ens fa legítimament Convergència i Unió. I tercera possible resposta en aquesta pregunta: aprofitar la modificació de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional de l'any 2000, que dóna la possibilitat d'ampliar de tres a nou mesos la presentació d'un recurs d'inconstitucionalitat sempre que existeixin negociacions entre l'Executiu estatal i l'Executiu autonòmic, en el marc de la Comissió Bilateral de Cooperació.

Doncs, bé –i veig que se m'acaba el temps–, jo penso que el que seria lògic, el més normal és utilitzar aquesta última possibilitat, és a dir, iniciar converses, que ja s'han iniciat amb el Govern central, es comunica al Tribunal Constitucional i si no surten les coses com s'espera sempre queda el recurs de presentar, valgui la redundància, el recurs.

Per tant, senyores i senyors diputats, especialment de Convergència i Unió, per responsabilitat política, que vostès en tenen; per coherència política, que vostès en tenen; per seny, que vostès en tenen, els demano, si us plau, primer: que votin favorablement aquesta proposta nostra, del tripartit, i, segon, que retirin el recurs d'inconstitucionalitat. Si no ho fan, que és absolutament legítim, hauran d'explicar al sector que el deixen en franca indefensió. Perquè, suposin-se per un moment que el recurs prosperés –que no ho farà–, però suposem que prospera i que el Govern de l'Estat, per mimetisme, presenta recurs d'inconstitucionalitat a la Llei catalana. Què pot succeir? La suspensió cautelar de la Llei catalana. Què passaria? Entraria en vigor el Decret del 2000, del PP, és a dir, indefensió total per al sector. Això és el que vostès volen? Vostès tenen la paraula.

Res més i moltes gràcies. (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. En nom del Grup de Convergència i Unió, que ha presentat una esmena, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bé, haurem d'alleugerir, perquè em diuen que tinc menys temps del que jo tenia previst...

Senyor president, senyores i senyors diputats, des de Convergència i Unió valorem molt negativament, senzillament, molt negativament tot el que envolta aquesta Proposició no de llei.

Considerem, primer, s'ha alterat premeditadament un debat, el debat que s'ha de produir posteriorment a la sessió amb relació a l'oportunitat o no de presentar recurs davant del Tribunal Constitucional.

Trenca, a més a més –i per això ho valorem negativament–, trenca a més a més aquella entesa que al voltant del model català de comerç havia existit i que, efectivament havia florit al voltant d'una ja àmplia unanimitat al voltant de la Llei catalana de comerç. Però ho valorem també negativament, perquè es deixa de ser lleial amb Convergència i Unió en relació amb aquest model català de comerç, però sobretot es deixa de ser lleial en la defensa del sector, en la defensa dels diferents agents que configuren el sector.

I francament, ho valorem també molt negativament, perquè demostra –i ho lamento molt dir així de clar– que algunes formacions polítiques actuen amb absoluta incoherència.

Jo entenc que això és un tràngol. No ho és per al Partit Popular, perquè finalment el Partit Popular, com a mínim, actua amb coherència. No ho és, en el fons, tampoc, per al Partit Socialista, que també actua amb la seva coherència, es va traient la careta i actua amb coherència. Sí que ho deu ser per a Esquerra Republicana, i crec, en part, per a Iniciativa per Catalunya. Deu ser un tràngol.

El problema és que el Govern amic ja no és tan amic. Mana molt. I diu: «No volem que el primer recurs d'inconstitucionalitat» –al «talante», al Govern del senyor Rodríguez Zapatero–, «ens vingui precisament de Catalunya i ens vingui precisament a la Ley de Horarios Comerciales» –que és la primera Llei del Govern Zapatero–, «no ho volem.»

Escoltant, només, ahir el ministre Bono o el senyor Solbes amb relació a les balances fiscals, s'entén que aquest és el tarannà real del Partit Socialista.

Dit això, vostès, per oportunisme, per evitar el tràngol, presenten aquesta Proposició no de llei, senyor diputat. I CiU l'esmena. I Convergència i Unió l'esmena. L'esmena per millorar-la i per no perdre mai de vista la necessitat de servir a un sector i a un model català de comerç. Escolti, no la vull llegir, l'esmena, és prou senzilla, és prou clara, és prou concreta. I és prou curta: no renunciar a res –no renunciar a res.

I en tant que aquesta esmena..., suggerint que s'afegeixi als tres punts que vostès ens suggereixen..., deixin-me fer-los una petita crítica dels tres punts que vostès suggereixen.

Punt primer: de forma immediata constituir una comissió bilateral, el Govern català i el Govern espanyol. Què es publica, avui, al DOGC? Avui, al DOGC! Avui, avui! Què es publica, avui, al DOGC, senyor diputat? De què serveix la seva Proposició no de llei si resulta que la Comissió està constituïda. I l'única pregunta és: i com és que no es va constituir l'endemà que això s'aprovés al Congrés dels Diputats a Madrid el desembre del 2004? Per què han perdut més de dos mesos?

El punt segon diu: «El Govern no renuncia a interposar recurs.» Però el Parlament, sí. Però ens demanen al Parlament, ens demanen a tots, que nosaltres sí que renunciem a presentar recurs.

I el punt tercer diu: «S'anuncia que si les reunions entre els dos governs no avancen bé, abans d'esgotar els nou mesos, el Govern català presentarà recurs.» Només faltaria! Però qui explicarà al sector que hem perdut nou mesos?

Escoltin-me, els tres punts que vostès suggereixen no resolen res del bàsic. Res. Però, escoltin, els els acceptem —els els acceptem. En el nostre sentit del vot. Els acceptem els tres punts sempre que s'accepti l'esmena i la votació del punt que en la sessió següent haurem de veure. Els els acceptem. Hi votarem a favor, si s'accepta l'esmena.

No tindrè temps, perquè m'ha avisat el president que no tinc tant temps com jo em pensava, perquè ja els he dit que això és un debat alterat. Però convé fer una petita cronologia dels fets. Per què ens trobem en una situació tan lamentable com perquè es renunciï a la defensa de les nostres competències, les vigents, les de l'Estatut vigent, no les d'aquest nou Estatut que estem intentant empenyer entre tots?

Quina és la situació lamentable que obliga a la renúncia de les competències avui vigents? Quin és l'argument?

Escoltin-me, faig una petita cronologia. Amb solitud, i absoluta solitud, Convergència i Unió és l'únic partit que demana la retirada del Decret Llei «de medidas urgentes de liberalización», del juny del 2000, del Partit Popular. I el Govern socialista, que ho hauria pogut fer, ara diu: «Res de res.» Ho hauria pogut fer? No el retira. Res de res.

En plena negociació de la «Llei Montilla»: esmena a la totalitat presentada per Convergència i Unió. Senyors i senyores diputats, qui la vota, aquesta esmena a la totalitat? Convergència i Unió, el Partit Nacionalista Basc, el BNG. Qui hi està en contra? Qui vota en contra? El Partit Socialista, el Partit Popular, Esquerra Republicana i Coalició Canària.

Finalment, expliqui vostè, si pot, perquè jo no puc, què coi passa al Senat? Jo no sóc capaç d'explicar-ho! —no sóc capaç d'explicar-ho! El que sí que és evident, senyor diputat, és que al final el que acaba passant és que s'aprova una llei amb els vots favorables del Partit Socialista, Esquerra Republicana i Coalició Canària. La «Llei Montilla» s'aprova en aquestes circumstàncies.

El vicepresident primer

Senyor Pujol, se'ns ha acabat el temps...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Acabo, president. Tot plegat..., tenia una opció possible, francament. Francament penso que encara la té, i és l'opció de dir: «No hi ha res que interfereixi que el Parlament pugui fer la seva feina i el Govern continuï» —ja hauria pogut començar molt abans, però que, en tot cas, continuï— «fent la seva.» Res interfereix que el Parlament presenti el seu recurs; si fa falta ja el retirarem si les negociacions del Govern català i el Govern espanyol prosperen en bon sentit.

En tot cas, els vull dir que aquesta és el suggeriment de Convergència i Unió, amb un procés absolutament lamentable, que ha alterat el debat, i espero que aquest

debat el puguem continuar en el punt de l'ordre del dia de la sessió que entenc que ve ara a continuació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup Parlamentari entenem, doncs, que aquesta Proposició no de llei el que fa és resoldre, com molt bé ha dit el company socialista..., el que fa és resoldre les discordança entre la Llei estatal i la Llei catalana. No repetiré el que s'ha dit.

Des del nostre Grup entenem que el que es busca amb aquesta Proposició no de llei és una voluntat de diàleg amb el Govern central per arribar a l'entesa; en segon lloc, un consens màxim entre els diferents grups parlamentaris, hi insisteixo, entre els diferents grups parlamentaris, escoltant la Taula Social del Comerç, i en tercer lloc, cal esgotar totes les vies negociadores abans d'interposar recurs.

Creiem, des del nostre Grup Parlamentari, que cal evitar una indesitjable situació de conflictivitat institucional i d'inseguretat jurídica. Cal tenir en compte que l'eventual interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat per part del Govern central comportaria la immediata suspensió de la vigència del nostre IAE. Aquest efecte automàtic no es produeix, en canvi, en els recursos interposats pel Govern de la Generalitat o pel Parlament de Catalunya respecte a les lleis estatals.

Entenem, des del nostre Grup Parlamentari, que el que és important és que es mantingui la vigència de la Llei catalana en aquests nou mesos de negociació que hi haurà amb l'Estat.

En reunions que hi ha hagut entre els diferents grups parlamentaris i la Taula Social del Comerç, el que ha preocupat, i molt, el sector del comerç és crear una situació d'inestabilitat, aixecar polseguera, boira, confusió. I és a partir d'aquí que neix aquesta Proposició no de llei.

Aquesta Proposició no de llei, senyor Pujol, vol claredat, estabilitat, tranquil·litat, claredat... Aquest sector, creiem, des del nostre Grup Parlamentari, que s'ho mereix, i molt. Això és seguir el model català de comerç que entenem nosaltres.

Nosaltres entenem, doncs, que el Govern no renuncia a res, i el que es fa avui amb aquesta Proposició no de llei és validar un acord del Govern d'ara fa uns dies.

Respecte al DOGC de què vostè parlava, és evident que aquesta Proposició no de llei es va presentar el 4 de març. Doncs, bé, avui és 17 de març, i durant aquest temps, la conselleria ha anat treballant, ha fet la feina ben feta. I és en aquest sentit que avui ja podem dir —que vostè no ho ha llegit— que, pel que fa al primer punt, a la creació d'aquesta comissió bilateral..., podem ja anunciar que finalment es crearà; s'ha arribat a un acord amb l'Estat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I acabo. Entenem, entenc, senyor Pujol, que en certes qüestions val més estar aproximadament en el cert que exactament equivocat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Diputades i diputats, sincerament estic sorprès. Nosaltres, jo crec que podem enraonar amb molta tranquil·litat, perquè ja avanço que no donarem suport ni a aquesta proposta alternativa que presenta el tripartit a la interposició de recurs davant el Tribunal Constitucional, ni tampoc donarem suport a la interposició del recurs davant del Tribunal Constitucional que planteja Convergència i Unió.

Estic realment sorprès perquè, al nostre entendre, l'únic que vol fer el tripartit... –i estem enraonant d'una llei que es va aprovar, i el Partit Popular no li va donar suport, al Congrés dels Diputats, és evident, per diferents motius, que aquí sí que vam donar suport a la Llei catalana–, evidentment, el que pretén és simplement un efecte dilatori. El que pretén, simplement, és guanyar temps. El que pretén és, simplement, esperar a veure si efectivament aquest Estatut d'autonomia s'aprova i, efectivament, es pot trobar una solució a un problema real que es té, des de fa molt temps, que vostès plantegen des de fa molt temps, amb totes aquelles lleis que el Govern de l'Estat les ha plantejat en base a l'article 149.1.13, de si tenen competència a fer-la o a no fer-la.

Deia el senyor Bernardo Fernández, deia: «Què podem fer? Hem de preservar el recurs d'inconstitucionalitat; hem d'aprofitar la modificació de la Llei orgànica.»

Deia el senyor Alfons Quera: «Hem de dialogar.» Però dialogar què més? Vostès, senyors d'Esquerra Republicana, podrien haver dialogat en el moment d'aprovar la Llei el Govern central. No tenen majoria, ho ha dit molt bé el senyor Pujol. I vostès..., evidentment, els senyors de Convergència eren conseqüents, i van dir: «No hi donem suport perquè és inconstitucional.» Vostès, no; vostès van donar suport al Partit Socialista en la Llei. No ho entenc. Dialogar el què?

És que, sincerament, la proposta que fan és del tot incongruent, inconsistent; no té cap sentit. Escolti, el punt primer –el punt primer– és que és una cosa aberrant. El punt primer el que diu és: «Anem a negociar.» Efectivament, si ho poden fer. L'únic que han de fer és modificar la Llei.

Nosaltres, després, quan enraonem del recurs, ja explicarem quines incongruències hi han de la Llei nostra amb la Llei de bases de l'Estat. Ja les explicarem. Ja les vam denunciar; ja ho vam avisar, que això passaria. Però tenen un nou mecanisme, que és arribar a acords, modificar la Llei, fer una proposta de resolució de canvi de llei al Congrés dels Diputats i intentar a veure com poden solucionar aquest problema.

Però, clar, plantejar-se o reservar-se fer un recurs. Fer un recurs de què? Però si el recurs d'inconstitucionalitat el fessin en base al Dictamen, com l'enfocaran? El Govern, com enfocarà aquest recurs? Expliquin-m'ho; és que no ho sé. Perquè el Dictamen el que diu és que la Llei no pot existir, perquè envaeix competències de la Generalitat de Catalunya.

Quin argument tindrà el Govern de la Generalitat a l'hora d'esgrimir el recurs davant el Tribunal Constitucional? Quin argument? Si es basa en el Consell Consultiu, si es basa en el Dictamen del Consell Consultiu és: «Retirin la Llei; envaeix competències.» Escolti, el Dictamen és així de clar.

Per tant, què hem de dialogar? No té sentit. Vostès haurien d'haver pensat una proposta que digués: «Escolti, nosaltres anem a negociar amb el Govern central per esmenar la Llei, millorar-la, hi han els procediments reglamentaris per fer-ho, i, el recurs, no el plantejem.» Que és incongruent? És clar, que ho és, evidentment, només faltaria!

Estem en una pel·lícula ja molt coneguda, en la qual el Govern de l'Estat ha regulat moltes lleis en base a aquest article, el «denostat» article 149.1.13, en la qual hi som els mateixos actors, tots els d'aquí, els grups parlamentaris, Partit Popular, Convergència i Unió, i vostès. I hi han uns actors que han canviat de paper. Nosaltres no hem canviat; nosaltres mantenim el nostre posicionament: votarem en contra. Els senyors de Convergència, igual que nosaltres, coherentment, votaran en contra. I vostès, que abans tan entusiastament votaven a favor d'aquests recursos contra el Govern del Partit Popular, ara què? El senyor Montilla..., què els ha dit el senyor Montilla? «Ull, anem amb compte, que, si no, seré jo qui interposi un recurs.» Per tant, escoltin, després ja ampliarem això.

Evidentment, nosaltres no hi donarem suport perquè no té cap tipus de sentit. I ho diem des de la legitimitat que nosaltres no hi tenim cap interès: no donem suport ni a vostès ni a ells. Entenem que la Llei és legítima, i ho és, de constitucional. Que, efectivament, aquesta Llei s'hauria de modificar per adaptar-se a la nostra o potser la nostra a la seva? Això, ho haurem d'analitzar. Després reiteraré el discurs que vaig fer aquí, davant d'aquesta cambra, ja avisant d'aquesta problemàtica. I és real, és això.

I, per tant, després, si de cas, ja explicaré els motius, però, evidentment, nosaltres no hi donarem suport, amb els arguments que, simplement, serà un problema per a vostès si no arriben a acords, serà un problema per a vostès, perquè no sé com faran el recurs davant el Constitucional, amb quins motius el faran.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula el senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, nosaltres ens sentim plenament representats tant en les

paraules del senyor Fernández com en les del senyor Quera, i, evidentment, el nostre sentit amb relació a la Proposta de resolució serà, evidentment, com es poden imaginar, a favor.

Es persegueix un total consens, i és més, hi ha un pacte que no entenem per què ara no es té per què no mantenir; si el pacte era bo abans, igualment de bo ha de ser ara. I, en tot cas, el que nosaltres plantegem o el que nosaltres pensem és que la proposta que es planteja aquí és perfectament coherent, fins al punt que, com bé deia el senyor Pujol, en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia d'avui ja es publica que la Comissió Bilateral de Cooperació Administració de l'Estat - Generalitat de Catalunya ha iniciat les negociacions, ha designat un grup de treball i ha comunicat aquest acord al Tribunal Constitucional.

I ens fem ressò de la preocupació que la Taula Social de Comerç tenia en el sentit que sempre que sigui possible no s'esgoti aquest termini de nou mesos. En aquest sentit, fem nostre el prec, i per poc que es pugui s'ha de donar celeritat a aquestes negociacions i resoldre aquests punts de disconformitat.

Pel que fa a la reserva del recurs d'inconstitucionalitat, el representant del Partit Popular no entenia per què aquesta reserva. Doncs bé, jo li haig de dir que és inherent, la reserva, ho comporta el fet que es convoqui aquesta Comissió.

I dit això, res més, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Pot pronunciar-se sobre l'esmena el senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Senyor Llobet, miri, d'efecte dilatori, cap ni un. No, no anem per aquí, eh? El que passa és que hi han uns articles. Jo li ho explico, però si vostè no se n'ha assabentat... És cert que ja s'ha creat la Comissió i que a principi d'abril comencen a treballar. Però són concretament els articles, que podrien ser inconstitucionals: 3.2, 3.3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 5.3 i 5.4. Per tant, es tracta d'arribar a acords, a solucions, a modificacions, si

calen, d'aquests articles. Això no és tan difícil, no és tan difícil d'entendre, eh?

I pel que fa a la intervenció del senyor Oriol Pujol, molt forta però molt correcta, dir-li que jo sempre, senyor Pujol, sempre he cregut en els governs de Catalunya, perquè els governs de Catalunya sempre han sigut el meu Govern, han estat el meu Govern, encara que jo no els hagi votat. Per tant, els governs d'abans eren el meu Govern i el d'ara també. I tinc plena confiança amb el que diu el Govern. I el Govern diu que, si les coses no van bé, presentarà recurs. I jo em crec el Govern. Suposo que vostè també ho hauria de fer.

I el model, el model que compartim és el model de comerç, sens dubte, però no compartim la gestió que vostès van fer. No es confongui: el model sí, la gestió no. I no s'oblidi mai –no s'oblidi mai– que la política de comerç de veritat, de veritat, es fa des dels ajuntaments. I als ajuntaments, gairebé el 80 per cent de la població està governada per gent d'esquerreres. Per tant, la política veritable de comerç es fa des dels ajuntaments.

Per tant, senyor Pujol, senyors de Convergència i Unió, els demano una vegada més que per responsabilitat, si us plau, retirin la seva esmena, votin favorablement i després retirin el recurs d'inconstitucionalitat. Una altra cosa, si m'ho permeten, seria perjudicar seriosament el sector i fer coses que prefereixo no esmentar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Proposta de resolució.

Comença la votació.

La Proposta de resolució per la qual s'insta el Govern a qüestionar la constitucionalitat de la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials, ha estat aprovada per 68 vots a favor i 49 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i vuit minuts.

SESSIÓ NÚM. 49

La sessió s'obre a un quart de vuit del vespre i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació i els consellers de Justícia i de Treball i Indústria.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials (tram. 212-00012/07). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 17264). Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials (tram. 212-00012/07)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 1/2004, del 21 de desembre, d'horaris comercials. Presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament. Té la paraula per defensar la Proposta l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, a efectes estrictament d'acta, del que seria l'acta d'aquesta sessió, caldrà tenir present el debat de la Proposició no de llei que acabem de veure. Si no, altrament seria difícil seguir i poder lligar exactament el fil argumental de tot això que afecta el tema de la necessitat o no d'interposar recurs d'inconstitucionalitat a l'anomenada «ley Montilla». Bé, accepto el suggeriment que m'ha fet una diputada, que segur que m'estima i m'aprecia molt, i diu: «Oriol, no cridis tant, no cridis tant.» Bé, és part, és part de la passió (*veus de fons*) i d'entendre que aquí està passant alguna cosa grossa, i d'entendre que està passant alguna cosa grossa.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, en tot cas, suggerim presentar aquest recurs, i jo entenc que caldria exposar –quelcom que jo crec que és bastant innecessari– quina és la necessitat última d'aquest recurs. La necessitat última d'aquest recurs és defensar el model català de comerç, que poc o molt, de tant definir-lo i de tants anys que fa en parlem, és perfectament sabut. És aquell concepte estratègic, eh?, és aquell concepte que considera que és estratègica la distribució per a un país, tant per a l'economia productiva

com per a l'estructuració d'una determinada forma de vida als pobles i ciutats del nostre país.

No tots els partits polítics d'aquest Ple el comparteixen amb igual magnitud. Però sí que és veritat que es va produir un ampli consens en la Llei catalana de comerç, amb relació a això. Però en última instància, no només defensem això. En última instància, també, el que estem defensant, i es posa a votació avui, és quin nivell d'autogovern defensem cada un de nosaltres per a la Generalitat i, en definitiva, per al Govern de Catalunya.

Ja he dit abans que la Proposició no de llei ha alterat el debat. Els possibilita, a alguns de vostès, fugir d'estudi. S'empararan en la Proposició no de llei que s'acaba d'aprovar per no haver-se de sotmetre finalment i de veritat al fons de l'os, al moll de l'os, en aquest cas, clarament, del que suposa la Proposta de Convergència i Unió amb relació al recurs.

Abans he fet una molt petita cronologia, exactament, dels fets, amb relació a les votacions, amb relació fins i tot a les declaracions, eh? Declaracions de destacats membres, per exemple, d'Esquerra Republicana amb relació al seu suport al recurs d'inconstitucionalitat que avui defensem. Però voldria fer menció, perquè algun diputat hi ha fet referència, estrictament a la cronologia del que va passar amb relació al Consell Social del Comerç celebrat aquí, al Ple del Parlament –no al Ple del Parlament, però sí en dependències del Parlament–, el dia 4 de març.

El dia 3 de març rebem, a proposta del Govern i a proposta, entenc, dels tres grups que han signat la Proposició no de llei, cinc pactes, que els vull mencionar. Els tinc per escrit, els puc ensenyar a qui faci falta, però són cinc pactes. Això passa el dia 4 de març, senyors. El primer diu: «Votarem tots, les quatre forces polítiques, a favor del recurs d'inconstitucionalitat», primer pacte. Segon pacte: «Acordar conjuntament la modificació de la "ley Montilla", i fins i tot s'adjunta l'annex on se suggereix la modificació de la "ley Montilla".» Tercer pacte: «Acció conjunta de les quatre forces polítiques al Congrés de Diputats.» Quart pacte: «Si fes falta i això prosperés adequadament, retirar el recurs d'inconstitucionalitat que avui suggerim d'aprovar.» I cinquè pacte: «Blindar les competències en matèria de comerç en el nou Estatut.»

Això passa el dia 3, i el dia 4 resulta que el que ens trobem sobre la taula, en aquest Consell Social del Comerç, és la proposta de Proposició no de llei que abans s'ha aprovat. Sorprenent, francament sorprenent. Passar, d'un dia a l'altre, de defensar votar el recurs a, l'endemà, senzillament demanar-li a Convergència que el retiri, demanar-li al Parlament de Catalunya que renunciï a la seva competència i al seu marge de maniobra. La sorpresa és francament gran, i potser per això ve part de la meua, per entendre'ns, vehemència oral.

Alguns diuen: «Us quedareu sols, defensant això.» Escolti, ja ens hem quedat sols durant molt temps, defensant aquest model català de comerç. Políticament podem estar sols. No estic tan segur que el sector no estigui amb nosaltres. Però la sorpresa és gran, no perquè ens quedem sols, que crec que no ho estem, sinó perquè un s'ha d'acabar preguntant: «Escolti'm, vostès

s'han llegit el Dictamen del Consultiu?» És una pregunta: «Vostès s'han llegit el Dictamen del Consultiu?» En tot cas, potser ja respondran...

Davant del dubte que m'exposen, jo els menciono tres aspectes molt claus, terriblement claus. El 4.3 és suficientment democràtic com perquè això sigui un dictamen aprovat pel Consell Consultiu. Un primer aspecte diu: «L'Estat no disposa del títol competencial per regular temes tan concrets.» O bé un altre aspecte que diu: «L'excés de minuciositat de la "ley Montilla" deixa sense marge de competència les comunitats autònomes», per exemple, amb el nombre de diumenges que poden obrir, amb les hores que poden obrir els diumenges i els festius, amb els metres quadrats que poden tenir i no poden tenir els establiments que tenen llibertat total d'horaris o amb la consideració que han de tenir les botigues de conveniència. O bé un tercer punt, el més contundent del Dictamen, aprovat per 4 a 3 –i aprovat per 4 a 3–, que diu que «la consideració de "bàsica" és del tot inconstitucional». La consideració de «bàsica» que fa, en la seva disposició final primera, la mencionada «ley Montilla».

Escolti'm, això, per nosaltres, és una gran sorpresa. Gran sorpresa, com a mínim, amb relació a algunes formacions polítiques que seuen aquí, en aquest Ple, i que a més a més es vanaglorien de no renunciar a la defensa de les competències de Catalunya.

Recordar, a més a més –i això forma part de la reforma del Tribunal Constitucional que es va aprovar l'any 2002–, que és perfectament possible que en paral·lel el Parlament de Catalunya actuï amb concordança i sense col·lisió en allò que avui està fent el Govern de la Generalitat amb relació a la negociació amb el Govern espanyol. Són facultats absolutament independents. No poden fer-li entrar la por, al sector, que, si el Parlament aprovés alguna cosa, la negociació possible amb el Govern espanyol quedaria trencada. Això no ho poden fer.

Tot indica que cal presentar el recurs. Ara, els haig de ser franc. Les temences que jo..., i les sospites que jo podia tenir, es converteixen en certes. En el fons, no els deixen presentar..., votar a favor del recurs. Ja ho he dit abans, senyor conseller, no els deixen votar a favor. El Govern socialista de Madrid no pot tolerar que la seva primera llei tingui un recurs al Tribunal Constitucional precisament provinent d'aquest Ple, d'aquest Parlament. No ho poden permetre. I vostès, i sobretot Esquerra Republicana, se sotmeten a aquesta decisió. Vostès s'hi sotmeten.

I deia el portaveu d'Esquerra Republicana, amb relació a la Llei del conseller primer, que es debatia aquest matí: «En cap cas es pot fer una cessió de sobirania!», replicant una contradicció mal entesa, a un diputat de Convergència. «En cap cas es pot fer una cessió de sobirania. El que té valor és el que es diu i el que es fa aquí.» «El que té valor és el que es diu i el que es fa aquí.» Perfecte, ja ho veurem. Sotmetrem a votació aquest recurs. Veurem si el que té valor, eh?, finalment, és prou coherent amb el que s'ha vingut dient any rere any.

Francament, deixin-me que els digui també: aquesta no havia de ser la cambra, la institució sobre la qual pivo-

tés tota la política catalana? No eren aquestes, les paraules del president de la Generalitat de Catalunya a l'inici d'aquesta legislatura? «Aquesta serà la cambra que realment farà la política del país.» No era aquesta? I resulta que ens estan demanant que hi renunciem. Senyor diputat, vostè ens demana que renunciem al marge de maniobra que té aquest Parlament, de presentar el recurs.

No em vull allargar molt més, però hi han algunes coses a dir, i ja he dit abans que, per a pena nostra, el debat vostès l'han alterat.

Però cal fer alguna reflexió al voltant de l'Estatut. Ja em diran com ho expliquem, això. Que algú m'expliqui com ho expliquem. L'Estatut vigent, no el nou, l'Estatut vigent ja determina que les competències en comerç interior són exclusives del Govern de Catalunya; ja ho determina. I per sort de tots, sembla que la ponència conjunta, de què tots els grups i alguns diputats avui presents en formen part, ja va assolir un ampli acord amb relació a la definició que en matèria de comerç hauria d'haver-hi en el nou Estatut. Si això és així, no deu ser, tot plegat, el que està passant avui, premonitori del que pot acabar-li passant al nou Estatut? Pot ser-ho o no pot ser-ho? (*Remor de veus.*) Moltes declaracions, moltes paraules, molts escrits, fins i tot acords, però resulta que després, de veritat, de veritat, al moment de defensar-ho, no defensem ni el que avui tenim –no defensem ni el que avui tenim! Algú ens creurà? (*Remor de veus.*) Algú ens creurà, quan resulta que sense defensar el d'avui pretenguem posar-nos d'acord i defensar el de demà? Ens creurà algú? Podrà el senyor Zapatero complir els seus compromisos amb relació a acceptar aquell Estatut que surti del Parlament de Catalunya, quan resulta que no està acceptant ni el vigent, perquè ens està demanant que retirem el recurs (*veus de fons, algú diu: «No»*), i han aprovat una llei, la «ley Montilla», que és clarament invasora de competències, com així ho determina el Consell Consultiu?

Ho repeteixo, tot indica –tot indica– que cal presentar el recurs. Ja fa temps –i ho estem dient– que aquí, ja, els partits polítics s'estan, avui en dia, ja fa uns quants dies, traient la careta. Hi han diferents observacions que això ho manifesten.

Clarament, primera observació: qui, realment, vota la Llei a Madrid? Aquesta Llei que avui ens té aquí reunits –i algú pot pensar que fins i tot perdent el temps–, qui, realment, la vota? Ho repetiré dues vegades, per si no queda clar: la voten el Partit Socialista, Esquerra Republicana i Coalició Canària. Ho repetim? (*Veus de «Sí!»*.) El Partit Socialista, Esquerra Republicana i Coalició Canària. (*Veus de fons.*) No, no, no em fa falta una altra vegada, perquè... I qui vota contra l'esmena a la totalitat? Qui diu: «No, no, no hi ha invasió de competències»? Qui vota contra l'esmena a la totalitat de Convergència i Unió? Ho repetirem també dues vegades: el Partit Socialista, el Partit Popular, Esquerra Republicana i Izquierda Unida. (*Remor de veus.*) Escolti'm, algú s'està traient la careta. Hi han missatges que només arriben a base de repetició, i vostès el que pretenen és que se'n parli poc i de forma alterada. Ho repetirem tantes vegades com faci falta.

Una altra observació que els vull fer amb contundència. I lamento dir-ho, perquè això, jo pensava que no passaria, jo pensava francament que tot això no passaria. Però finalment, només serà Convergència... Diguin-me vostès, si poden, diguin-me una llei que Convergència i Unió hagi votat a Madrid, que després el Consultiu dictaminés que envaïa competències. No ho pregunto als senyors i senyores de Convergència i Unió. (*Rialles.*) Me'n poden dir una, si us plau? Em poden dir una sola llei que, votada per Convergència i Unió a Madrid, després el Consultiu dictaminés que envaeix competències? (*Remor de veus.*) Me'n pot dir una, senyor..., que després el Consell Consultiu, senyor diputat, dictaminés que envaeix competències?

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, un moment...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Veig que el nivell de...

El vicepresident primer

Un moment, senyor Pujol... Senyor Pujol, un moment. Recordo que aquesta forma d'adreçar-se és una retòrica parlamentària, però no fa falta que responguin a les qüestions que formula el senyor Pujol, almenys des dels seus escons. (*Rialles.*) Segueixi, senyor Pujol, si us plau.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Celebro que hagi passat de la suposada ira a la gràcia. En tot cas, gràcia, gràcia, finalment, a mi, molta, molta, no me'n fa, perquè hi ha una darrera observació que ajuda a entendre que alguns partits polítics s'estan traient la careta, que és l'estil de fer política del Partit Socialista.

Es pot dir amb tota tranquil·litat des d'aquí mateix, fa encara no deu minuts, que, si s'aprova el recurs d'inconstitucionalitat «per mimetisme» –ho he entès bé, no?–, podria ser que per mimetisme el Govern espanyol interposi un recurs contra la Llei catalana? Es pot dir això? –es pot dir això? Per mimetisme, resulta que un govern... El Parlament de Catalunya, en atribució de les seves competències, decideix presentar un recurs perquè hi ha un dictamen del Consell Consultiu que determina que hi ha una invasió clara de competències; resulta que el Govern espanyol, per mimetisme... Podria ser que això fos el xantatge real? O podria ser que fos senzillament una forma, una capacitat oratòria –que la hi reconec– de fer por al sector?, podria ser? (*Veus de fons.*) Podria ser. Doncs em sembla molt malament, francament.

Si això fos així, si és senzillament per mimetisme, algú s'haurà de preguntar quin suport està donant a altres formacions polítiques com perquè, senzillament, per mimetisme, per fer por, en el fons probablement fins i tot per acabar fent un cert xantatge, es pugui dir que, si el Parlament de Catalunya interposa recurs, el Govern espanyol també n'interposarà.

Aquest matí –i acabo–, el diputat de Convergència i Unió, el conseller Homs..., no, el conseller Homs, no,

el Quico Homs, que algun dia serà conseller (*rialles*), recordava a un que potser no serà mai conseller (*remor de veus*), recordava a un que no serà mai conseller unes paraules del president Tarradellas, i deia: «En política no es pot fer el ridícul.» Els suggereixo, com a mínim a aquells que suposadament han alçat la bandera de la coherència, que no facin el ridícul. Suggereixo com a mínim a Esquerra Republicana que no faci el ridícul, no entri en un profund procés d'incoherència, no es desdiguei de les paraules dites públicament per part d'alts càrrecs de la seva formació, reconsideri la seva posició i voti a favor d'aquest recurs.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Veus de «Molt bé!»*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández.

El Sr. Fernández Martínez

Senyor president, de l'escó estant, si m'ho permet, per brevetat de temps. Jo podria sortir a la tribuna i tornar a utilitzar tots els arguments d'abans i una mica més; però suposo que els diputats i diputades m'ho agrairan, si em quedo a l'escó i dic que el mateix que podia dir abans és el mateix que podia dir ara, els arguments d'abans són tan vàlids abans com ara. Per tant, no hi ha raó objectiva, segons el meu criteri, de continuar aquest debat.

Però deixi'm que li faci almenys, senyor Oriol, una observació. Vostè ens ha atacat, ens ha dit que quantes lleis que havia aprovat Convergència i Unió s'havien portat al Consultiu, no sé què, no sé què més... No ho sé; sincerament li ho dic, no ho sé. Però sí que sé una cosa i li vull dir una cosa, i és que el que sí que sé és que vostès van donar i van rebre suport a un govern que ens va portar a la guerra i que va atacar sistemàticament Catalunya. (*Forta remor de veus.*)

Res més, i moltes gràcies.

(*Veus de «Molt bé!»*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau... Senyores i senyors diputats, prosseguim l'ordre del dia del Ple. Té la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

(*Pausa.*) Un moment, senyor Vigo, un moment. Si us plau... Té la paraula, senyor Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, llàstima que s'acabi el Ple, eh?, perquè ara ens començàvem a divertir tots. (*Rialles.*) Bé, el primer que he de dir és que és difícil arribar a aquest nivell, eh?, és molt difícil arribar a aquest nivell de demagò-

gia que s'ha fet avui aquí. Perquè, miri, l'histrionisme pot ser el que vulgui, i la passió també. Ara, les falsedats, encara que es diguin amb passió i amb total histrionisme, continuen sent falsedats. Perquè vostè aquí ha fet un exercici, no només de demagògia: de tergiversació del que està fent actualment aquest Govern, perquè dir que a aquest Govern li tremola el pols per presentar un recurs contra el Govern de l'Estat, quan ja n'ha presentat uns quants; venir aquí a dir que això posa en perill el model comercial català, quan tot el sector precisament està en contra d'aquesta interposició de recurs ara... Perquè ara sí que posa en perill la Llei catalana de comerç, aquest recurs.

Miri, tot i estar d'acord amb el contingut del Dictamen del Consell Consultiu, que ens l'hem llegit –i molt bé, per cert–, la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, en aquests moments i per aquesta via, només aportaria més dificultats per trobar la solució desitjada per resoldre el conflicte entre les dues lleis d'horaris comercials. Així ho entenem i així ho ha manifestat el mateix sector, aquest sector que vostè tant reclamava, la Taula Social del Comerç. I almenys el nostre Grup no té cap interès a tensionar una situació que se'n en podria anar de les mans. Perquè, si alguna virtut té aquesta interposició de recurs que vol vostè que avui s'aprovi aquí, és que posa en perill la Llei catalana d'horaris comercials; és que la posa en perill. Perquè el que no ha fet vostè és explicar-ho tot, no ho ha explicat tot. Simplement ha fet un poti-poti i un mixt estranyíssim parlant de «quina llei han votat vostès?»...

Guaiti, vostès, per començar, sí que han votat lleis que laminaven les competències catalanes. Durant set anys seguits –set, un rere l'altre–, van votar els pressupostos de l'Estat del senyor Aznar. (*Veus de «Molt bé!»*) I aquests eren uns pressupostos que anaven a favor del país? (*Remor de veus.*) I ara surt aquí...

El vicepresident primer

Si us plau, senyors diputats...

El Sr. Vigo i Sallent

...i espera que li contestem si hem votat mai cap llei que anés en contra del país. No ho sé, faci-s'ho mirar, eh?

Miri, això provocaria una situació de conflicte institucional i d'inseguretat jurídica, amb creuament de recursos, que finalment el que provocarien seria que el marc normatiu vigent fos el de la Llei d'horaris estatal i no el de la Llei d'horaris comercials de Catalunya. Això és el que voldrien vostès, perquè el que els interessa aquí no és la solució del problema: és la conflictivitat, és el partidisme; això és el que els interessa. Perquè entenem que el manteniment d'interposar recurs, tot i la voluntat en contra del sector –la voluntat en contra del sector– i tot i haver iniciat un procés de diàleg amb voluntat d'entesa per part dels dos governs, ho veig més com un posicionament estratègic en línia de la voluntat de tensionar encara més la política d'aquest país i voler posar el caos damunt de la taula de qualsevol problema solucionat.

No és la nostra voluntat. Miri, nosaltres optem per ser constructius, per ser responsables, per tenir seny, per

seguir fent del diàleg i la negociació, i no del conflicte, el centre de la nostra activitat política.

Miri, l'ordenament jurídic ens atorga la possibilitat de resoldre els conflictes que es produeixen –i aquí ve l'explicació de tot plegat– de tres maneres, bàsicament: una, lògicament, és la interposició de recurs per part del Parlament; una altra seria la interposició de recurs per part del Govern de la Generalitat, i l'altra –i la que entenem que és més assenyada en aquest moment– és la via de la negociació mitjançant la Comissió Bilateral de Cooperació i la voluntat de les parts de trobar una solució; negociació, per altra banda, que ja s'ha iniciat a hores d'ara –la setmana passada, sense anar més lluny.

Totes poden donar el seu fruit, però jo crec que, amb el diàleg que s'ha tingut amb el sector i optant per aquesta via per no posar en perill la Llei catalana d'horaris comercials, el que estem fent és dilatar en el temps la resolució definitiva, que vostè sap que és la definitiva, del blindatge de competències a través del nou Estatut de Catalunya. Perquè aquí rau el problema, aquí rau veritablement el problema, perquè, mentre hi hagin lleis de base de l'Estat que puguin laminar les nostres competències, això no es resoldrà mai, i aquesta és l'arrel del problema, aquest és el problema de fons. I, això, ho sap el sector, i ho saben vostès, i no ens vinguin a donar lliçons a nosaltres de model de comerç català, que vam haver, nosaltres, en la passada investidura, de posar com a condició de la nostra abstenció la Llei de l'impost de grans superfícies. Qui la va promocionar, aquesta Llei?

Miri, nosaltres no renunciem a presentar recurs. No vingui aquí a dir la falsedat que nosaltres renunciem a presentar recurs, perquè no és veritat –no és veritat. Nosaltres diem que, si després d'aquest diàleg que hi ha d'haver amb el Govern de l'Estat no arribem a cap acord, el Govern de Catalunya es veurà obligat a interposar recurs contra els articles 3.2, 3.3, 4.1, 4.2, 4.3, 5.1, 5.2, 5.3, 5.4 i la disposició addicional transitòria. I això ja està fet –això ja està fet. I, per tant, no es pot venir aquí, a pujar aquí dalt i dir que no defensem les nostres competències i no defensem el model, quan s'ha dit clarament que, si no s'arriba a un bon acord, s'interposarà recurs. Per què ve aquí a dir una cosa que no és certa?

Per tant, ja a hores d'ara tenim la garantia que aquesta Llei es recorrerà en els termes que recull el Dictamen del Consell Consultiu. Es diu: «sempre que no s'arribi a un acord dialogat», que és el que vol el sector. I, escolti, per nosaltres la veu del sector sí que és important. La veu del sector és la més important, perquè són els que s'hi juguen el pa i el calaix.

L'ha escoltat, vostè, el sector? Els ha preguntat què volen? Els ha explicat què representaria posar un recurs ara? L'anul·lació de la Llei catalana d'horaris comercials possible els ha explicat què representaria? Doncs que entraria en vigència la Llei estatal que tant li agrada a vostè! Això no els ho ha explicat! Si cinquanta diputats del Grup Parlamentari que dóna suport al Govern de l'Estat podrien interposar recurs d'inconstitucionalitat i no ho fan, quin sentit tindria que donéssim suport a la interposició del recurs els diputats que donen suport al Govern de Catalunya? Quin sentit tindria, això?

Miri, avui toca fer un exercici de sensatesa i donar suport a la via del diàleg, de la negociació entre dos governs, que serà transitòria. Ho necessita el nostre comerç, ho requereix l'aplicació sense entrebancs de la Llei catalana, que emana de la voluntat d'aquest Parlament, i és l'acció política d'aquesta conselleria.

Escolti, mai com ara hi havia hagut una actuació com la de la conselleria de Comerç en totes les disciplines. O és que no se n'ha assabentat, vostè, del que fa el Departament per la normalització lingüística a Lleida? (*Remor de veus.*) No, perquè acusaven aquí gairebé com si aquest Govern no fos nacionalista, o aquest Departament. O no se n'ha assabentat, vostè, de què fa per controlar la gent que no compleix la Llei d'horaris comercials? No ho sap? Miri, fa el que vostès no van fer en vint-i-tres anys. (*Forta remor de veus.*) Fa això –fa això. I no es pot venir aquí des de la responsabilitat que han tingut vostès aquests vint-i-tres anys a fer un exercici de cinisme polític, eh? (*Forta remor de veus.*) quan vostès el que han fet és no arreglar durant aquests vint-i-tres anys el que aquesta conselleria fa ara. (*Forta remor de veus.*) Això és el que és realment greu. Què es pensen, que la gent no té memòria o què? Si fa tres dies que governaven vostès! I, a nosaltres, ens volen donar lliçons d'això? (*Forta remor de veus.*)

Miri, el que sí que sap el sector –el que sí que sap el sector–, la Taula Social del Comerç, les associacions, tota la gent implicada en el sector del comerç, és que aquest recurs d'inconstitucionalitat, presentat d'aquesta manera, en aquests moments, tan inoportú, el que fa és posar en perill la Llei d'horaris comercials catalana. Això sí que ho sap, i això no ho ha dit, vostè. I, per tant, aquest Govern i els grups parlamentaris que li donen suport opten per la via del diàleg, i si en sis mesos això no s'ha arreglat hi ha el compromís exprés de la conselleria del Govern que s'interposarà un recurs. Per tant, no vingui a dir aquí que no interposarem cap recurs. No és veritat –no és veritat. Aquest Govern defensarà fins a les últimes conseqüències les competències de Catalunya, i ho farà com ho ha fet sempre, sense histrionismes, sense demagògia, sense comèdia, sense teatre, parlant amb el sector, eh?, i, sobretot, estant al seu costat dia a dia, que és el que fa aquesta conselleria, que és el que fa el conseller Huguet.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle i forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. Senyor... Si, us plau –si us plau. Senyor Pujol, per què em demana la paraula?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, per contradiccions flagrants.

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un minut.

El Sr. Pujol i Ferrusola

No, no el necessitaré, no necessitaré ni ben bé ni un minut. Senzillament per dir: qui té por d'aquest Parlament? Perquè el que sí que s'acabarà fent –el que sí que s'acabarà fent– és limitar la competència d'aquest Parlament per presentar un recurs.

I, en tot cas, senzillament –senzillament– fer l'observació de no sé qui és que no té memòria. Li sona, això? «Si el recurso se presenta y finalmente el asunto se resuelve con una negociación bilateral entre la Generalitat i el Gobierno, siempre hay tiempo de retirar el recurso.» 6 de març, conseller Huguet, *La Vanguardia*.

(*El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.*)

El vicepresident primer

Senyor Vigo, digui'm. (*Remor de veus.*) Si us plau –si us plau...

El Sr. Vigo i Sallent

Sí, senyor president. Vaja!, jo suposo que el que volia dir és que sempre hi ha temps a retirar el recurs si es resol la situació. Si no, no s'entendria!

Ara, a mi, el que sí que m'agradaria és que, escolti, si la gent ha de prendre la paraula per contradiccions i resulta que no hi ha cap contradicció, potser que establim el dret a rèplica i no fem tanta comèdia.

Gràcies, senyor president.

(*Forta remor de veus.*)

El vicepresident primer

Senyor Llobet, té la paraula en nom del Grup Popular.

El Sr. Llobet Navarro

President, il·lustres diputades i diputats... Senyor Vigo, sincerament li puc ben assegurar que, en nom del meu Grup, no em diverteixo, en absolut, després del debat que tenim en aquesta cambra. Jo crec que, sincerament, presentar un recurs o no davant del Constitucional és alguna cosa més seriosa –és alguna cosa més seriosa– que tot el que es fa ara mateix. Jo esperava, sincerament, dels grups que donen suport al Govern –coincint en el fet que votarem que no al recurs, per qüestions de base diferents– que tindrien arguments més sòlids que no els electoralistes o recordar l'etapa del senyor Aznar. Sincerament, jo crec que, davant d'això, el que demanen a aquesta cambra els ciutadans és més seriositat i no aquestes proclames electoralistes.

Miri, nosaltres –sincerament, jo seré una mica llarg, perquè em sento còmode en el debat, evidentment–, quan la Llei d'horaris de Catalunya..., ja vam advertir durant la Ponència, i ho vam advertir reiteradament, que en la Llei que nosaltres aprovaríem hi havia certs aspectes que es contradieien d'una forma clara amb la Llei que es tramitava al Congrés dels Diputats, i nosaltres mateixos –nosaltres mateixos– vam votar certs aspectes de la Llei aquí a Catalunya perquè no es podien votar allà, perquè la Llei que es tramitava al Congrés dels Diputats, que era una Llei de bases, anava en con-

tra del que nosaltres aquí proposàvem. I, mentre no es digui el contrari, la Llei de bases és superior a la Llei catalana.

Nosaltres en el seu moment ja vam dir: «Som coneixedors d'aquest article.» I més d'una vegada l'hem hagut de defensar, i el defensem. I el senyor Vigo m'ha donat la raó abans, quan he dit jo: «Aquests el que volen és un procés dilatador, per dilatar el temps i esperar a veure si s'aprova el nou Estatut.» No hi arribaran a temps, senyor Vigo, em fa la sensació, em fa la sensació que no hi arribaran a temps.

Ja vam dir en el seu moment que la Llei de l'Estat, en la qual es dicta l'exercici de competències de l'article 149.1.13 de la Constitució, en matèria de bases i ordenació de l'economia..., això ho vam dir quan s'aprova aquí la Llei catalana, i vam dir, i ho vam dir sobretot al Grup d'Esquerra Republicana, els vam dir: «Suposo que vostès saben de quin article enraono», sobretot al Grup d'Esquerra Republicana, que ho deuen tenir molt clar, ho deuen tenir molt present; és aquell article tan injuriat pels ara grups del Govern, que quan l'utilitzava el Govern del Partit Popular es deia, i se'ns acusava, que era una provocació, una intromissió i una vulneració de les competències de la Generalitat, i ràpidament –i ràpidament– demanaven al Consell Consultiu que elaborés l'informe preceptiu per presentar l'escaient recurs. I després els deia: «Bé, i ara què faran?» O arran del fet que com ara és el Partit Socialista qui ha de presentar la Llei, i hem de recordar que governa amb Esquerra Republicana, no s'ha de fer res? Això els ho deia el dia que es presentava la Llei d'horaris comercials a Catalunya.

Senyor Huguet, ens preocupa, vostè, sincerament; deu patir; un patriota com vostè no avalar un recurs contra el Govern central deu ser massa. Sincerament, ho deu passar molt malament.

També els diré una qüestió. En aquell moment ja vam dir, i ho vam dir d'una forma clara –i ho vam dir d'una forma clara–, això recordant..., no sóc Aramis Fuster, ni molt menys, però ja es veia a venir, no? Dic: «Si, a més, tenim en compte que la Llei de bases regula una sèrie de qüestions, que després citaré, i que xoquen amb el que avui s'aprovarà, almenys en aquest moment provoquem una inseguretat jurídica als comerciants a l'hora d'interpretar les normes, com, per exemple, la utilització del format d'autoservei com a regulador de la liberalització d'horaris.» I també deia: «A més, ens trobem que la Llei que es tramita al Congrés manté la regulació de l'article 5.2, on es regula que els establiments de menys de tres-cents metres de venda, de reduïda dimensió, tenen plena llibertat d'horaris, i només l'article 5.3 permet que les comunitats autònomes, per la seva política comercial, ho podran reduir o augmentar només en els establiments d'alimentació i consum quotidià.» I li preguntava: «Què passa amb la resta d'establiments de reduïda dimensió?»

I li recordo, senyor conseller, que ara mateix, en les inspeccions que es fan als comerços, que em semblen molt bé, se'ls ha d'informar del que hi ha ara: hi ha una llei del Congrés, superior a una llei catalana, amb uns buits flagrants per part de la nostra Llei i contradiccions, i, per tant, hi han establiments que tenen tot el dret

a obrir si tenen menys de tres-cents metres quadrats, sempre que no siguin d'alimentació i consum quotidià.

I això és el que han de solucionar. El senyor Fernández ho ha explicat: hi ha una sèrie d'articles per què haurem de presentar un recurs, perquè xoquen, però, evidentment, avui el que hi ha és una llei del Govern central aprovada, i l'hem de respectar, els agradi a vostès o no; a nosaltres sí que ens agrada respectar les lleis, encara que no les haguem votat a favor al Congrés dels Diputats.

Evidentment, el mateix Dictamen del Consell Consultiu ho reafirma –el mateix Dictamen del Consell Consultiu ho reafirma– i diu clarament –i diu clarament– que «els establiments, només Catalunya pot limitar els que són de consum quotidià i d'alimentació.» La resta estan encara, jo crec, amb competència per obrir, amb tres-cents metres quadrats.

De l'exposició que ha fet el senyor Pujol, encara que diferim del contingut, hi ha un punt feble, evidentment, senyor Pujol. Vostès al Senat, i aquí està la premsa, l'1 de desembre, estaven disposats a retirar el veto per negociar. Això és com l'acudit que va fer l'altre dia el president: «O s'està embarassada o no.» Vull dir, si la Llei que s'aprova era inconstitucional, ho era o no ho era. (*Veus de fons.*) No, no, perdoni, aquí, amb data 1 de gener diu: «El Gobierno i CiU ultiman un pacto en la Ley de Horarios Comerciales.» Bé, escolti, però si la Llei..., si vostès avalen el Dictamen del Consell Consultiu i deien i defensaven que era inconstitucional, ho era o no ho era. Per tant, per molt que haguessin pactat certs aspectes, seguia sent inconstitucional. Sí o no? (*Remor de veus.*) Bé, escolti, diferim, però és la realitat. Ho era o no ho era? Bé, nosaltres diem que sí que és constitucional, ho hem defensat sempre, en aquesta Llei i en unes altres, i ho seguim mantenint ara, independentment que no vam votar a favor d'aquesta Llei. Per tant, tenim tota l'autoritat de dir-ho, perquè no la vam votar, per arguments diferents, no la vam votar, però si és constitucional, ho és, i, si no, no ho és. I, per tant, pactant un article..., ho és..., un o dos no té cap sentit. Bé, és la meua opinió.

Anant al fons de la qüestió, m'agradaria dir que, evidentment, compartim plenament –compartim plenament– els vots particulars; els compartim perquè és el que hem utilitzat durant molts anys en aquesta cambra. Ara ens alegrem que hi hagi més d'un conseller del Consultiu que ja s'apropi a aquestes tesis –dubtós, bé–; que ara mateix en lloc d'un, doncs, en siguem tres. Bé, més val que ens anem acomodant realment a la legalitat vigent. No com abans que eren tots contra un, que feia un dictamen sempre amb la possibilitat d'utilitzar el 149.1.13.

I diu clarament, el conseller, que fa el vot particular, més els que s'hi afegeixen..., diu: «Conseqüentment, la disposició final primera de la Llei dictaminada, que invoca l'article 149.1.13, és inconstitucional, per connexió també ho és també la resta de la regulació.» Per tant, val la major. Si val la major, com he dit abans, no té sentit la proposta que feia el tripartit, perquè si després argumenta el Govern en base al recurs el Dictamen del Consell Consultiu, el que han de demanar al Govern de l'Estat és que retiri la Llei. I això em dona la sensa-

ció que no ho faran –em dona la sensació que no ho faran.

Evidentment, ja el 27 de juliol del 2000 la diputada Dolors Nadal va defensar de forma clara el recurs que es va presentar davant el Constitucional i es va aprovar en aquest Parlament en base al Reial decret 6/2000, del 23 de juny, de mesures urgents d'intensificació de la competència en matèria de béns i serveis, i ja va explicar a bastament que coincideix a bastament amb el vot particular i els altres dos vots que s'hi afegixen. I, per tant, tothom ho coneix. Ara mateix el que no faré és repetir una cosa que vostès coneixen perfectament.

Sí que m'agradaria fer esment d'una sèrie de qüestions que fa el mateix Dictamen. I n'hi ha una que és, per mi..., ara..., és que és, és una cosa... La pàgina 2, no sé si l'han llegit, dona la sensació que aquesta és la realitat. Tot això que han fet vostès, tot això que han fet vostès i que fa tant de temps que fan, tant vostès, que estan a l'oposició ara, com vostès que estan al Govern ara, el mateix, és el que nosaltres ja vam denunciar quan aquí es va aprovar la Llei. Perquè en el fons no els interessien els comerciants, els interessien els vots.

Escolti, Dictamen del Consell Consultiu –escolti, Dictamen del Consell Consultiu–, no ho dic jo, eh?: «El que realment determina les decisions del legislador en cada cas és la capacitat de què disposen els grups socials, amb interessos contraposats, per obtenir el suport dels polítics; capacitat que en una societat democràtica sempre té una traducció electoral.» (*Remor de veus.*) Ah, bé, escolti, el que nosaltres sempre hem dit, es contraposen interessos no per veure si millorem o no el comerç o el petit o el mitjà comerç o el gran comerç, sinó perquè uns són més i els altres són menys, anem a buscar vots, ara vostès estan a l'oposició, ara els podem prendre a ells. I aquesta és la realitat. I ho diu el Consell Consultiu, no ho dic jo. Dubto molt que qualsevol llei digui això, una llei ferroviària, una llei... Aquí ho diu clarament! Quan ho vaig llegir, vaig pensar: «Bé, van anant al que nosaltres sempre hem dit.»

Després el mateix Consell Consultiu reconeix obertament –ho reconeix obertament– (*remor de veus*), si em permeten, que hi han sentències que avalen... –que avalen–, no procedeix el recurs. Va declarar en nul·litat una disposició contrària de la norma estatal continguda en la Llei catalana 23/1991, 29 de novembre, ho reconeix el mateix Consell Consultiu. Reconeix que la doctrina majoritària va quedar assentada en la Sentència 225/1993, ho diu el mateix Dictamen del Consultiu.

I després diu una cosa molt, molt evident, diu: «I així ha estat en el pla exclusivament jurídic constitucional, per tal com aquesta jurisprudència no ha estat revisada ni modificada posteriorment en cap aspecte.» Ho diu a data d'avui, a 2005: «No ha estat modificada.»

I diu, després: «I encara i així...» –després del 93, de la Sentència– «es va dictar un nou Decret llei, Reial decret número 22/1993, de 29 de desembre, simplement per criteris polítics, perquè es volia regular de diferent manera.» No perquè el que s'estava regulant abans fos inconstitucional, que és el que sempre hem defensat nosaltres, puguem estar d'acord o no amb el que es regula, però no en base a què es regula, que és constitucional

i legal. Podem diferir en el contingut. Vam diferir al Congrés, vam diferir en part aquí, encara que varem aprovar la Llei; però el que no podem posar ja més en dubte és allò que durant tants anys hem posat en dubte al Govern del Partit Popular. Ja està bé! I el mateix Consell Consultiu en el seu informe ho diu clarament –ho diu clarament. (*Remor de veus.*)

A més a més, ja, per finalitzar, un dels aspectes que a mi sempre –per no abusar del temps–, quan enraonàvem de la Llei d'horaris comercials, i avui ha tornat a sortir... No sé si ha estat el senyor Vigo o el senyor Fernández, que ha dit: «És clar, si ara entrem en crisi i ens impugnen la nostra Llei, entrarà en vigor la Llei d'horaris comercials, la llibertat d'horaris comercials a Catalunya.» (*Remor de veus.*) De tant repetir-ho, al final s'ho ha cregut la gent, és evident! Això és mentida, però si ho diu el Consell Consultiu! D'una vegada per totes, a veure si ens traiem la careta, no hauria entrat mai en vigor la llibertat d'horaris comercials. Ja governen, no fa falta que ho diguin més. Ja estem a l'oposició. Diguin la veritat!

Escolti, a la pàgina 15, quan enraona de la Llei orgànica del 96 –del Partit Socialista també, evidentment, no?–, diu: «Òbviament, aquest règim transitori no era tal, ja que podia prorrogar-se indefinidament, més enllà de l'any 2001, mentre els governs autonòmics no expressessin la seva voluntat de passar al règim de llibertat, d'acord amb el Govern.» La seva única virtualitat en fixar l'any 2001 és marcar una data a partir de la qual, i no abans, podien iniciar els respectius governs el procés negociador indicat. 96, Partit Socialista. Decret del 2000 del Partit Popular que semblava que al 2005 aquí ja seria això, llibertat d'horaris total. Diu: «Es prorrogava el caràcter transitori d'aquest fins a l'1 de gener del 2005.» Diu: «Encara que els seus efectes eren els mateixos que havien vist per la situació anterior.» D'acord? No entrava en vigor la Llei d'horaris comercials, no entrava, perdó, la llibertat d'horaris comercials.

Home, jo crec que almenys en part coincideixo amb el Dictamen del Consell Consultiu. Evidentment, en aquestes parts que ens donen la raó després de no sé quants anys d'estar a l'oposició aquí, evidentment, de governar, a Madrid, i espero sincerament que en aquest cas estiguem d'acord en no donar suport al recurs.

Però, evidentment, el que han de fer, si volen solucionar el problema, no és presentar un recurs, sinó arribar a acords parlamentaris al Congrés dels Diputats i mirar de solucionar un problema que és important, per mi, en els petits comerciants.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en breuetat i des d'aquí l'escó, si m'ho permeten. Senyor Pujol, li podria dir que ens ha agradat molt conèixer el capteniment del seu Grup, li podria dir que li

agraïm molt el to de la seva intervenció i tot el que vostè vulgui, però sàpiga que no perdrem gaire més de cinc minuts, perquè no li seguirem el joc.

La veritat és que l'exercici polític que ha fet avui quan avui mateix aquest matí i aquesta tarda algun diputat del seu Grup parlava del distanciament dels ciutadans amb les institucions i amb la classe política, la veritat és que em sembla molt que l'exercici polític que ha fet vostè avui aquí, ara, no ajuda en res al fet que aquesta distància no s'allargui molt més.

Dit això, permeti'm contestar una pregunta molt directa que vostè ha fet: «Digui'm una sola llei en què Convergència hagués votat en contra d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat quan hi havia un dictamen del Consell Consultiu.» Llei orgànica 2 del 86, de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad. Tinc les conclusions del Dictamen. Si ens dóna una mica més temps, de ben segur que en trobaríem d'altres, seguríssim –seguríssim.

Abans algú comentava també: «S'ha d'escoltar el sector.» Bé. Nosaltres vam escoltar, hem escoltat el sector, ens vam reunir amb la Taula Social del Comerç. Vostè també hi era, i vostè va escoltar perfectament quina era la voluntat del sector: no volen conflicte, no volen interposició de recurs d'inconstitucionalitat; volen que això s'arregli ràpid i bé i amb un acord –i amb un acord. I aquesta és la línia que s'ha encetat amb la Proposta de resolució que abans s'ha aprovat.

Abans es comentava també que hi ha una llei estatal i que mana per sobre de la Llei catalana. Bé, que jo sàpiga la Llei catalana està aprovada i és d'aplicació, i mentre no hi hagi un tribunal que digui el contrari és la

que el sector ha de seguir, per molt que vostè interpreti d'altres coses. Em sembla que és prou clar.

I, permeti'm, també, i no se'ns ofengui, abans demanava el senyor Pujol coherència a determinats grups parlamentaris. Bé. Jo els he de dir, i per acabar, que, si vostès segueixen la coherència de la línia argumental a què ens tenen acostumats, només els hauria faltat demanar que la Llei d'horaris comercials regulés també la figura del cap de l'oposició.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyors i senyores diputades. Senyor Pujol, no, no, no..., no prossegueix el debat. Avisem ja per a la votació.

(Pausa llarga.)

Senyors i senyores diputades, anem a procedir a la votació. Els recordo que per acordar interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei d'horaris comercials cal la majoria absoluta dels seus membres o més.

S'inicia la votació, per tant.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i tretze minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	50,00 euros
Número solt	1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	40,00 euros
Número solt	1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	80,00 euros
---	-------------

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**